

நாலடியார்

என்னுரை

பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள்த் தலை சிறந்த நூலாகக் கருதப்படும் திருக்குறளைப் போன்ற நூல் நாலடியார். திருக்குறளைப் போல அறம்பொருள் இன்பம் என்ற மூன்றைப்பற்றியும் சிறப்பாகக் கூறுவது. இது சமண முனிவர்களால் தனித்தனியாகப் பாடப்பட்டுப் பின்னர் நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டது.

இந்நூலை ஜி.யு போப் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். இதில் நாநூறு வெண்பாக்கள் உள்ளன. உவமைகளாலும், உலக நடைமுறைகளைக் கூறுவதாலும், பழமொழிகளாலும், கதைகளாலும் ஒழுக்கக்கருத்துக்களை உணர்ந்துவதாலும் இதற்கு “நாலடியார்” எனும் சிறப்புப் பெயர் உண்டானது. திருக்குறளில் கூறப்படும் பல கருத்துக்கள் இந்நூலிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. இதன் காலம் கி.பி 300 என வரலாற்றாசிரியர்கள் கணிப்பிட்டுள்ளனர்.

இந்நூலில் உள்ள நாநூறு பாடல்களும் ஒழுக்கக் கருத்துக்களை வலியுறுத்திக் கூறுகின்றன. அறிஞர்கள் இந்நூலின் கருத்துக்களை மேடைகளில் பேசுவார்கள், விவாதிப்பார்கள். அத்துடன் அதன் செயற்பாடு முடிந்துவிடும். ஆய்வாளர்கள் இந்நூலின் ஒழுக்கக்கருத்துக்களை ஆய்வு செய்து பட்டம் பெறுவார்கள். பிரசங்கம்

செய்து தமது வயிற்றை வளர்ப்பார்கள். உரையாசிரியர்கள் தமது வித்துவத் திறமையைக் காட்டுவார்கள். அவற்றைக் கற்றவர்கள் தாம் உணர்ந்தவற்றை விமர்சிப்பார்கள். அத்துடன் யாவும் முடிவடைந்து விடும். ஏட்டுச்சுரைகாய் கறிக்குதவாது என்பது போல இவர்களது கருத்துக்கள் எவையும் சமூகத்திற்கு உபயோகமாகாது. அவை யாவும் கேட்ட இடத்திலேயே கேட்பவர்களால் விட்டுச்செல்லப்படும். இதை உணர்ந்த நான் நாலாடியாரில் உள்ளவற்றையும் ஒன்று திரட்டி ஒரு முழு நாவலாக வெளியிட்டுள்ளேன். இது எழுதவாசிக்கத் தெரிந்த அனைவருக்கும் விளங்கும். உரைகள் பாடல்களை விடக் கடுமையானதாகவே இருந்து வருகின்றன. அதனால் என்னைப் பின்பற்றி இப்பாடல்களின் கருத்தை நாவல்களாக, சிறு கதைகளாக எழுதுங்கள். இந்நூலினைக் கணினி மயப்படுத்தித்தந்த க.கல்பனாவிற்கும் அட்டைப்படத்தை அழகாக வடிவமைத்துத் தந்த ப.யாழினிக்கும் நன்றி.

கே.வி. குணசேகரம்.

குணம் பதிப்பகம்,

கோப்பாய் மத்தி, கோப்பாய்.

நாலடியார் கடவுள் வாழ்த்து

வான்இடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையால்
கால்நிலம் தோயாக் கடவுளை- யாம் நிலம்
சென்னி யறவணங்கிச் சேர்தும்எம் உள்ளத்து
முன்னி யவைமுடிக என்று.

வானவில்லை முழுமையாகப் பார்க்கமுடியாதது போலப் பிறப்பின்
தன்மையை முழுமையாக அறிந்து கொள்ள முடியாது.
அதனால் நினைத்தவை நிறைவேற அருட்கோல இறைவனைத்
தொழுது அடைக்கலமாவோம்.

1. அறத்துப்பால்

அறத்தின் பகுப்பு உணர்துவது. அறம், இம்மை, மறுமை, வீடு,
என்னும் மூன்றும் தருவதனால் இது முதலில் நின்றது.

1. செல்வம் நிலையாமை

1. அறுசுவை யுண்டி அமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட
மறுசிகை நீக்கியுண் டாரும்- வறிஞராய்ச்
சென்றிரப்பர் ஓரிடத்தக் கூழெனின் செல்வமொன்(று)
உண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று.

காமாட்சி அறுசுவை உணவு வகைகளை மிகவும் சுவையாகச் சமைத்து விட்டுக் கணவனின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தாள். அவளது கணவன் சிவநாதன் பெரிய வர்த்தகன். மனைவி மீது அளவில்லாத பற்றுக் கொண்டவன். அவன் மதியவேளை உணவுக்காகத் தினமும் வீட்டுக்கு வருவான். காமாட்சி சுவையான உணவு வகைகளை உண்ணக் கொடுப்பாள். அவன் ரசித்து ருசித்து உண்பான்.

சிலகாலம் செல்ல கடலில் பொருட்களுடன் சென்ற கப்பல் மூழ்கிவிட்டது. அதனால் அவன் பெரும்நட்டமடைந்தான். கடன் காரர்களின் தொல்லையைத் தாங்கமுடியாது தனது சொத்துக்கள் முழுவதையும் விற்றுக் கடன்காரர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டு கோவில் மடத்தில் அவனும் மனைவியும் தங்கியிருக்கிறார்கள். இப்போ யாராவது உணவு கொடுத்தால் மட்டும் உண்கிறார்கள், “செல்வம் நிலையில்லாதது என்று வாழும் போது நான் அறியவில்லை” என்று அழுதான் சிவநாதன். காமாட்சியால் அவனைத் தேற்ற முடியவில்லை.

2. துகள்தீர் பெரும்செல்வம் தோன்றியக்கால் தொட்டுப்

பகடு நடந்தகூழ் பல்லாரோ டுண்க

அகடுற யார்மாட்டும் நில்லாது செல்வம்

சகடக்கால் போல வரும்.

“செல்வம் இருந்த போது நாண் யாருக்கும் எதுவும் கொடுக்கவில்லை. செல்வம் இருப்பவன் தனது வருமானத்தைப் பலரோடும் பகிர்ந்து உண்ணுதல் வேண்டும். நான் யாருக்கும் உணவு கூடக் கொடுக்கவில்லை. எனது செல்வம் நிலையானதென்று நினைத்து இறுமாத்திருந்தேன். நான் நிலையானது என்று நினைத்த செல்வம் வண்டிற் சில்லுப்போல் உருண்டு சென்று விட்டது. முன்பு என்னிடம் இரந்து உதவி பெற்ற நாகநாதன் என்னை விடப் பணக்காரனாக இருக்கிறான்.

அவன் என்னை மதிப்பதில்லை. மோட்டார் வண்டியில் இருந்தபடி பணத்தைத் தூக்கி எனக்கருகே விழும்படி வீசுகிறான். நானும் இப்படித்தான் நடந்து இந்த நிலையை அடைந்தேன். அது புரியாமல் அவன் தலைகால் புரியாது ஆடுகிறான்” என்றான் சிவநாதன்.

3. யானை யெருத்தம் பொழியக் கொடைநிழற்கீழ்ச்
சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரும்- ஏனை
வினைஉலப்ப வேறாகி வீழ்வர்தாம் கொண்ட
மனையானை மற்றார் கொள.

“சாதாரண மனிதர்களுக்கு மட்டுமா இந்த நிலையேற்படுகிறது? பவளபுரியை ஆண்ட மார்த்தாண்டன் பலசாலி. பெரும்வீரன். அயல்நாடுகள் பலவற்றைக் கைப்பற்றி ஒருகுடையின் கீழ் ஆண்டான். யானை மீதமர்ந்து அவனும் பட்டத்தரிசியும் சென்றால் சிற்றரசர்கள் வணங்கிப் பரிசளிப்பர். மார்த்தாண்டனின் மனைவி பேரழகி. அவள்மீது இச்சை கொண்ட சேனாதிபதி மார்த்தாண்டனை தந்திரமாக கொன்று விட்டுப் நாட்டையும் அரசியையும் கைப்பற்றி வெகுகாலம் பேரரசனாக பவளபுரியை ஆண்டதாக நான் படித்துள்ளேன். அரசர்களுக்கும் இந்நிலை வருவது இயல்பு. அதனால் கவலைப்படாதிருங்கள்” என்றாள் காமாட்சி.

4. நின்றன நின்றன நிலல்லா எனஉணர்ந்(து)
ஒன்றின ஒன்றின வல்லே செயின்செய்க
சென்றன சென்றன வாழ்நாள் செறுத்துடன்
வந்தது வந்தது கூற்று.

சிவநாதனின் சகோதரன் சிவலிங்கம். அவனும் தனவந்தன். சிவநாதன் தனவந்தனாக இருந்த காலத்தில் சிவலிங்கத்தையும் மனைவியையும் காரணமின்றி அவமதிப்பான்.

அதனால் சிவலிங்கத்தின் மனைவியான அபிராமி சிவநாதனுக்கு உதவி செய்யவிடமாட்டாள். சிவலிங்கம் அவளுக்குத் தெரியாமல் உதவி செய்வான். அன்று கோவில் மடத்திற்கு வந்த சிவலிங்கத்திற்கு சிவநாதன் சொன்னான், “தம்பி, நாம் உயிர் வாழ்கின்ற நாட்கள் குறைந்து கொண்டு வருகின்றன. எமன் எம்மைக் கொண்டு செல்ல ஆவலுடன் வரவுள்ளான். நான் நிலை பெற்றிருக்கும் என்று நம்பிய செல்வங்களெல்லாம் என்னை விட்டுச்சென்றுவிட்டன. நான் அறங்களைச் செய்யவில்லை. அத்தவறை நீ செய்யாதே. அறம் தான் நிலையானது. தினமும் அறம் செய்து வாழ். அது தான் எந்நாளும் உதவி செய்யும். ஒவ்வொருவரும் மரணம் வருமுன் விரைந்து அறம் செய்தல் வேண்டும்” என்றான் சிவநாதன்.

5. என்னாலும் ஒன்றுதம் கையறப் பெற்றக்கால்

பின்னாவ தென்று பிடித்திரா- முன்னே

கொடுத்தார் உயப்போவர் கோடில்தீக் கூற்றம்

தொடுத்தாறு செல்லும் சுரம்.

“எந்த ஒரு பொருளையும் தனக்குப் பிற்காலத்திற்கு உதவும் என்று சேமிக்காது பிறருக்குக் கொடுத்துதவுதல் வேண்டும். சேமிக்கும் பொருள் காலத்தால் கவரப்படும். எமது உயிரை எமன் கவர்ந்து செல்லும்போது அறஞ்செய்தவர்கள் அருளில்லாத காட்டு வழியில் செல்லாது புண்ணிய உலகிற்குச் செல்வர். அவர்களை எமன் புண்ணிய லோகத்திற்கு அனுப்பிச் சுகபோகங்களைக் கொடுப்பான். இளமையில் இருந்து கொடுக்கப்பட்டவை யாவும் புண்ணிய லோகத்தில் எமக்குக் கிடைக்கும். நான் அறம் செய்யாததால் எதுவும் கிடைக்காது. அதனால் நீ அறம் செய்” என்றார் சிவநாதன்.

6. இழைத்தநாள் எல்லை இகலர் பிழைத்தொரீஇக்
 கூற்றம் குதித்துயந்தார் ஈங்கில்லை - ஆற்றப்
 பெரும்பொருள் வைத்தீர் வழங்குமின்' நாளைத்
 தழீம்தழீஇம் தண்ணம் படும்.

சாவுப்பறை ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. மடத்திற்கு உணவு உண்ணவந்த சிவலோகநாதன் சிவநாதனுக்குச் சொன்னான், “பெரும்பணக்காரான சிவகுரு மாரடைப்பால் இறந்துவிட்டான். போனவாரம் தான் தனது நாற்பவாது பிறந்ததினத்தைக் கொண்டாடினவன். பெரும்செல்வந்தன். பலவாகனங்கள் உண்டு. பல வர்த்தக நிறுவனங்கள் உண்டு. தோப்புக்கள், வயல்கள், விவசாய நிலங்கள் உண்டு. ஆனால் இவை எவையும் கூடச் செல்லாது. உயிர்வாழும் நாட்களுக்கு எல்லை உண்டு. அந்த எல்லையைக் கடந்து தப்பிப் பிழைத்தவர்கள் யாரும் இல்லை. எல்லோருக்கும் சாவுப்பறை ஒலிக்கும். அதற்கு முன் பொருள் வைத்திருப்போர் அதை வறியவர்களுக்குக் கொடுத்துதவினால் அது அவர்களைச் சொர்க்கத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும்”.

7. தோற்றம்சால் ஞாயிறு நாழியா வைகலும்
 கூற்றம் அளந்துநும் நாளுண்ணும்' ஆற்ற
 அறஞ்செய் தருளுடையீர் ஆகுமின்' யாரும்
 பிறந்தும் பிறவாதார் இல்.

“வாழ்க்கை நிலையானது, தேடி செல்வம் நிலையானது , மனைவி மக்கள், உற்றார் உறவினர்கள் எல்லோரும் உதவுவர் என்றுதான் தனவந்தர்களில் பலர் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் இவையாவும் நிலை யானவை அல்ல. யமன் சூரியனை அளவு கருவியாகக் கொண்டு உயிர்களின் வாழ் நாளை அளந்து உண்ணுவான். ஆதலால் துன்பப்படும் உயிர்களுக்கு உதவிகள்

செய்து அருளைப்பெற்றுச் சேமித்து வைத்திருத்தல் வேண்டும். அந்த அருள்தான் ஒருவனின் பிற்காலத்திற்கு உதவும் என்பதை நான் அறியவில்லை. அதனால் தான் நானும் மனைவியும் பெருந்துன்பப் படுகிறோம். அருள் உள்ளம் கொண்டு துன்பப்படுபவர்களுக்கு உதவாதவர்கள் பிறந்தும் பிறவாதவராவர்” என்றார் சிவநாதன்.

8. செல்வரயாம் என்றுதாம் செல்வழி எண்ணாத

புல்லறி வாளர் பெருஞ்செல்வம்- எல்லில்

கருங்கெண்மூ வாய்திறந்த மின்னுப்போல் தோன்றி

மருங்கறக் கெட்டு விடும்.

“நான் பெருந்தனவந்தன். எனது செல்வம் எவ்வேளையிலும் எனக்குதவும் என்று நினைத்து மனம் மகிழ்ந்து செய்யக்கூடாதனவெல்லாம் செய்து மகிழ்ந்து இறுமாந்திருந்தபோது எனக்கு மறுமை உலகஎண்ணம் தோன்றவில்லை. அதைத் தோன்ற எனது செல்வம் விடவில்லை. சிற்றறிவுள்ள என்போன்றது பெருஞ்செல்வம், இரவில் வானத்தில் தோன்றி மறையும் மின்னலைப் போல என் வாழ்வில் தோன்றி மறைந்து விட்டது. மின்னல் ஒரு காலத்தில் அழிவது போல எனது செல்வமும் அழிந்துவிட்டது. தேடும் செல்வத்தின் பெரும்பகுதியைத் தானம் செய்த தருமரத்தினத்துக்குச் செல்வம் குவிகிறது” என்று அழுதார் சிவநாதன்.

9. உண்ணான் ஒளிநிறான் ஓங்கு புகழ் செய்யான்

துன்னருங் கேளிர் துயர்களையான- கொள்ளே

வழங்கான் பொருள்காத் திருப்பானேல் அஆ

இறந்தான்என் றெண்ணப் படும்.

“ஐயா, தர்மரத்தினம் ஐயா சொல்வார், பணத்தைத்தேடுவது அனுபவிப்பதற்கு. அதனால் பணத்தைப் புதைத்து வைக்காமல் உண்ண வேண்டும். மதிப்பை நிலைபெறச் செய்து புகழை உண்டாக்குவது செல்வம். புகழும் கல்வியும் எடுக்கும் பிறப்புக்கள் தோறும் கூடவரும். அதனால் நாம் தேடிய செல்வத்தைக் கொண்டு புகழைத்தரும் செயல்களைச் செய்தல் வேண்டும். அத்துடன் உறவினர்கள் நண்பர்கள் ஏழைகள் ஆகியோருக்குத் தன்னாலான உதவிகளைச் செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறு செய்தால் பணம் அற்றுப்போகும் போது யாராவது வந்து உதவுவர். செல்வம் குறையக் குறையப் புகழ்கூடும். யாருக்கும் கொடுக்காமல் பாதுகாக்கப்படும் செல்வம் புதையலுக்குச் சமமானதாகிவிடும். பொருளை வைத்திருப்பவன் தான தர்மங்கள் செய்யாவிட்டால் அவனும் ஏழை தான்” என்பார். அது எவ்வளவு உண்மை” என்றான் சிவலோகநாதன்.

10. உடாஅதும் உண்ணாதும் தம்உடம்பு செற்றும்

கெடாஅத நம்லறமும் செய்யார் கொடாஅது

வைத்தீட் டினார்இழப்பார் வான்தோய் மலைநாட!

உய்த்தீட்டும் தேனீக் கரி.

“உண்மைதான். நல்ல ஆடைகளை உடுக்காமலும், ஏழைகளுக்குக் கொடுத்துதவாமலும், உண்ணாமாலும் சேர்க்கும் பொருள் தான் தன்னை எப்பொழுதும் நிலைத்திருந்து காப்பாற்றும் என்று எண்ணி நான் இறுமாந்திருந்தேன். தேனீக்கள் உண்ணாது சேமித்து வைக்கும் தேனைப் பிறர் கவர்ந்து செல்வது போல எனது செல்வமும் அழிந்து விட்டது. நீ உனது மகளின் திருமணத்திற்காக என்னிடம் வந்து இரந்தாய், அழுதாய். நான் இரங்கி எதுவும் தரவில்லை. தர்மரத்தினம் உனக்கு உதவி செய்ததாக அறிந்தேன். அதனால் உனது மகள் திருமணமாகிப் புருனோடு வசதியாக வாழ்கிறாள்.

தர்மரத்தினத்தின் செல்வம் இப்படிப்பல நல்லகாரியங்களைச் செய்ததால் சேமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உண்ணாமல் உடுக்காமல் பிறருக்குதவாமல் சேர்த்த எனது பணம் அழிந்து விட்டது” என்று கூறி அழுதார் சிவநாதன்.

2. இளமை நிலையாமை

11. நரைவரும் என்றெண்ணி நல்லறி வாளர்

குழவி யிடத்தே துறந்தார்- புரைதீரா
மன்னா இளமை மகிழ்ந்தாரே கோலூன்றி
இன்னாங் கெழுந்திருப் பார்.

மடத்தின் ஒரு மூலையில் கந்தல் துணியுடன் சுருண்டு படுத்திருந்த காமாட்சியை வெகு நேரமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் சிவநாதன். ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு அவள் பேரழகி. அவளைத்திருமணம் செய்யப் பலர் போட்டி போட்டனர். அவளது கண்களைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கலாம். சிவந்த அவளது உதடுகள் காமமயக்கத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும். அழகான சுருண்ட தலைமுடி நரைத்து வெளிநிறி இருந்தது. உதடுகள், முகம், கழுத்து யாவும் சுருங்கி அழுகிய மாங்கனி போல இருந்தது. துள்ளித்திரிந்த அவள் இப்போது கோலூன்றி நடக்கிறாள். முதுமை வந்தால் கொடுமை என்றும், பிறப்புக்கள் தோறும் முதுமை துன்பத்தைக் கொடுக்கும் என்று தெரிந்தவர்கள் இளமையில் துறவை மேற்கொண்டு பிறப்பை அறுக்கிறார்கள்” என்று நினைத்தார் சிவநாதன்.

12. நட்புநார் அற்றன நல்லாரும் அ.கினார்

அற்புத் தளையும் அவிழ்ந்தன- உட்காணாய்
வாழ்தலின் ஊதியம் என்னுண்டாம் வந்ததே
ஆழ்தலத் தன்ன கலி.

சிவநாதன் தனது பழையவாழ்வை நினைத்துப் பார்த்தார். மரம் பழுத்தால் பறவைகளை வா என்று அழைக்கத்தேவையில்லை. அவை தாமே தேடிவரும். பழங்கள் முடிவடைந்தால் பின் அவை தங்குவதற்குக் கூட வரமாட்டா. நான் செல்வந்தனாக இருக்கும் போது நண்பர்கள் எத்தனைபேர்? உறவு என்று சொன்னவர்கள் எத்தனை பேர்? உதவிக்கென வந்தவர்கள் எத்தனைபேர்? பணம் பெறவந்த சான்றோர், அறங்காவல் சபையினர் எத்தனை பேர்? கடலில் மூழ்கும் மரக்கலத்தை விட்டுத் தப்பிச் செல்பவர்களைப்போல உறவு கொண்டாடிய அனைவரும் இன்று சென்று விட்டனர். இந்தப் பணத்தால், இந்த இளமையால், கொண்ட உறவுகளால், என்ன பயன்....? ஒன்றுமில்லையே....” என்று நினைத்தார் சிவநாதன்.

13. சொல்தளர்ந்து கோலூன்றிச் சோர்ந்த நட்பினராய்ப்

பல்கழன்று பண்டம் பழிகாறும் - இல்செறிந்து
காம நெறிபடருங் கண்ணினார்க்கு) இல்லையே
ஏமநெறிபடரும் ஆறு.

காமாட்சியின் இளமைப்பருவத்தை நினைத்துப் பார்த்தார் சிவநாதன். காமாட்சி ஏழைப்பெண். இருப்பினும் அவளின் அழகு காண்போரை மெய்சிலிர்த்த வைத்தது. அதனால் ஊரில் உள்ள இளைஞர்கள் எல்லோரும் அவளின் பின் நாயாக அலைந்தனர். காமாட்சியின் தந்தை ரகுராமன் அவர்களின் வீட்டில் சமையல் வேலை செய்பவன். அதனால் காமாட்சி தன் தந்தைக்கு உதவி செய்ய சிவநாதனின் வீட்டுக்குவருவாள். அது சிவநாதனுக்குப் பெரும் உதவியாக இருந்தது. வீட்டுக்கு அவள் வரும்போது அவளையே சுற்றிச் சுற்றி வருவான் சிவநாதன். அவனது

விருப்பத்தை அறிந்த அவனது பெற்றோர் அவளை அவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தனர். பொங்கிப் பூரித்திருந்த அவளது அங்கங்களின் பொலிவும், சிவந்த நிறமும் சிவநாதனைப் பித்தனாக்கியது. பகல் நேரங்களிலும் தனது வேலைகளை மறந்து அவளுடன் கூடியிருக்கவே விரும்பினான் சிவநாதன். வேலைத்தலத்திலும் அவளது அங்கங்களின் பொலிவு அவனது கண்களுக்குள்த் தேன்றி அவனைத் தடுமாற வைத்தது. அதனால் அவன் வேலை நேரங்களிலும் வீட்டில் தங்கிக் காமாட்சியுடன் இன்பம் அனுபவிப்பதையே விரும்பினான். அவள் மீது அவன் கொண்ட காமம் அவனை உலக நினைவுகளை மறக்கச் செய்தது. அதனால் அவன் உலகை மறந்தான். இன்று உருமாறிப் பேயைப்போல் இருக்கும் காமாட்சியை நினைக்க சிவநாதனுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது.

14. தாழாத் தளராத் தலைநடுங்காத் தண்டீன்றா

வீழா இறக்கும் இவள்மாட்டும் - காழ்இலா

மம்மர்கொள் மாந்தர்க்(கு) அணங்காகும் தன்கைக்கோல்

அம்மனைக்கோல் ஆகிய ஞான்று

உடல் தளர்ந்தது, தலைநடுங்கி, கையில் தடியூன்றி விழுந்து இறக்கும் தறுவாயில் உள்ள காமாட்சியைப் பார்க்கச் சிவநாதனுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. இளமைக்காலத்தில் பொலிவுடன் இருந்த தோற்றம் நினைவுக்கு வந்தது. மக்களில் பலர் அறியாமை காரணமாக அழியும் தன்மையான பெண்ணுடலை அறியாதென்று நம்பி அதுவேகதியென்று வாழ்ந்து அடிமைப்பட்டுச் சேவகம் செய்து வாழ்ந்த நிலை போலியானதென்பதை நினைக்க சிவநாதனுக்கு உலகம் வெறுத்தது. இந்த உடலையா நான் விரும்பிச் செயலிழந்திருந்தேன் என்ற நினைவு வந்தது. “முன்பே இதை

உணர்ந்திருந்தால் இந்தத் துன்பம் எனக்கு வந்திராது” என்று நினைத்தார் சிவநாதன்.

15. எனக்குத்தாய் ஆகியாள் என்னைங் கிட்டுத்

தனக்குத்தாய் நாடியே சென்றாள் - தனக்குத்தாய் ஆகி யவளும் அதுவானால் தாய்த்தாய்க் கொண்டு ஏகும் அளித்திவ் வுலகு.

“ஐயா, இந்த உலகம் நிலையில்லாதது என்பதைப் பலர் உணர்ந்து கொள்வதில்லை. செல்வம் நிலையானது அழகு நிலையானது என்று நினைத்துச் கடவுளை மறந்து அலைகிறார்கள். சுந்தரமூர்த்தியின் மகனும் சிவராசாவின் மகனும் கந்தவனத்தின் மகள் மீது மோகங் கொண்டு கொலைவெறியோடு சண்டை செய்கிறார்கள். ஆனால் அவள் நடனபாதத்தின் மகனோடு காதல் கொண்டு கர்ப்பமாக இருக்கிறாள். ஒரு பெண் தாயாகிய பின் மகளாகிறாள். பின் மீண்டும் தாயாகிறாள். பின் மகளாகிறாள். பின் தாயாகிறாள். ஒருவனுக்குத் தாயாக இருந்தவள் அவனை இவ்வுலகில் தவிக்கவிட்டு விட்டு தனக்குத் தாய் வேண்டுமென்று கருதி இறந்து போனால் ஒரு தாய் தனக்குத் தாயை வேண்டிப் போதலே இவ்வுலகின் இயல்பு” என்று சிரித்தார். சிவலோகநாதன் சொன்னார், “பிறந்து இறந்து பிறப்பதே இவ்வுலக நடைமுறை. அது இல்லாமற்போக வேண்டுமானால் துறவு மேற்கொள்ளல் வேண்டும்”.

16. வெறியயர் வெங்களத்து வேல்மகன் பாணி

முறியார் நறுங்கண்ணி முன்னர்த் தயங்க
மறிகுள குண்டன்ன மன்னா மகிழ்ச்சி
அறிவுடை யாளர்கண் இல்.

படுத்திருந்த காமாட்சி எழுந்து வெளியே
செல்லவிரும்பினாள். இயலவில்லை. தடுமாறி விழுந்தாள்.
சிவநாதன் ஓடி வந்து அவளைத் தூக்கினார். அவருக்கு
மேல்மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்கியது. அதனால் நிலத்தில்
அமர்ந்தார், “இளமை என்பது நிலையில்லாதது. முன்பென்றால்
என்னைத்தூக்கிச் செல்வீர்கள். இப்போ நடக்க முடியாது
தள்ளாடுகிறீர்கள். வெறியாடுகின்ற பலிக்களத்திலே
வெறியாடுவோனின் கையில் உள்ள பசுமையான தளிர்களைக்
கண்ட பலி ஆடு அவனின் கையில் உள்ள பசுமையான தளிரை
உண்டு மகிழ நினைப்பது போன்றது தான் இளமை என்று ஒரு
நூலில் படித்துள்ளேன். அந்த மகிழ்ச்சி அறிவுடையவர்களிடம்
இருக்காதாம். அவர்கள் உலகைப் புரிந்தவர்கள்” என்று
விம்மினாள் காமாட்சி.

17. பனிபடு சோலைப் பயன்மரமெல்லாம்

கனியுதிர்ந்து வீழ்ந்தற் றிளமை – நனிபெரிதும்

வேல்கண்ணன் என்றிவளை வெ.கன்மின் மற்றவளும்

கோல்கண்ண ளாகும் குனிந்து.

சிவநாதன் காமாட்சி அழுவதைத் துயரத்துடன் பார்த்தார்.
இளமைக் காலத்தில் வேல்போல கூர்மையாக இருந்த கண்கள்
இப்போது சுருங்கிக் தனது கவர்ச்சி முழுவதையும் இழந்து
ஒளியில்லாமல் காட்சி கொடுத்தன. இளமைப்பருவம் குளிர்ந்த
சோலை மரங்களில் இருந்து பழங்கள் உதிர்ந்து விழுந்தாற்
போன்றது. பழுத்தால் பழங்கள் உதிர்ந்து விடும். அதுபோல
இளம்பெண்களும் வயது சென்றால் கூன் குருடாகி ஊன்று

கோலைத் துணையாக்கி விடுவார். இளமை உருக்குலைந்தால் உதிர்ந்தபழமாகி விடும்” என நினைத்தார் சிவநாதன்.

18. பருவம் எனைத்துள பல்லின்பால் ஏனை

இருசிகையும் உண்டீரோ என்று – வரிசையால்
உண்ணாட்டம் கொள்ளப்படுதலால் யாக்கைக்கோள்
எண்ணார் அறிவுடை யார்.

காமாட்சியை அவர் முதலில் கண்டபோது அதிசயித்துப்போனார். இப்படி ஓர் அபூர்வ அழகா என மெய் மறந்தார். அவளின் உடலெங்கும் பருவம் பூத்திருந்தது. பற்கள் முத்தாக ஒளிர்ந்தன. உதடுகள் போதையூட்டின. முகத்தில் ஓர் அபூர்வஒளி வீசியது. இன்று தலை நரைத்து, உடலெல்லாம் சுருங்கி, பற்கள் விழுந்து கூனி நடக்கும் அவளைப் பார்க்க அவருக்கு வேதனையாக இருந்தது. அறிவுடையவர்கள் உடலழகை நிலையானதென்று நினைத்து அதை மெய்மறந்து ரசித்து மகிழ மாட்டார்கள் என்று ஒரு நூலில் படித்தது அவரின் நினைவுக்கு வந்தது.

19. மற்றறிவாம் நல்வினை யாம் இளையம் என்னாது தைகதுண்டாம் போழ்தே கரவா(து) அறஞ்செய்ம்மின் முற்றி யிருந்த கனியொழியத் தீவளியால் நற்காய் உதிர்ந்தலும் உண்டு.

சிவகுருவினது மரண ஊர்வலம் சிவன்கோயிலடியாற் சென்றது. பறைமேளம் முழங்க, வெடிகள் வெடிக்க அவரது இறுதி யாத்திரை நடந்து கொண்டிருந்தது. அதைப்பார்த்த சிவலோகநாதன், சிவநாதனுக்குச் சொன்னார் “சிவகுருவின் நண்பர்கள் பலர் இறுதி ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்ளவில்லை. பொருள் பெற்றோர் இனி அவர் உதவமாட்டாரென நினைத்து விட்டனர். யாராவது உதவி

கேட்டால், “எனக்கு வயதிருக்கிறது. இப்போது தருமச் செயல்களைச் செய்யத் தேவையில்லை. வயோதிபனானதும் தர்மம் செய்வோம்” என்பார். இப்போ இளமையிலேயே இறந்து விட்டார். அதனால் இளமையிலிருந்தே தானதர்மம் செய்தல் வேண்டும். மரத்தில் உள்ள பழுத்தபழங்கள் மட்டுமன்றி காற்றின் வேகத்தால் பிஞ்சுகளும் மரத்திலிருந்து உதிர்ந்து விடும். அது போல மனிதர்களும் வயது வித்தியாசமின்றி இறந்து விடுவர்” என்றார் சிவலோக நாதன்.

20. ஆட்பார்த் துழலும் அருளில்சூற் றுண்மையால்

தோட்கோப்புக் காலத்தால் கொண்டும்மின் - பீட்பிதுக்கிப் பிள்ளையைத் தாய் அலறக் கோடலான் மற்றதன் கள்ளம் கடைப்பிடித்தல் நன்று.

“யமன் இரக்கமில்லாதவன். பால் குடிக்கும் குழந்தை என்று தாயையோ, உழைப்பில்லாத குடும்பம் என்று உழைத்துக் குடும்பத்திற்கு உதவு பவனையோ விட்டு வைப்பதில்லை. குடும்பத்தினர் கதறக்கதற இரக்கப்படாது கொண்டு சென்று விடுவான். அப்படியென்றாலும் பரவாயில்லை. எனது நண்பன் ஒருவன் பெருந்தனவந்தன். அவனது மனைவியின் வயிற்றில் இருந்த இளங்கருக்களை மூன்று முறை கவர்ந்து சென்று விட்டான். இதெல்லாவற்றையும் இப்போது உணர்கிறேனே தவிர இளமையில் உணர்ந்திருந்தால் மறுமைக்குதவும் புண்ணியத்தை அப்போதே செய்திருப்பேன். அப்போது கையில் ஏராளமான பொருள் இருந்தது. ஆனால் மறுமை நிலையை உணர முடியவில்லை. இப்போது கையில் பொருள் இல்லை. ஆனால் மறுமையை நினைக்கப் பயமாக உள்ளது” என்று அழுதார் சிவநாதன்.

3. யாக்கை நிலையாமை

21. மலைமிசைத் தோன்றும் மதியம்போல் யானைத் தலைமிசை கொண்ட குடையர் - நிலமிசைத் துஞ்சினார் என்றெடுத்துத் தூற்றப்பட்ட டாரல்லால் எஞ்சினார் இவ்வலகத் தில்.

“உலகில் பிறந்த உயிர்களெல்லாம் காலப்போக்கில் உருக்குலைந்து அழுகெட்டு நிலை தடுமாறி அழிந்து விடுமென்பதை யாரும் உணர்வதில்லை. மலை மீது தோன்றும் முழுநிலவைப் போல யானைமீது செல்லும் பேரரசரும் இறந்து போனார் என்று இழித்துரைக்கப்பட்டதேயல்லாமல் நிலையாகப் பூரிப்புடன் வாழ்ந்தவர்கள் யாருமில்லை. இது இப்போது தான் தெரிகிறது. வாலிப வயதில் யாருக்கும் தெரிவதில்லை”. என்று தழுதழுத்தார் சிவநாதன்.

22. வாழ்நாட்(கு) அகலா வயங்கொளி மண்டிலம் வீழ்நாள் படாஅது எழுதலால் - வாழ்நாள் உலவாமுன் ஒப்புர வாற்றுமின் யாரும் நிலவார் நிலமிசை மேல்.

“இறைவன் இயற்கையைப் படைத்து எதற்காக...? சொல் பார்ப்போம்” என்று நிறுத்திய சிவலோகநாதன், சிவநாதன் வெகு நேரமாக எதுவும் கூறாமையால் சொன்னார், “இயற்கையைப் பார்த்து மனிதன் தன் வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்த வேண்டும். சூரியன் தனது ஒளிவட்டதால் நாட்களைக் குறைத்துக்கொண்டு வருகிறான். மரத்தின் இலைகள் உரிய காலம் வந்ததும் பழுத்து விழுகின்றன. மரங்கள் படுகின்றன. உயிர்களின் உடல்கள் தளர்கின்றன. உலகில் உள்ள அனைத்திற்கும் வாழ்நாட்கள்

கணக்குண்டு. அதைச் சூரியனின் ஒளிவட்டம் தினமும் குறைத்து வருகிறது. என்பதை யாரும் உணர்வதில்லை....”.

23. மன்றம் கறங்க மணப்பறை யாயின

**அன்றவர்க் காங்கே பிணப்பறையாய் - பின்றை
ஒலித்தலும் உண்டாமென் றுய்ந்துபோம் ஆறே
வலிக்குமாம் மாண்டார் மனம்.**

“போன மாதம் சங்கரப் பிள்ளையின் மகளுக்கும் ஆறுமுகத்தின் மகனுக்கும் திருமணம் கோலாகலமாக நடைபெற்றது. மங்கல பேரிகைகள் முழங்கின. மங்கல பேரிகையாய் ஒலித்தவை காலப்போக்கில் பிணப்பறையாய் ஒலிக்குமென்பதை யாரும் உணர்வதில்லை. சங்கரப்பிள்ளை தரதர மகளுக்குப் பெரிய பணக்காரக் குடும்பத்தில் உள்ள உயர்ந்த உத்தியோகத்தனை மண மகனாகப்பெற்று விட்டதாக வீராப்புப் பேசினான். இனித் தன்னையும் தன் மகளையும் குடும்பத்தையும் அசைக்க முடியாதென்றான். திருமணம் முடிந்து ஆறுமாதங்களுக்குள் ஆறுமுகத்தின் மகன் விபத்தில் இறந்து விட்டான். திருமணமேளம் பறைமேளமாக ஒரு நாள் ஒலிக்கும் என்பதை உணர்ந்த அறிவுடையவர்கள் துணிவுடன் வாழ்வர். வீராப்புப் பேசமாட்டார்” என்றார் சிவலோகநாதன்.

24. சென்றே எறிப ஒருகால்` சிறுவரை

**நின்றே எறிப பறையினை - நன்றேகாண்
முக்காலைக் கொட்டினுள் மூடித்தீக் கொண்டெழுவர்
செத்தாரைச் சாவார் சுமந்து.**

“மரண வீட்டில் பறையடிப்போர் விட்டு விட்டு அடிப்பர். அப்படி அடிக்கும் போது இறந்தவரை இனி இறக்கப்போபவர் துணியால் சுற்றி மூடிச் சுமந்து கொண்டு சுடுகாட்டுக்குச்

செல்வர். அவரின்பின் செல்வோர் அவரைச் சுடுவதற்காகத் தீச்சட்டியைக் கொண்டு செல்வர். இது தான் எல்லா வீடுகளிலும் செய்கிறார்கள். இப்படிச் செய்வதைப் பார்த்தும் யாரும் திருந்துவதாக இல்லை” என்றார் சிவலோகநாதன்.

25. கணம்கொண்டு சுற்றத்தார் கல்லென் றலறப்

பிணம்கொண்டு காட்டுய்ப்பார்க் கண்டும் - மணங்கொண்டெண்டு

உண்டுண்டுண் டென்னும் உணர்வினாற் சாற்றுமே

டொண்டொண்டொ டென்னும் பாறை.

“உது புதினமா...? உது தானே எல்லாவீடுகளிலும் நடைபெறுகிறது. இறந்தவரைச் சுற்றி நின்று, இறந்தவருக்கு உயிர் கொடுப்பது போலவும், இறந்தவருடன் செல்லப் போவது போலவும் குளறி அழுவார்கள். அழும்விதத்தைப் பார்த்தால் அவரும் இறந்து விடுவார் போலிருக்கும். அதைப் பார்ப்பவர் வாழ்க்கை நிலையானதல்ல உலகில் எதிலும் இன்பம் இல்லை, திருமணம் கூடப் போலியானது என்று தோன்றும் டொண் டொண்.... டொண்... டொண் என்று சாவுப்பறை இன்பம் இல்லை, இன்பம் இல்லை என்று சொல்லி ஒலிக்கும். இதெல்லாவற்றையும் நிகழ்வு முடிந்த பின் நினைப்பவர் யார்.....?” மடத்தில் இருந்த சுவாமியார் ஒருவர் சொன்னார்.

26. நார்த்தொடுத்(து) ஈர்க்கிலென் நனறாய்ந்(து) அடக்கிலென்

பார்த்துழிப் பெய்யிலென் பல்லோர் பழக்கிலென்

தோற்பையுள் நின்று தொழிலறச் செய்தூட்டும்

கூத்தன் புறப்பட்டக் கால்.

“தோற்பையாகிய உடம்பினுள் இருந்து, தொழில்களைச் செய்து, உடலைப் பாதுகாத்து வளர்கின்ற கூந்தலை ஒத்த உயிர் வெளிப்பட்ட பின்பு, அவ்வுடம்பை அலங்கரித்து

பாடையிலேற்றி மேளங்கள் கொட்டி அதி விடே மரியாதைகளுடன் கொண்டு சென்றாலென்ன.....? அவ் உடலை நாரினாலே கட்டி இழுத்தலென்ன.....? கண்ட இடத்திற் போட்டலென்ன....? அதனால் பலரும் பழித்தால் தான் என்ன? பெருமையாகப் பேசினால் தான் என்ன? எதுவுமில்லையே....” என்று சிரித்தார் சுவாமியார்.

27. படுமழை மொக்குளின் பல்காலும் தோன்றிக்

கெடுமிதோர் யாக்கையென நெண்ணித் - தடுமாற்றம்
தீர்ப்பேம் யாம் என்றுணரும் திண்ணறி வாளரை
நேர்ப்பார்யார் நீணிலத்தின் மேல்.

“மழை பெய்தால் வெள்ளத்தில் பலமுறை தோன்றித் தோன்றி அழியும் நீர்க்குமிழியைப் போன்றது தான் இவ் உடம்பு. இவ்வாறான இழிவான உடம்பைப் பற்றி உயர்வாக எண்ணாத மெய்யுணர்வுள்ளவர் தான் உலகில் மிக உயர்ந்தவர். உடம்பைப் பெரிதாகக் கருதுவோர் அனைவரும் இழிந்தவர்களே என்றார் சுவாமியார்.

28. யாக்கையை யாப்புடைத்தாப் பெற்றவர் தாம்பெற்ற

யாக்கையா லாய பயன்கொள்க, - யாக்கை
மலையாடு மஞ்சபோல் தோன்றிமற் றாங்கே
நிலையாது நீத்து விடும்.

ஓர் உயிர் செய்த நல்வினைப்பயனாகவே மனித உடல் அவ்வுயிருக்குக் கிடைக்கிறது. இதை உணர்ந்த அறிவுடையவர்கள் இவ் உடம்பு அழியுமுன் நல்ல செயல்களைத் தவறாது செய்வர். ஏனென்றால் மலைமீது குவிந்திருக்கும் முகிலைப்போன்றது இவ் உடம்பு, மலைமீது படர்ந்திருக்கும் முகில் அதைவிட்டு அகன்று விடுவது போல

உடலினுள்க் குடியிருக்கும் உயிரும் அகன்றுவிடும். ஆதலால் பொய்யான மாய உடம்பைப்பேணி, அதற்காகப் பொருளீட்டும் நடவடிக்கையிலீடுபடாமல் உண்மையை உணர்ந்து வாழுதல் வேண்டும்” என்றார் சுவாமியார்.

29. புல்நுனிமேல் நீர்போல் நிலையாமை என்றெண்ணி

**இன்னினியே செய்க அறவினை, - இன்னினியே
நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் கேள்அலறச்
சென்றான் எனப்படுத லால்.**

“புல் நுனியில் தேங்கி நிற்கும் பனித்துளி போன்றது தான் வாழ்க்கையின் நிலை. அதன் உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் வாழும் போதே அறச் செயல்கள் பலவற்றையும் செய்வர். அதுபோல எல்லோரும் அறச் செயல்களைத் தாமதிக்காது செய்தல் வேண்டும். ஏனெனில் இப்போது உயிரோடிருந்தான் திடீரென்று இறந்து விட்டான் என்று உற்றார் உறவினர் அழும் தன்மையானது மனிதவாழ்வு. அதனால் வாழும் ஒவ்வொரு கணமும் வாழ்வோர் அற நெறிப்படி வாழவேண்டும்” என்றார் சுவாமியார்.

30. கேளாதே வந்து கிளைகளாய் இல்தோன்றி

**வாளாதே போவரால் மாந்தர்கள் - வாளாதே
சேக்கை மரன்ஒழியச் சேண்நீங்கு புள்போல்
யாக்கை தமர்க்கொழிய நீத்து.**

கூடு மரத்தில் இருக்கப்பறவை பறந்து சென்று விடுவதைப்போல, மக்கள் யாரையும் கேளாமல் வந்து பிறந்து சுற்றமாகி விடுவர். குடும்பமாகக் குதூகலிப்பர். அன்பாய் நடப்பர். அதிகாரஞ் செலுத்துவர். அறச்செயல்களைச் செய்வர். பின்பு உடலை உறவினரிடம் விட்டு விட்டுச் சென்று விடுவர். இது பறவை, கூட்டை மரத்திடம் விட்டு விட்டுச் செல்வதைப்போன்றது.

இந்த நிலையை உணர்ந்த அறிவாளிகள் வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பெரிதாகச் சிந்திக்கமாட்டார்கள்”.

4. அறன் வலியுறுத்து

31. அகத்தாரே வாழ்வார்என் றண்ணாந்து நோக்கிப்

புகத்தாம் பெறாஅர் புறங்கடை பற்றி

மிகத்தாம் வருந்தி இருப்பாரே மேலைத்

தவத்தால் தவஞ்செய்யா தார்.

“மகனே முற்பிறப்பில் தவம் செய்தவர்கள் இப்பிறப்பில் இன்பத்தை அனுபவிக்கின்றனர். இப்பிறப்பில் தானதர்மங்கள் செய்யாதவர்கள் மறுபிறப்பில் தாம் வசித்த வீட்டின் உள்ளே நுழையப் மாட்டாமல் தலை வாயிலில் வாடி நிற்பர்” என்று அறநூல்கள் கூறுகின்றன. அது உண்மை. ஊரில் சகல வசதிகளோடும் வாழும் செல்லப்பாவைப் பார். அவன் இராசா போல வாழ்கிறான். அவனது தம்பி கார்த்திகேயன் உண்ண வழியில்லாமல் வீட்டுக்கு வீடு பிச்சை எடுக்கிறான். இதெல்லாம் கர்மவினை. மரத்தை நட்டுப் பராமரித்தவன் பழங்களை உண்பான். வங்கியில் சேமித்தவன் தேவையேற்படும் போது வங்கியில் உள்ள பணத்தை எடுப்பான். இது போன்றது தான் வாழ்க்கை. இப்பிறப்பில் வசதியோடு வாழ்பவர்கள் ஏழைகளுக்கு உதவுதல் வேண்டும். அப்படி வாழ்ந்தால் மறுபிறவியும் சிறக்கும். கார்த்திகேயன் குடும்பத்தவர்களுக்கு உதவாததால் அவனை அவர்கள் தமது வீட்டுப்பக்கம் வர அனுமதிப்பதில்லை. இது போன்றது தான் மறுஉலக வாழ்வு. கொடுத்து வைத்தால் வாழ்க்கை சிறக்கும். சேமிப்பை அறமாகச் சேமித்தால் எடுக்கும் பிறவுகளுக்கு அது உதவும்” என்றார் சுவாமியார்.

32. ஆவாம்நாம் ஆக்கம் நசைஇ அறமறந்து

போவாம்நாம் என்னாப் புனல்நெஞ்சே – ஓவாது
நின்றுளுற்றி வாழ்தி எனினும்நின் வாழ்நாட்கள்
சென்றன செய்வ(து) உரை.

“எம்மோடு இருக்கும் சிவநாதன் வசதியாக இருக்கும் போது அவரது வீட்டிற்கு நானும் சில சிவனடியார்களும் சென்றோம். வீட்டில் அவிழ்த்து நின்ற நாயும் வேலைக்காரர்களும் எம்மை விரட்டியடித்தனர். அறத்தை மறந்து பொருள்தேடிச் செல்வந்தாராவோம் ‘நாம் இறந்துபோகமாட்டோம்’ என்று நினைப்பவர்கள் தான் அனேகர். இருக்கும் பொழுது கொடுத்துவாத சிவநாதன் இனி எதைக் கொடுக்கப்போகிறார்? அப்போ அவர் எடுக்கும் பிறவிகள் யாவற்றிலும் இரந்து தான் வாழப் போகிறார். மறுமைக்காக வயோதிபத்தில் என்ன செய்யமுடியும்” என்று கேட்டார் சுவாமியார்.

33. வினைப்பயன் வந்தக்கால் வெய்ய உயிரா

மனத்தின் அழியுமாம் பேதை – நினைத்ததனைத்
தொல்லைய(து) என்றுணர் வாரே தடுமாற்றத்து)
எல்லை இகந்தொருவு வார்.

“துன்பப்படுவோரெல்லோரும் அது முன் வினைப் பயனால் வந்தது என்று கருதாது தன்னுடன் கூட வாழ்வோரால் வந்ததென்று கூறுகின்றனர். நீ நாயை அடித்தால் அது கடிக்கும். அதுபோல நீ பிறருக்குத் தெரியாது என்று தீய செயல்களைச் செய்தால் அச் செயல்களின் பலன் உன்னைத் தாக்கும். இது தான் இயல்பு. இதைத் தான் அறநூல்கள் கூறுகின்றன. மேலே எறிந்தகல் கீழே விழும். அது போலச் செய்த தீவினை வந்து

தாக்கும். நாம் செய்தவை தான் மீண்டும் வந்து எம்மைத் தாக்குகின்றன என்று உணர்ந்து கொள்ளும் பெரியவர்கள் துன்பங்களைக் கண்டு கலங்க மாட்டார்கள். அதை நல்ல முறையில் அனுபவித்து முன்வினையைத் தீர்ப்போம் என்றே நினைப்பார்கள்” என்றார் சுவாமியார்.

34. அரும்பெறல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தால்

பெரும்பயனும் ஆற்றவே கொள்க – கரும்பூர்ந்த

சாறுபோல்சாலவும் பின்உதவி மற்றதன்

கோதுபோல் போகும் உடம்பு.

“பெறுதற்கரியது மானிடப் பிறப்பு. இந்த மானிடப் பிறப்பை எடுத்தவர்கள் நல்ல செயல்களைச் செய்து இறைவனை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறுதல் வேண்டும். கரும்பைப் பிழிந்து சாறு எடுப்பது போல கரும்பான உடலை வருத்தி அறச் செயல்களைச் செய்தல் வேண்டும். கரும்பிலிருந்து சாறெடுத்ததும் எஞ்சும் சக்கையைப் போல உள்ள உடம்பு எதற்கும் உதவாத கழிவேயாகும். அதனால் உயிர் உள்ளபோது இயன்றளவு அறச் செயல்களைச் செய்யவேண்டும். அறச் செயல்களைச் செய்யாதவனை யாரும் மதியார். ஏனென்றால் அவன் எதற்கும் உதவாதவன்” என்றார் சுவாமியார்.

35. கரும்பாட்டிக் கட்டி சிறுகாலைக் கொண்டார்

துரும்பெழுந்து வேம்கால் துயராண் டுழுவார்

வருந்தி உடம்பின் பயன்கொண்டார் கூற்றம்

வருங்கால் பரிவ திலர்.

“கரும்பிலிருந்து சாற்றை எடுத்து வெல்லக் கட்டி செய்த பின்பு அதன் சக்கையை எரிப்பார்களே தவிரப் பாதுகாத்து வைக்கமாட்டார்கள். அப்படி எரிக்கும் போது கவலைப்படவும் மாட்டார்கள். அதுபோல அறச் செயல்களைச் செய்து முழுமையாக வாழ்வவர் எமன் வரும் போது அஞ்சாமாட்டார். சொத்துக்கள் உள்ளவன், அறம் செய்யாதவன் தான், தான் இறக்கும்போது தனது சொத்துக்களை விட்டு விட்டுப் போகிறேன் என்று வருந்துவான். சொத்துக்களை அறவழியில் செலவு செய்தவன் தன் சொத்துக்கள் தன்னோடு வருகின்றன என்று நினைத்து மகிழ்வான். அத்துடன் இறைவனின் அடியை அடையப்போகிறேன் என்று நினைத்து எமனுக்கு அஞ்சாமல் வாழ்வான்” என்றார் சுவாமியார்.

**36. இன்றுகொல் அன்று என்று என்னாது
பின்றையே நின்றது கூற்றமென் நெண்ணி
ஒருவுமின் தீயவை ஒல்லும் வகையால்
மருவுமின் மாண்டார் அறம்.**

கார்த்திகேயன் நன்றாகக் குடித்து விட்டு வந்து சிவன் கோவிலின் முன் நின்ற வேப்பமரநிழலில் படுத்திருந்து விட்டு எழுந்து மடத்திற்கு வந்தான். அவனுடலெங்கும் மணல் ஒட்டியிருந்தது. அதைக்கண்ட சுவாமியார் சொன்னார், “மகனே, எல்லாருடனும் யமன் கூட இருக்கிறான். அவன் எம்மோடு கூட இல்லை என்று தான் பலரும் நினைக்கிறார்கள். அதனால் தீயசெயல்கள் செய்வதை விட்டு நல்ல செயல்களைச் செய். நல்லவர்கள் சொல்வதைக்கேட்டு அதன்படி வாழ். அப்படி வாழ்ந்தால் தான் இன்றோ என்றே பிரிந்து செல்லும் இவ்வுயிர் சாந்தியடையும்” என்றார் சுவாமியார்.

37. மக்களா லாய பெரும்பயனும் ஆயுங்கால்

எத்துணையும் ஆற்றப் பலவானால் - தொக்க
உடம்பிற்கே ஒப்புரவு செய்தொழுகா(து) உம்பர்க்
கிடந்துண்ணப் பண்ணப் படும்.

“மகனே, செய்யத்தக்க நல்ல செயல்கள் பல உள்ளன. ஆகையால் உடம்பை வளர்ப்பதற்காகச் செயல்கள் பலவற்றைச் செய்யாமல், மேலுலக இன்பத்தை உயிர் அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதற்காக அறச்செயல்களைச் செய். இவ் உலகோடு உடல் அழிந்து விடும். உடலை வளர்ப்பதால் எந்த விதமான நன்மையும் கிடைக்கப்போவதில்லை. உயிருக்காக நாம் பலநற்காரியங்களைச் செய்தல் வேண்டும். அப்போது தான் பிறப்பெடுக்கும் உயிர் நல்ல நிலையை அடையும். மக்களில் பெரும்பான்மையானோர் உடலையே வளர்க்கின்றனர். அதை இன்பப் படுத்துகின்றனர். அது தவறு. உயிரை இன்பப்படுத்து. அதனால் தான் நன்மை உண்டு” என்றார் சுவாமியார்.

38. உறக்கம் துணையதோர் ஆலம்வித் தீண்டி

இறப்ப நிழற்பயந் தாஅங்கு) – அறப்பயனும்
தான்சிறி தாயினும் தக்கார்கைப் பட்டக்கால்
வான்சிறிதாய் போர்த்து விடும்.

“மகனே, ஆலம் வித்து மிகமிகச் சிறியது. அது முளைத்து வளர்த்து பெரும் நிழலைக் கொடுப்பது போல, நீ செய்யும் சிறிய அறச் செயல் ஆலம் வித்து முளைத்துத் தரும் நிழலைப் போலப் பெரிதாக உதவும். அதுபோல அறவழியில் வந்த பொருள் அளவில், பெறுமதியில் மிகச் சிறியதாக இருந்தாலும் அது பெரியவர்களின் கைகளிற் சேர்ந்தால் வானமும் சிறிதென்று எண்ணும்படியான பெரிய புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும். அதனால் உழைக்கும் பணத்தில் சிறிதளவாவது தானம் செய்” என்றார் சுவாமியார்.

39. வைகலும் வைகல் வரக்கண்டும் அ.துணரார்
 வைகலும் வைகலை வைகுமென் நின்புறுவர்
 வைகலும் வைகல்தம் வாழ்நாள்மேல் வைகுதல்
 வைகலை வைத்துணரா தார்.

“மகனே, ஒவ்வொரு நாளும் தன் ஆயுட்காலம் குறை கீராது என்று அறியாதவர் தான் நெடுங்காலம் வாழ்வேன் என்று நினைத்து இறுமாந்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் மரணத்தை நோக்கித் தான் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர். அதையறியாது வீராப்புப் பேசுகின்றனர். சிலர் உன்னைப்போல உழைக்கும் பணம் முழுவதையும் குடித்துவிட்டுப் போதையில் உறங்குவது தான் இன்பம் என்று நினைக்கின்றனர். அது பெருந்துன்பம் என்று உணர்ந்தால் தான் உயிருக்கு இன்பம் கிடைக்கும் என்பதை உணர்ந்து நட” என்றார் சுவாமியார்.

40. மாண அருங்கலம் நீக்கி இரவென்னும்
 ஈன இளிவினால் வாழ்வேன்மன் - ஈனத்தால்
 ஊட்டியக் கண்ணும் உறுதிசேர்ந்(து) இவ்வுடம்பு
 நீடித்து நிற்கும் எனின்.

இழிவான தொழில்களைச் செய்வதென்றாலும் உடம்பை வளர்க்கவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தான் நீண்ட நாள் வாழலாம் என்றால், மாணத்தை விற்று இழிதொழில்களைச் செய்து, யாசித்து வாழலாம். அது பிழையில்லை. என்று பலர் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் உடம்பை எப்படி வளர்த்தாலும் அது நிலைக்காது. இன்றோ, என்றோ அழிந்து விடும் என்று உணர்ந்து அறச் செயல்களைச் செய்தல்வேண்டும். அழியும் உடம்புக்கு அலங்காரம் தேவையில்லை. அழியாத உயிருக்கு ஆதாரம் தேடவேண்டும். அது தான் மனிதனின் முதற்கடமை” என்றார் சுவாமியார்.

5.தூய தன்மை

41. மாக்கேழ் மடநல்வாய் என்றறற்றும் சான்றவர்

நோக்கார்கொல் நொய்யதோர்புக்கிலை – யாக்கைக்கோர்
ஈச்சிற கன்னதோர் தோல்அறினும் வேண்டுமே
காக்கை கடிவதோர் கோல்.

“ஊரின் பிரமுகரான சிற்றம்பலம் மடத்திற்கு வந்து அங்குள்ளவர்களுக்கு உதவுபவர். அன்று வந்த நேரம் முதல் பெரும் யோசனையில் இருந்தார். அவரின் வரலாறு முழுவதும் சிவநாதனுக்குத் தெரியும். அவர் தனது மனைவி பிள்ளைகளை விட்டு விட்டு இன்னொரு பெண்ணான வசுமதியுடன் வாழ்பவர். அவளுடனும் தினமும் பிரச்சினைப் படுவார். சிவநாதன் சிற்றம்பலத்திற்கு அருகில் வந்தமர்ந்து சொன்னார், “மாந்தளிரைப்போன்ற பெண்ணின் உடலை நினைத்து வருந்தும் பெரியவரே, ஏன் அப் பெண்களின் இழிந்த உடலைப் பற்றி நினைக்கிறீர்கள் இல்லை. எப்பொழுதும் உயர்வாகக் கருதுகிறீர்கள். அவர்களது உடலில் ஈயின் சிறகளவு தோலில் காயம் பட்டாலும் அதில் மொய்க்க வரும் ஈக்களைக் கலைக்க கோல் வேண்டும் என்பதை ஏன் நினைக்கிறீர்கள் இல்லை”

42. தோல்போர்வை மேலும் தொளைபலவாய்ப் பொய்ம் மறைக்கும்
மீப்போர்வை மாட்சித்(து) உடம்பானால் மீப்போர்வை
பொய்ம்மறையாக் காமம் புகலாது மற்றதனைப்
பைம்மறியாப் பார்க்கப் படும்.

தோலில் உண்டாகும் சிறிய தொளைகள் பெரிதாகி விடும். உள்ளே இருக்கும் அழுக்குகளைத் தோல்

மறைத்திருக்கிறது. அத்தகைய கீழான உடம்பைக் காமங்கொண்டு மகிழ்கிறீர்கள். உள் அழுக்கைத் தோலும், வெளியழுக்கை ஆடைகளும் மறைக்கின்றன என்பதை நினைத்து மோகங்கொள்ளாது அவாவை நீக்கி வாழுங்கள்” என்றார் சிவநாதன்.

43. தக்கோலம் தின்று தலை நிறையப் பூச்சூடி

பொய்க்கோலம் செய்ய ஒழியுமே – எக்காலும்
உண்டு வினையுள் உறைக்கும் எனப்பெரியோர்
கண்டுகை விட்ட மயல்.

“அழகான ஆடைகளை உடுத்தி வர்ணப்பூச்சுக்கள் பூசி வாசனைத்திரவியங்கள் பூசி அழகான பூக்களைத் தலையில் சூடி கவர்ச்சியாக இருக்கும் மாயத் தோற்றத்தை உண்மையென நம்புகிறீர்கள். அவர்கள் உண்ணும் உணவு வகைகள் அழுக்குகளை அதிகரித்துக் கொள்ளும். அதனால் பெரியவர்கள் அத்தகைய போலித்தோற்றத்தைக் கண்டு மயங்கிவிடார்” என்றார் சிவநாதன்.

44. தெண்ணீர்க் குவளை பொருகயல் வேலொன்று

கண்ணில்புன் மாக்கள் கவற்று விடுவனோ
உண்ணீர் களைந்தக்கால் நுங்குகுன் றிட்டன்ன
கண்ணீர்மை கண்டொழுகு வேன்.

பெண்களை, அவர்களது பெண்மையின் பெருமையைக் கொண்டு போற்ற வேண்டுமே தவிர, அவர்களது அழகு, கவர்ச்சி, நடையுடை பாவனையைக் கண்டு மோகிக்கக் கூடாது. நுங்கைத் தோண்டித் தின்ற பின் உள்ள தோற்றத்தை உடையதே கவர்ச்சியான அவர்களது நீர் நீங்கிய கண்கள்” என்றார் சிவநாதன்.

45. முல்லை முகைமுறுவல் முத்தென் நிவைபிதற்றும்
கல்லாப்புன் மாக்கள் கவற்ற விடுவெனோ
எல்லோரும் காணப் புறங்காட் ஓதிரந்துக்க
பல்லென்பு கண்டொழுக வேன்.

“கவிஞர்கள் பெண்களின் பற்களை முல்லை அரும்புகள், முத்துக்கள் என்று புகழ்ந்ததை நம்பிய கல்லாதவர்கள் அதை உண்மை என்று நினைத்து மயங்குகின்றனர். சுடலையில் எரித்தபின் எஞ்சும் பற்களைக் கண்டவர்கள் பெண்களின் பற்களை முல்லை அரும்புகள் என்றும் முத்துக்கள் என்றும் சொல்லார்.”

46. குடருங் கெழுவுங் குருதியும் என்பும்
தொடரும் நரம்பொடு தோலும் - இடையிடையே
வைத்த தடியும் வழும்புமரம் மற்றிவற்றுள்
எத்திறத்தாள் ஈங்கோதை யாள்.

“குடலும் கொழுப்பும், இரத்தமும், எலும்பும் கொண்ட பெண்களின் தோற்றத்தை உணர்ந்தாயேயானால் அவர்களின் மீதுள்ள பற்றுத்தானாகவே நீங்கிவிடும்” என்றார் சிவநாதன்.

47. ஊறி உவர்த்தக்க ஒன்பது வாய்ப்புலனும்
கோதிக் குழம்பலைக்கும் கும்பத்தைப் பேதை
பெருந்தோளி பெய்வளாய் என்னு மீப் போர்த்த
கருந்தோலால் கண்விளக்கப் பட்டு.

“பெண்களின் உடலில் உள்ள ஒன்பது வாசல்களாலும் மலத்தை ஒத்த அழுக்குகள் வெளியேறிக் கொண்டிருக்கும்.

அப்படியான அழுக்குடைய பெண்ணை பேதையாள், பெருந்தோளையுடையவள், அழகுரதம் போன்றவள் என்று அழைப்பார்கள். இவ் அழுக்குகளைத் தோலும், ஆடைகளும், வர்ணப் பூச்சுக்களும், வாசனைத்திரவியங்களும் மறைத்து அழகைக் கொடுக்கின்றன” என்றார் சிவநாதன்.

48. பண்டம் அறியார் படிசாந்தும் கோதையும்

கண்டுபா ராட்டுவள் கண்டிலர்கொல் - மண்டிப்
பெடைச்சேவல் வன்வழகு பேர்தீட்டுக் குத்தும்
முடைச்சாகா'(6) அச்சிற்றூ) உழி.

“இந்த உடம்பு ஒரு பண்டம். அதை அறியாதவராய், அதற்குச் செய்யப்படும் அலங்காரங்களைக் கண்டு மயங்கிப் பாராட்டுவார்கள். இவ்வுடம்பாகிய வண்டியின் அச்சாகச் செயற்படும் உயிர் பிரிந்து விட்டபின் பண்டமான உடல் உறுப்புக்களை பெண்ணும் ஆணுமாகிய வலிமையான கழுகுகள் தான் கொத்திக் கொத்தித் தின்னும் என்பதைப் பெண்களை மோகிப்போர் அறியவில்லைப் போலும்” என்றார் சிவநாதன்.

49. கழிந்தார் இடுதலை கண்டார்நெஞ் சுடக்க

குழிந்தாழ்ந்த கண்ணவாய்த் தோன்றி - ஒழித்தாரைப்
போற்றி நெறிநின்மின் இற்றிதன் பண்பென்று
சாற்றுங்கொல் சாலச் சிரித்து.

“இறந்து போனவனை எரித்தபின் எஞ்சும் மண்டைஓடு, எலும்புகள் முதலியவற்றை இடு காட்டில் பார்த்தவர்கள், உயிரோடு உலவுபவர்கள் நாளை இந்நிலைக்குட்படுவர் என்று ஏளனமாக நகைத்து இவ்வுடலின் இயல்பு அது தான் என்று நினைத்து அறவழியில் வாழ்வர்” என்றார் சிவநாதன்.

50. உயிர்போயார் வெண்டலை உட்கக் சிரித்துச்

செயிர்தீர்க்குஞ் செம்மாப் பவரைச் - செயிர்தீர்ந்தார்
கண்டிற் றிதன் வண்ணம் என்பதனால் தம்மையோர்
பண்டத்துள் வைப்ப திலர்.

“உயிர்போனபின் சுடலையில் மண்டையோட்டைக்
கண்டவர்கள், அஞ்சியின் மனந்தேறிச் சிரித்து இன்பப்படுவரா?
இயல்பாகவே அத்தகைய நிலையைக் கடந்தவர்கள்
நிலையாமையின் தன்மையை அறிந்திருப்பர். அப்படித்தானும்
வருவேனென நினைத்துத் தமது உடம்பை ஒரு பொருளாக
மதிக்க மாட்டார்கள்” என்றார் சிவநாதன்.

6 .துறவு

51. விளக்குப் புகஇருள் மாய்ந்தாங்கு) ஒருவன்
தவத்தின்முன் நில்லாதாம் பாவம் - விளக்குநெய்
தேய்விடத்துச் சென்றிருள் பாய்ந்தாங்கு நல்வினை
தீர்விடத்து நிற்குமாம் தீது.

அதைக்கேட்டுக் கொண்டிருந்த சுவாமியார் சொன்னார், “
மகனே, விளக்கைக் கொழுத்தினால் இருள் நீங்கிவிடும். அது
போல ஒருவன் தவம் செய்தால் அவனது செய்த தீவினைகள்
யாவும் அகலும். எரியும் விளக்கின் எண்ணெய் குறைந்தால்
மீண்டும் இருட்டுப் பரவும். அதுபோல நல்வினை நீங்கினால்
தீவினை அதிகரிக்கும். இந்நிலை மாறுவதற்குத் தவம் செய்தல்
வேண்டும். தவம் செய், உனது துன்பங்கள் அகலும்”.

52. நிலையாமை நோய்மூப்புச் சாக்காடென் றெண்ணித்
தலையாயார் தங்கருமம் செய்வார் - தொலைவில்லாச்

சத்தமும் சோதிடமும் என்றாங்கு) இவைபிதற்றும்
பித்தரின் போதையார் இல்.

“தொடர்ந்து இலக்கண நூல்களைக் கற்காது, கற்ற
நூலிற் கூறப்பட்ட நிலையாமையை உணர்ந்து தவம் செய்தல்
வேண்டும். நோய், மூப்பு, சாக்காண்ட என்பன மனிதனைப் பற்றிப்
பிடிக்குமுன் சோதிடமும், நூல்களும் கூறும் நிலையாமையை
உணர்ந்து உடனே தவஞ்செய்தல் வேண்டும்”. என்றார்
சுவாமியார்.

53. இல்லம் இளமை எழில்வனப்பு மீக்குற்றம்

செல்வம் வலிஎன் நிவையெல்லாம் - மெல்ல
நிலையாமை கண்டு நெடியார் துறப்பர்
தலையாயார் தாம்உய்யக் கொண்டு.

“மகனே, உனது வாழ்வை நினைத்துப்பார். உனது
வாழ்வில் எது நிலைத்தது? இல்வாழ்வு, இளமை, எழுற்சி,
அழகு, உயர்சொல், பொருள், வலிமை, இவையெல்லாம்
நிலையில்லாததென உணர்ந்த பெரியவர்கள் இவற்றையெல்லாம்
துறந்து விடுவர்”

54. துன்பம் பலநாள் உழந்தும் ஒருநாளை

இன்பமே காமுறுவர் ஏழையார் - இன்பம்
இடைதெரிந் திதின்னாமை நோக்கி மனையா(று)
அடைவொழிந்தார் ஆன்றமைந் தார்.

“அறிவில்லாதவர்கள் தொடர்ந்து பல காலமாகத்
துன்பத்தில் வருந்தினாலும் அவர்கள் சிற்றின்பத்தின்பால்
விருப்பங்கொண்டு அதையே நாடி மீண்டும் மீண்டும்
துன்பப்படுவாரே தவிர அத்துன்பத்தை உணர்ந்து

இல்வாழ்க்கையிலிருந்து நீங்க மாட்டார்கள். பெரியவர்கள் சிற்றின்பத்தின் சிறுமையையும் நிலையாமையின் தன்மையையும் அறிந்து இல் வாழ்வை விட்டு நீங்கி விடுவர். மகனே, நீ பட்ட துன்பங்கள் போதும். இனியாவது அதிலிருந்து நீங்கு” என்றார் சுவாமியார்.

55. கொன்னே கழிந்தன்(று) இளமையும் இன்னே பிணியோடு மூப்பும் வருமால் - துணிவொன்றி என்னொடு சூழா(து) எழுநெஞ்சே போதியோ நன்னெறி சேர நமக்கு.

“இளமைப்பருவம் வீணாகக் கழிந்து விட்டது. நோயோடு வயோதிபமும் வந்து விட்டது. ஆதலால் இனியும் தாமதியாது புலன் வழியே சென்று துன்பப்படும் நெஞ்சமே நமக்கு நல்வழி உண்டாகத் தவஞ் செய்” என்று உனது புலனால் அலையும் நெஞ்சுக்குக் கூறு” என்றார் சுவாமியார்.

56. மாண்ட குணத்தொடு மக்கட்பே(று) இல்லெனினும் பூண்டான் கழித்தற்(கு) அருமையால் - பூண்ட மிடியென்னும் காரணத்தின் மேன்முறைக் கண்ணே கடியென்றார் கற்றறிந் தார்.

“இல்வாழ்க்கையை விட்டு நீங்ககமுடியாது. மனைவி நற்குணமில்லாதவள், அவளுக்குக் குழந்தைப்பேறு இல்லை என்றாலும் கட்டிய கணவன் அவளை விட முடியாது. அதனால் வறுமை என்ற காரணத்தைக் காட்டி ஒழுக்கநெறிப்படி வாழ்ந்து. பற்றுக்களை நீக்கவேண்டும் என்று கற்றுணர்ந்த மெய்யுணர்வு

பெரியோர் கூறியுள்ளனர். அதன்படியாவது நட” என்றார் சுவாமியார்.

57. ஊக்கித்தாம் கொண்ட விரதங்கள் உள்ளுடையத்
தாக்கருந் துன்பங்கள் தாந்தலை வந்தக்கால்
நீக்கி நிறுஉம் உரவோரே நல்லொழுக்கம்
காக்கும் திருவத் தவர்.

“நோன்பு நோற்பவனுக்குப் பல பல துன்பங்கள் வந்தடையும். அதனால் மனம் தளர்வடையும். அப்படியான வேளைகளில் நோன்பை நிலை நிறுத்தி முன்பை விட மனவிராக்கியத்துடன் செயற்படுவனால் தான் துறவறத்தை மேற்கொள்ளமுடியும். அந்த மனநிலையை நீ உண்டாக்கிக்கொள்” என்றார் சுவாமியார்.

58. தம்மை இகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்று
எம்மை இகழ்ந்த வினைப்பயத்தால் - உம்மை
எரிவாய் நிரையத்து வீழ்வர்கொல் என்று
பரிவதூஉம் சான்றோர் கடன்.

“பிறர்தம்மை இகழ்ந்ததால் அதைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமே தவிர, எம்போன்றவர்களை இங்ஙனம் இகழ்ந்த தீவினையின் பயனாக, இகழ்ந்தவர் நரகத்தில் விழுந்து விடுவேரோ என அஞ்சுவது தவம் நிறைந்தவரது கடனாகும். அதனால் குடும்பத்தவனான நீ உன்னை இகழ்வாரைப் பொறுத்துக் கொள்ளாவிட்டால் பாவத்தையே அனுபவிப்பாய்” என்றார் சுவாமியார்.

59. மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியெனப் பேர் பெற்ற
ஐவாய வேட்கை அவாவினைக் - கைவாய்
கலங்காமற் காத்துய்க்கும் ஆற்ற லுடையான்

விலங்காது வீடு பெறும்.

“மனிதனாகப் பிறந்தவன் மோட்சமான வீடு பேற்றை அடைதல் வேண்டும். அப்படியடையாவிட்டால் திரும்பத் திரும்பப் பிறந்து இறந்து துன்பங்களை அனுபவித்தல் வேண்டும். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐம்புலன்களின் வழிச்செல்லும் அவாவை நீக்கி அவற்றை நல்வழிப்படுத்தும் வல்லமையைக் கொண்டவனே, தவறாமல் வீடு பேற்றை அடைவான். அதனால் குடும்பக் கவலைகளை விட்டு விட்டுத்தவம் செய். இல்லாவிட்டால் துன்பங்களைத் தான் அனுபவிப்பாய்” என்றார் சுவாமியார்.

**60. துன்பமே மிதூரக் கண்டும் துறவுள்ளார்
இன்பமே காமுறுவர் ஏழையார் - இன்பம்
இசைதொறும் மற்றதன் இன்னாமை நோக்கிப்
பசைதல் பரியாதாம் மேல்.**

“வாழ்க்கையில் மேன்மேலும் துன்பங்கள் வரும். ஒன்றை நீக்க இன்னொன்று வரும். அப்படி வந்தும் அதை உணராது சிற்றின்பத்தையே விரும்பி நிற்கும், மனவலிமை இல்லாதவர்களின் துன்பங்களை உணர்ந்த தவசிகள் அத்துன்பங்கள் தம்மை வந்தடைய விடார். அதனால் நீயும் மன வலிமை பெற்று துன்பங்களை அகற்றி இன்பமாக வாழத் தவஞ்செய்” என்றார் சுவாமியார்.

7. சின மின்மை

சிற்றம்பலத்தின் மூத்த மனைவியின் சகோதரனான வடிவேலன், தனது தங்கையைத் தாக்கி விட்டு வந்ததற்காக அளவில்லாத சினத்துடன் கூரிய கத்தியொன்றைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு மடத்து வாசலில் நின்று சொன்னான்,

“சுவாமியார் சிற்றம்பலம் உள்ளே ஒளிந்திருக்கின்றான். அவனை வெளியே அனுப்புங்கள். இன்றைக்கு அவனை வெட்டாமல் போகமாட்டன்” அவனது வார்த்தைகளில் சினம் கொப்பளித்தது.

61. மதித்திறப் பாடும் இறக்க மதியா

மிதித்திறப் பாடும் இறக்க – மிதித்தேறி

ஈயந் தலைமேல் இருத்தலால் அ.:தறிவார்

காயும் கதமின்மை நன்று.

“மகனே, சான்றோர் தம்மை மதிப்பவர்கள் மதிக்கட்டும், தம்மை இகழ்பவர்கள் இகழட்டும். ஈயானாலும் எம் தலை மேல் வந்தமரட்டும். நாம் எதற்கும் சினங்கொள்ள மாட்டோம் என்று நினைத்து வாழ்வார்கள். சிற்றம்பலம் போன்ற குடும்பத்தர்கள் மனைவி பிள்ளைகளுடன் பிரச்சினைப்படுவர். பின்பு சேர்ந்துவிடுவர். இதையெல்லாம் பெரிது படுத்திச் சினங்கொள்ளாதே. பேசாமல்போ” என்றார் சுவாமியார்.

62. தண்டாச் சிறப்பின் தம் இன்னுயிரைத் தாங்காது

கண்டுழி யெல்லாம் துறப்பவோ – மண்டி

அடிபெயரா தாற்ற இளிவந்த போழ்தின்

முடிகிற்கும் உள்ளத் தவர்.

வடிவேலன் அசையாது இருந்தான், “மகனே, இழிவு நேர்ந்தாலும் பொறுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். இழிவு நேர்ந்தாலும் காரியங்களை முடிக்க வேண்டுமென்று நினைப்பார்கள், அதற்காகத் தமது உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொள்வார்கள். சினந்து உயிரைவிடவோ, உயிரை விடுவதற்குச்

சமனான செயல்களையோ செய்ய மாட்டார்கள். இடர்கள் நேர்ந்தாலும் உயிரை விடுவதோ அல்லது இன்னொரு உயிரை எடுப்பதோ கூடாது” என்றார் சுவாமியார்.

**63. காவா தொருவந்தன் வாய்திறந்து சொல்லுஞ்சொல்
ஓவாதே தன்னைச் சுடுதலால் - ஓவாதே
ஆய்ந்தமைந்த கேள்வி அறிவுடையார் எஞ்ஞான்றும்
காய்ந்தமைந்த சொல்லார் கறுத்து.**

“மகனே, சினந்து ஒருவன் கூறும் தீய சொற்கள் சொல்பவனையும் கேட்பவனையும் எப்போதும் வருந்தும். கேள்வி ஞானமுள்ளோர் ஒரு போதும் சினந்து தீய சொற்களைப் பேசமாட்டார். அப்படிச் சொல்லும் சொற்கள் பின் தன்னை வந்து, தாக்கும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். நீ கற்றவன். கற்றவன் சினங் கொள்ளக் கூடாது” என்றார் சுவாமியார்.

**64. நேர்த்து நிகரல்லார் நீரல்ல சொல்லியக்கால்
வேர்த்து வெகுளார் விழுமியோர் - ஓர்த்ததனை
உள்ளத்தான் உள்ளி உரைத்திராய் ஊர்கேட்பத்
துள்ளித்தூண் முட்டுமாம் கீழ்.**

“மகனே, தகுதியில்லாத கீழ் மக்கள் சொல்லும் சொற்களுக்குக் கற்றவர்கள் பதில் கூற மாட்டார்கள். பதில் கூறினால் கீழ் மக்கள் மேலும் கீழ்த்தரமான சொற்களைத் தான் சொல்வார்கள். கீழ் மக்கள்தான் தேவையில்லாத சொற்களைக் கூறிப் பகையை வாழ்நாள் முழுவதும் வளர்ப்பர். அதன் மூலம் அவர்கள் பலதுன்பங்களை அனுபவிப்பார்கள்” என்றார் சுவாமியார்.

65. இளையான் அடக்கம் அடக்கம் கிளைபொருள்

இல்லான் கொடையே கொடைப்பயன் - எல்லாம்

ஒருக்கும் மதுகை உரனுடை யாளன்

பொறுக்கும் பொறையே பொறை.

“நீ இளவயதினன், கற்றவன். இளவயதுடையவனது புலனடக்கமே அடக்கமாகும். பொருளில்லாதவனின் ஈகையே ஈகையாகும். அதுபோல வலிமையுடையவனது அடக்கமே அடக்கமாகும். இதெல்லாம் உனக்குத் தெரியும். தெரிந்தும் ஏன் வீணாகச் சினங் கொள்கிறாய்” என்றார் சுவாமியார்.

66. கல்லெறிந் தன்ன கயர்வாய் இன்னாச்சொல்

எல்லாருங் காணப் பொறுத்துய்ப்பார் - ஒல்லை

இடுநீற்றால் பை அவிந்த நாகம்போல் தத்தம்

குடிமையான் வாதிக்கப்பட்டு.

“மகனே, மந்திரிக்கப்பட்ட வீழ்தியால் அடங்கி ஒடுங்கும் நாகத்தைப்போலவும், கல்லெறிவதைப் போன்ற தீய சொற்களைப் பேசினாலும் பொறுத்துக் கொள்ளும் சான்றோரைப் போலவும் வாழக் கற்றுக்கொள். நல்லவர்கள் தம்மேல் பிறர் குறை கூறாதபடி நடத்தல் வேண்டும். நீ கற்றகல்வியை எண்ணிப்பார். அது தீயவர்களுக்குத் தீமை செய் என்றா கூறுகிறது...?” என்று கேட்டார் சுவாமியார்.

67. மாற்றாராய் நின்றுதம் மாறேற்பார்க்கு(கு) ஏலாமை

ஆற்றாமை என்னார் அறிவுடையார் - ஆற்றமை

நேர்ந்தின்னா மற்றவர் செய்தக்கால் தாம் அவரைப்

பேர்த்தின்னா செய்யாமை நன்று.

“மகனே, தீயவர்கள் ஆராயாது துன்பங்களைச் செய்வார்கள். நல்லவர்கள் அதைப் பொறுத்துக் கொள்வார்கள். அப்படிப் பொறுத்துக்கொள்வதை அறிவுடையோர் இகழ மாட்டார்கள். அப்பகைவர்கள் மேலும் மேலும் துன்பஞ் செய்தாலும் அவர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்யாதிருத்தல் நன்று. அது சான்றோரின் குணம்” என்றார் சுவாமியார்.

68. நெடுங்காலம் ஓடினும் நீசர் வெகுளி

கெடுங்காலம் இன்றிப் பரக்கும் - அடுங்காலை

நீர்கொண்ட வெப்பம்போல் தானே தணியுமே

சீர்கொண்ட சான்றோர் சினம்.

“மகனே, நீண்ட காலம் சென்றாலும் தீயவர்களது சினம் தணியாது பெருகிக் கொண்டே போகும். காய்ச்சும் போது தண்ணீர் கொதிப்பதைப் போலச் சான்றோரின் சினம் இருந்தாலும் பின் தண்ணீர் அடங்குவது போல அடங்கிவிடும். அதனால் நீ அடங்கிச் செல். அதனால் உனக்குக் குறை எதுவும் வராது, என்றார் சுவாமியார்.

69. உபகாரம் செய்ததனை ஓராதே தங்கண்

அபகாரம் ஆற்றச் செயினும் - உபகாரம்

தாம்செய்வ தல்லால் தவத்தினால் தீங்கூக்கல்

வாந்தோய் குடிப்பிறந்தார்க் கில்.

“மகனே, தாம் முன்பு செய்த உதவிகளை நினையாமல், தமக்கு மேலும் மேலும் தீமைகளைச் செய்தாலும் அவர்களுக்குச் சான்றோர் மீண்டும் மீண்டும் உதவிகள் செய்வர். அவர்களுக்குத் தீமைகள் செய்ய உயர் குடியில் பிறந்தவர்கள்

விரும்ப மாட்டார்கள். பிரச்சினையைப் பேசித் தீர்ப்பதே முறை. உயர் குடியிற் பிறந்த நீ அதை மறக்கலாமா....?” என்று கேட்டார் சுவாமியார்.

70. கூர்த்துநாய் கௌவிக் கொளக்கண்டும் தம் வாயாற்
பேர்த்துநாய் கௌவினார் ஈங்கில்லை – நிர்த்தன்றிக்
கீழ்மக்கள் கீழாய சொல்லியக்காற் சொல்பவோ
மேன்மக்கள் தம் வாயால் மீட்டு.

“மகனே, சினங்கொண்ட நாய் தம்மைக் கடித்தால் அதை யாரும் திருப்பிக் கடிக்க மாட்டார்கள், அதுபோலக்கீழ் மக்கள் தீய சொற்களைப் பேசினாலோ அல்லது தீய செயல்களைச் செய்தாலோ மேன்மக்கள் அதைத் திருப்பிச் செய்யமாட்டார்கள். அதனால் பொறுமையுடன் செல். பின்பு பேசலாம்” என்றார் சுவாமியார்.

8. பொறை யுடமை

(பொறுமை யுடையராயிருத்தல்)

சுவாமியாரின் சொல்லைக்கேட்டு வடிவேலன் சென்று விட்டான். அவன் சென்ற பின்பு சுவாமியின் அருகே வந்த சிவநாதன் சொன்னார், “சுவாமி, நீங்கள் எல்லாம் அறிந்தவர். அதனால் சிற்றம்பலத்திற்கு அறிவுரை கூறுங்கள். உங்கள் அறிவுரையைக் கேட்டு அவன் திருந்துவான்”.

“ மகனே, கட்டிய மனைவியை விட்டுவிட்டு இன்னொருத்தியுடன் வாழ்ந்து குழந்தைகளைப் பெற்ற சிற்றம்பலத்திற்கு அறிவுரை கூறினாலென்ன கூறாவிட்டாலென்ன. ஏதும் பயன் உண்டாகுமா.....?” என்று கேட்டார் சுவாமியார்.

71. கோதை யருவிக் குளிர்வரை நன்னாட

பேதையோடு யாதும் உரையற்க - பேதை

உரைப்பிற் சிதைந்துரைக்கும் ஒல்லும் வகையான்

வழுத்திக் கழிதலே நன்று.

“சிவநாதா, அறிவில்லாதவனோடு நன்மை தீமைகள் பற்றி எதுவும் பேசக்கூடாது. பேசினால் அப்பேதை முறை தவறிக் தர்க்கவாதம் பேசுவான். கூடுமானவரையில் அவனது தொடர்பை நீக்குவது தான் நல்லது. சிற்றம்பலம் நல்லவனென்றால் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் தவிக்க விட்டு விட்டு இன்னொரு பெண்ணுடன் வாழ்வானா? அதை விட அவன் முன்கோபி. எதையும் சிந்திக்காது பேசுவான்” என்றார் சுவாமியார்.

72. நேரல்லார் நீரல்ல சொல்லியக்கால் மற்றது

தாரித் திருத்தல் தகுதிமற்று - ஓரும்

புகழ்மையாக் கொள்ளாது பொங்குநீர் ஞாலம்

சமழ்மையாக் கொண்டு விடும்.

“மகனே, ஒழுக்கமில்லாதவர்கள் கீழான சொற்களைச் சொன்னால், சான்றோர் அதைப் பொறுத்துக்கொள்வரே தவிர எதிர் வார்த்தை கூறார். அப்படி எதிர் வார்த்தை கூறினால் அதை உலகம் இழிவாகப்பேசும். சான்றோர் சொல்வதைக் கேட்டு நடப்பது தான் நல்லோரின் கடன். தீயவர்கள் தமது எண்ணப்படி பேசுவர். அதற்குப்பதில் சொன்னால் புகழ் அழியும், அதைச் சான்றோர் இழிவாகக் கருதுவர். சிற்றம்பலம் தனது செயல்களை நியாயப்படுத்துவானே தவிரக் கேட்கமாட்டான்” என்றார் சுவாமியார்.

73. காதலாற் சொல்லுங் கடுஞ்சொல் உவந்துரைக்கும்

ஏதிலார் இன்சொலின் தீதாமோ - போதெல்லாம்

மாதவரண்டு ஆர்க்கும் மலிகடல் தண்சேர்ப்ப!

ஆவ தறிவார்ப் பெறின்.

“மகனே, தமக்கு எப்போதும் நன்மை செய்பவர்கள் உள்ளன்பு மிகுதியால் நன்மைகருதிச் சொல்லும் வன்மையான சொற்களும் செயல்களும் நன்மை பயக்குமே தவிரத் தீதாகாது. இது அயலவர்கள் கூறும் இன்சொல்லிலும் பார்க்கத் தீதாகாது. அதனால் நண்பர்களுக்கும், பெரியோர்களுக்கும் அடித்துச் சொல்லலாம். தீயவர்களுக்குச் சொல்லவே கூடாது” என்றார் சுவாமியார்.

74. அறிவ(து) அறிந்தடங்கி அஞ்சுவ(து) அஞ்சி

உறுவ(து) உலகுவப்பச் செய்து – பெறுவதனால்

இன்புற்று வாழும் இயல்பினார் எஞ்ஞான்றும்

துன்புற்று வாழ்தல் அரிது.

“மகனே, அறிய வேண்டியவற்றையெல்லாம் அறிந்து அடக்கமுடையவராக வாழ்ந்து, அஞ்சத்தக்கவற்றிற்கெல்லாம் அஞ்சி, தமக்குப் பொருத்தமான செயல்களை உலகத்தவர் போற்றுமாறு செய்து, அதன் மூலம் கிடைக்கும் ஊதியத்தில் திருப்தி கொண்டு மகிழ்வுடன் வாழ்பவர்கள் ஒரு போதும் துன்பப்பட மாட்டார்கள். இவர்களுக்கு வரும் நன்மை தீமைகளை எடுத்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை” என்றார் சுவாமியார்.

75. வேற்றுமை யின்றிக் கலந்திருவர் நடடக்கால்

தேற்றா ஒழுக்கம் ஒருவன் கண் உண்டாயின்

ஆற்றுந் துணையும் பொறுக்க பொறானாயின்

தூற்றதே தூர விடல்.

“மகனே, நண்பன் தகாதமுறையில் நடந்து கொண்டால், பொறுக்கும் அளவு பொறுத்தல் வேண்டும். பொறுக்க முடியாதாயின் அவனுக்குத் தீமை செய்யாது அவனைவிட்டு விலகி விடுவது தான் நன்று. அவனுக்கு அறிவுரை சொல்லக்கூடாதென்று பெரியவர்கள் கூறியுள்ளனர்” என்றார் சுவாமியார்.

76. இன்னா செயினும் இனிய ஒழிகென்று

தன்னையே தான் நோவின் அல்லது. – துன்னிக்

கலந்தாரைக் கைவிடுதல் கானக நாட!

விலங்கிற்கும் விள்ளல் அரிது.

“மகனே, நண்பர்கள் தீமை செய்தால், அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும், தேவையேற்பட்டால் உதவிகள் செய்தல் வேண்டுமே தவிரக் கைவிடக் கூடாது. சான்றோர் தம்முடன் பழகிய விலங்குகளைக் கூட வெறுத்து ஒதுக்குவதில்லை. சிற்றம்பலம் நண்பன் அல்ல. தீங்குகள் செய்து விட்டுப் போக்கிடமின்றி இங்கு வந்து தங்கியிருக்கிறான். அதனால் அவனை விலக்கி வைத்தல் வேண்டும்” என்றார் சுவாமியார்.

77. பெரியார் பெருநட்புக் கோடல் தாம் செய்த

அரிய பொறுப்ப என்றன்றோ – அரியரோ

ஒல்லென் அருவி உயர்வரை நன்னாட!

நல்லசெய் வார்க்குத் தமர்.

“மகனே, ஒருவர் சான்றோரது நட்பைத் தேடிக்கொள்வது தான் செய்த குற்றங்களை மறைப்பதற்காகவே. நற்செயல்களை உடைய சான்றோர்க்கு நண்பராவோர் ஒரு சிலரே. அவரும் சான்றோராகவே இருப்பர். தான் செய்யும் குற்றங்களை மறைக்கவும், வடிவேலன் போன்றவர்களின் எதிர்ப்பை முறியடிக்கவும் சிற்றம்பலம் இங்கு வருகிறான் என்பதை உணர்ந்து அவதானமாகப் பழகு” என்றார் சுவாமியார்.

78. வற்றிமற் நாற்றப் பசிப்பினும் பண்பிலார்க்கு

அற்றம் அறிய உரையற்க - அற்றம்

மறைக்கும் துணையார்க்கு உரைப்பவே தம்மைத்

துறக்கும் துணிவிலா தார்.

“மகனே, பசியின் கொடுமையைத் தாங்கமுடியாவிட்டாலும் கூடப் பண்பில்லாதவர்களுக்குத் தனது பசியின் கொடுமையைக் கூறக் கூடாது. போலியாகத் துறவறம் பூண்டுள்ள தெளிவில்லாதவர்கள், தமது இல்லாமையை நீக்கும் உதவியாளர்களுக்குச் சொல்லுவர். இல்லை என்று கூறிப் பொருட்களைப் பெறாது மதிப்போடு இருந்து பொருளைத் தேட வேண்டும். சிற்றம்பலம் மதிப்போடு வாழ்ந்து பொருள்தேடுபவன் அல்லன்” என்றார் சுவாமியார்.

79. இன்பம் பயந்தாங்கு) இழிவு தலைவரினும்

இன்பத்தின் பக்கம் இருந்தைக்க - இன்பம்

ஒழியாமை கண்டாலும் ஓங்கருவி நாட!

பழியாகா ஆறே தலை.

“மகனே, வசதிகள் பலவும் படைத்தவனின் வாழ்வில் இன்பங்கள் பலவும் தொடர்ந்து வரும். அவ்வேளையில் அவன் பழியில்லாத நற்செயல்களைச் செய்தல் வேண்டும். சிற்றம்பலம் வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்தவன். வசதியான குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டவன். அதனால் பணம் பொருள் செல்வாக்கிற்குக் குறைவு இல்லை. அதனால் அவன் நற்செயல்களைத் தவிர தீய செயல்களைச் செய்யக் கூடாது. ஆனால் அவன் செய்வதெல்லாம் தீய செயல்கள்” என்று பெருமூச்சு விட்டார் சுவாமியார்.

**80. தான்கெடினும் தக்காரகே(டு) எண்ணற்க தன்னுடம்பின்
ஊன்கெடினும் உண்ணார்கைத்து) உண்ணற்க – வானக்விந்த
வையக மெல்லாம் பெறினும் உரையற்க
பொய்யோ(டு) இடைமிடைந்த சொல்.**

“மகனே, ஒருவன் தான் கெட்டுப் போனாலும் மற்றவர்கள் கெட்டுப்போகட்டும் என்று எண்ணக் கூடாது. பசியால் உயிர்போவதாக இருந்தாலும், தகாதவரிடம் இரந்து உண்ணக் கூடாது. அத்துடன் உலகம் முழுவதையும் பெறுவதாக இருந்தாலும் பொய் பேசக்கூடாது. ஆனால் சிற்றம்பலம் தான் மட்டும் வாழவேண்டும் என்று நினைக்கிறான். கண்ட கண்ட இடங்களில் உண்கிறான். அவன் பேசுவதெல்லாம் பொய். பிறகு எப்படி அவனை மதித்து அறிவுரை கூறுவது” என்று கேட்டார் சுவாமியார்.

9. பிறர்மனை நயவாமை

(காம மயக்கத்தால் பிறர் மனைவியரை விரும்பாமை)

சிவநாதனின் சகோதரியின் மகன் அருணன். பெரும் பணக்காரன். ஊரில் பேருடனும் புகழுடனும் வாழ்பவன். அவன் அன்று இரவு நடுச்சாமம் போல மடத்திற்கு வந்து சிவநாதனை எழுப்பினான். அந்தக் குளிர் மிகுந்த நள்ளிரவில் அவனது உடல் வியர்வையால் நனைந்திருந்தது. அவன் வந்த கோலத்தையும், அவனது நிலையையும் பார்த்ததும் சிவநாதன் கேட்டார், “சிவகாமியின் வீட்டுக்குப் போனாயா? அங்கு ஏதாவது விபரீதம் நடைபெற்றதா?”

“ஓம் மாமா, அவளது கணவன் ஊரில் இல்லை என்று நினைத்துப்போனேன். அவன் அங்கிருந்தான். அதனால் பெரும் பிரச்சினை ஏற்பட்டுவிட்டது”.

அருணன் திருமணமானவன். அவனுக்கு நான்கு பிள்ளைகள் உண்டு. எனினும் அயல் வீட்டுக்காரியான சிவகாமி மீது மோகங் கொண்டு பித்தனைப் போல அலைவது அவருக்குத் தெரியும்.

**81. அச்சம் பெரிதால் அதற்கின்பம் சிற்றளவால்
நிச்சம் நினைபுங்கால் கோக்குலையாவ் - நீச்சலும்
கும்பிக்கே கூர்த்த வினையால் பிறன்தாரம்
நம்பற்க நாணுடை யார்.**

“அருணா, பிறரின் மனைவி மீது மோகங் கொண்டு அலைவது மிகவும் மோசமானதாகும். அது கொலைக்குற்றத்திற்குச் சமமானதாகும். அத்துடன் தினமும் நரக வேதனையை அனுபவிப்பதுமாகும். அதனால் பெரும்பழியும் பாவமும் வரும். அதன் மூலம் உண்டாகும். இன்பம் மிகமிகச் சிறியது. ஆனால் அதனால் உண்டாகும் அச்சம் மலையை விடப் பெரியது என்றுணராமல் ஏன் நடுச் சாமத்திலும் பேயாய் அலைகிறாய்?” என்று கேட்டார் சிவநாதன்.

82. அறம்புகழ் கேண்மை பெருமை இந் நான்கும்
பிறன்தாரம் நச்சுவார் சேரா - பிறன்தாரம்
நச்சுவார்ச் சேரும் பகைபழி பாவம் என்று
அச்சத்தோடு(டு) இந்நாற் பொருள்.

“அருணா, புண்ணியம், புகழ், சான்றோரது நட்பு, ஆண்மை என்ற நான்கும் பிறன் மனைவியை இச்சிப்பவனை விட்டுப் போய்விடும். பிறரின் பகையும், பழியும், பாவமும், அச்சம் என்ற நான்கும் தான் பின் தொடர்ந்து அவலத்தைக் கொடுக்கும். ஆதலால் கொலைப் பழியை ஒத்த பழியைச் செய்யாதே,” என்றார் சிவநாதன்.

83. புக்க விடத்தச்சம் போதரும் போதச்சம்
துய்க்கு மிடத்தச்சம் தோன்றாமற் காப்பச்சம்
எக்காலும் அச்சம் தருமால் எவன்கொலோ
உட்கான் பிறனில் புகல்.

“பிறன் மனைக்குள்ப் புகும் போது அச்சம், திரும்பிவரும் போது அச்சம், பிறருக்குத் தெரியாது காத்துக் கொள்ளாதல் அச்சம். இவ்வாறு எவ்வேளையிலும் அச்சம் தரும் செயலான பிறன் மனைவியை ஏன் விரும்புகிறாய்? அதனால் தானே அஞ்சி இப்போது இங்கே வந்துள்ளாய்” என்றார் சிவநாதன்.

84. காணின் குடிப்பழியாம் கையுதிறின் கால்குறையும்
ஆணின்மை செய்யுங்கால் அச்சமாம் - நீன்நிரயத்
துன்பம், பயக்குமால், துச்சீர், நீகண்ட

இன்பம் எனக்கெனைத்தால் கூறு.

“நீ அவளிடம் சொல்வதைப் பிறர் கண்டு விட்டால் எமது குலத்திற்கு வரும்பழி எப்போதும் நீங்காது. எவற்றாலும் அதை நீக்க முடியாது. தற்செயலாக இன்று நீ அகப்பட்டிருந்தால் உனது கைகளையும் கால்களையும் உடைத்திருப்பார்கள். ஆண்மையில்லாத செயலான பிறன் மனைவியை மோகிப்பது என்றென்றும் பெரும் ஆபத்துக்களையே உண்டாக்கும். அதனால் நரக வேதனை உண்டாகும். இவ்வாறான நிலையில் நீ அவளோடு கூடி என்ன இன்பத்தை அனுபவிக்கப் போகிறாய்..?” என்று கேட்டார் சிவநாதன்.

**85. செம்மையொன் நின்றிச் சிறியார் இனத்தராய்த்
கொம்மை வரிமுலையாள் தோள்மரீஇ - உம்மை
வலியால் பிறர்மனை மேல் சென்றாரே, இம்மை
அலியாகி ஆடி உண் பார்.**

“முற்பிறப்பில் ஆண்மையுடன் பிறர் மதிக்கத்தக்கவாறு வாழ்ந்தமையால் தான் உனக்குப் பெருஞ்செல்வமும் நல்ல மனைவியும் பிள்ளைகளும் கிடைத்தனர். அதை நினைத்துப் பிறன் மனைவி மீது இச்சை கொள்ளாது வாழ். இச்சை கொண்டு வாழ்ந்தால் நீ அடுத்த பிறப்பில் அலியாகத் தான் பிறப்பாய்” என்றார் சிவநாதன்.

**86. பல்லார் அறியப் பறையறைந்து நாள்கேட்டுக்
கல்யாணஞ் செய்து கடிப்புக்க - மெல்லியற்
காதன் மனையாளும் இல்லாளா என் ஒருவன்
ஏதின் மனையாளை நோக்கு.**

“நல்லநாள் பார்த்து, மணமுரசு கொட்டி, திருமணம் செய்து உன்னை நம்பி வந்த மனைவி இல்லத்தில் இருக்க ஏன் அயலவனது மனைவி மீது மோகங்கொண்டாய்...? இது நியாயமா....? உனது மனைவிக்குச் செய்யும் துரோகமல்லவா....?” என்றார் சிவநாதன்.

87. அம்பல் அயல்எடுப்ப அஞ்சித் தமர்பரீஇ

வம்பலன் பெண்மரீஇ மைப் துற்று – நம்பும் நிலைமைஇல் நெஞ்சத்தான் துப்பரவு பாம்பின் தலைநக்கி யன்ன துடைத்து.

“நீ இன்று அகப்பட்டிருந்தால் அயலவர்கள் பழித்துத் தூற்றுவர், உனக்குப் பெரும் அச்சமும் துன்பமும் உண்டாகும். பிறன் மனைவியை மோகித்து அவனிடம் இன்பம் அனுபவிப்பது கொடிய பாம்பின் தலையை நாவால் நக்குவதைப் போன்றது. ஆகையால், பெருந்துன்பத்தையும், அவமானத்தையும் தரும் செயலில் ஈடுபடாதே” என்றார் சிவநாதன்.

88. பரவா, வெளிப்படா, பல்லோர்கண் தங்கா, உரவோர்கண் காமநோய் ஓஓ கொடிதே விரவாருள் நாணுப் படல்அஞ்சி யாதும் உரையாதுள் ஆறி விடும்.

“நல்லவர்களிடம் காமநினைவு எளமாட்டாது. தப்பித் தவறி ஏற்பட்டாலும் அது வெளிப்படமாட்டாது. அப்படி வெளிப்பட்டாலும் அவர்கள் பிறமாதர்களிடம் செல்ல மாட்டார்கள். மனிதர்க்கு காம உணர்வு மேலிட்டால்

மனைவியிடம் செல்லவேண்டுமே தவிரப் பிறரின் மனைவியரிடம் செல்லக்கூடாது” என்றார் சிவநாதன்.

89. அம்பும் அழலும் அவிரகதிர் ஞாயிறும்
வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும் - வெம்பிக்
கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலால், காமம்
அவற்றினும் அஞ்சப் படும்.

“அருணா, வில்லம்பும், தீயும், சூரியனும் அகோரமாகச் சுட்டாலும் அவை வெளிப் பொருட்களையே சுடும். ஆனால் காமம் உள்ளத்தைச் சுடும், புகழைச் சுடும், குடும்ப மானத்தைச் சுடும். பழியையும் பாவத்தையும் தவிர வேறெதையும் தராது” என்றார் சிவநாதன்.

90. ஊருள் எழுந்து உருகெழு செந்தீக்கு
நீருள் குளித்தும் உயலாகும் - நீருள்
குளிப்பினும் காமம் சுடுமேகுள் நேறி
ஒளிப்பினும் காமம் சுடும்.

“ஊரின் நடுவே தீப்பற்றினால், அருகில் உள்ள நீர் நிலைக்குள் மூழ்கி அதீயை அணைக்கலாம். ஆனால் எவ்வளவு ஆழமான குளிர்ந்த நீரில் மூழ்கினாலும் காமத்தின் வெம்மையைத் தணிக்க முடியாது. பெரியவர்கள் காமம் தீயிலும் கொடியதென்பர். அதனால் இனியாவது சிவகாமியின் மீது கொண்ட மோகத்தை விடு” இரந்தார் சிவநாதன்.

“மாமா, இன்று தனது கணவன் வெளியூர் செல்கிறான் வா! என்று அவள் சொன்னதால் தான் சென்றேன். ஆனால் அவள் என்னைக் கண்டுவிட்டுத் “ திருடன் திருடன்” என்று பலமாகக் கத்தினாள். அதனால் தப்பி ஓடி வந்துவிட்டேன். அச்சமும், நடுக்கமும் இன்னும் தீரவில்லை. அதனால் அச்சம்

தரும் மோகத்தை நான் இனிமேல் விரும்ப மாட்டேன். பட்டது போதும்” என்றான் அருணன்.

10. ஈகை.

அன்று தர்மரத்தினத்தின் பிறந்த தினம். தான் பிறந்த தினம் தனது திருமணம் நடந்ததினம், மனைவியின் பிறந்ததினம், பிள்ளைகளின் பிறந்த தினம், தனதும் மனைவியினதும் பெற்றோர் மரணமடைந்த திதி ஆகிய தினங்களில் தருமரத்தினம் சிவன் கோவில் மடத்தில் அவித்துக் கொடுப்பார். அத்துடன் தான தர்மமும் செய்வார். அன்று சுவாமியார் அறிவுரை வழங்குவார்.

91. இல்லா இடத்தும் இயைந்த அளவினால்

உள்ள இடம் போல் பெரிதுவந்து – மெல்லக்
கொடையோடு பட்ட குணனுடைய மாந்தர்க்கு)
அடையாவாம் ஆண்டைக் கதவு.

“அடியார்களே, பொருள் இல்லாத காலத்திலும் பொருள் உள்ளது போல் நினைத்து மகிழ்ந்து கொடுக்கும் அருட்குணமுடையவர்களுக்கு சொர்க்கத்தின் கதவுகள் என்றும் திறந்திருக்கும்”.

92. முன்னரே சாநாள் முனிதக்க மூப்புள

பின்னரும் பீடழிக்கும் நோயுள – கொன்னே
பரவன்மின் பற்றன்மின் பாத்துண்மின் யாதுங்
கரவன்மின் கைத்துண்டாம் போழ்து.

“அடியார்களே, வெறுக்கத்தக்க வயோதிபமும், இறக்கும் நாளும் பின்னால் தூரத்திக் கொண்டேயிருக்கின்றன. அத்துடன் நோய்களும் உடலைத் தாக்கத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆகையால் செல்வமுள்ளபோது ஒளியாமல் பலருக்கும் கொடுங்கள். கிடைக்கும் உணவு வகைகளைப் பகுத்து உண்ணுங்கள்”.

93. நடுக்குற்றுத் தற்சேர்ந்தார் துன்பந் துடையார்
கொடுத்துத்தான் துய்ப்பினும் ஈண்டுங்கால் ஈண்டும்
இடுக்குற்றுப் பற்றினும் நில்லாது செல்வம்
விடுக்கும் வினையுலந்தந் கால்.

“அடியார்களே, செல்வம் சேரத் தொடங்கினால் தொடர்ந்து சேர்ந்து பெருகும். நல்வினை முடிந்த பின் சேர்ந்த செல்வத்தை எப்படித்தான் பாதுகாத்தாலும் அது சென்று விடும். இவ் உண்மையை அறியாதோர் பிறர்க்கு உதவி செய்ய மாட்டார்கள். பிறருக்கு மகிழ்வுடன் கொடுப்பவனைச் செல்வம் இலகுவில் விட்டு நீங்காது”

94. இம்மி யரிசித் துணையானும் வைகலும்
நும்மில் இயைவ கொடுத்துண்மின் - உம்மைக்
கொடாஅ தவரென்பர் குண்டுநீர் வையத்(து)
அடாஅ அடுப்பி னவர்.

“உண்ணு முன் ஓர் சிறு அரிசியின் பருக்கையையாவது கொடுங்கள். கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகில் வாழும் வறியவர்கள் முற்பிறப்பில் பிறருக்குக் கொடுக்காதவர் என்றே சான்றோர் கூறுகின்றனர்”.

95. மறுமையும் இம்மையும் நோக்கி ஒருவற்கு

உறுமா றியைவ கொடுத்தல் - வறுமையால்

ஈதல் இசையா தெனினும் இரவாமை

ஈதல் இரட்டியுறும்.

“அடியார்களே, இம்மை கருதியும் மறுமை கருதியும் இயன்றவரை பிறருக்குப் பொருட்களைக் கொடுத்தல் வேண்டும். வறியவர்கள் கொடுக்க இயலாவிட்டாலும் பிறரை இரவாதிருப்பது கொடுத்துதவுதை விட இருமடங்கு சிறப்பானதாகும்.

96. நடுவூருள் வேதிகை கற்றுக்கோட் புக்க

படுபைன யன்னர் பலர் நச்ச வாழ்வார்.

குடிகொழுத்தக் கண்ணுங் கொடுத்துண்ணா மாக்கள்

இடுகாட்டுள் ஏற்றைப் பனை.

“அடியார்களே, கொடுத்துதவுபவர்கள் ஊர் நடுவில் நின்று தலை நிறையக் காய்க்கும் பெண் பனையை ஒத்தவர்கள். கொடுத்துதவாதவர்கள் சுடு காட்டில் நிற்கும் ஆண்பனையை ஒத்தவர்களாவர். ஆகையால் இயன்றளவு கொடுங்கள்”.

97. பெயற்பால் மழைபெய்யாக் கண்ணும் உலகம்

செயற்பால் செய்யா விடினும் - கயற்புலால்

புன்னை கடியும் பொருகடல் தண்சேர்ப்ப!

என்னை உலகய்யுமாறு.

“அடியார்களே, மழை பெய்ய வேண்டிய காலத்தில் பெய்யாது விட்டாலும், உயர்ந்தவர்கள் பிறருக்குச் செய்ய வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யாது விட்டாலும், உலகம் வாழாது. இவ்வாறு நடைபெற்றால் உலகில் வாழும் உயிர்கள் வாழ்வது எவ்வாறு...?”.

98. ஏற்றகைம் மாற்றாமை என்னானும் தாம்வரையா(து)

ஆற்றாதார்க்கு) ஈவதாம் ஆண்கடன் - ஆற்றின்
மலிகடல் தண்ணீர்ப்ப மாநீவார்க் கீதல்
பொலிகடன் என்னும் பெயர்த்து.

“அடியார்களே, கைம்மாறு செய்யமுடியாத
வறியவர்களுக்குதவ்வது தான் ஆண்மையுள்ளவனின் தன்மை.
உதவி செய்பவர்களுக்குதவ்வது கடன் கொடுத்தலே அதனால்
கைம்மாறு கருதாது ஏழைகளுக்குதவ்வங்கள்”.

99. இறப்பச் சிறிதென்னா(து) இல்லென்னா(து) என்றும்
அறப்பயன் யார்மாட்டும் செய்க - முறைப்புதவின்
ஐயம் புகூஉந் தவசி கடிஞைபோல்
பைய நிறைத்து விடும்.

“அடியவர்களே உள்ளது சிறிது என்று கொடுக்காமல்
விடாதீர்கள். அத்துடன் இரப்போர்க்கு இல்லையென்றும்
சொல்லாதீர்கள். வீடுகள் தோறும் பிச்சை எடுக்கும் தவசியின்
உண் கலத்தில் சேரும் உணவுபோல புண்ணியம் சிறிது சிறிதாக
உங்களைச் சேரும்”.

100. கடிப்பிடு கண்முரசம் காதகத்தோர் கேட்பர்
இடித்து முழங்கியதோர் யோசனையோர் கேட்பார்
அடுக்கிய முவலகுங்கேட்குமேசான்றோர்
கொடுத்தார் எனப்படுஞ் சொல்.

அடியார்களே, குறுங்கோலால் அடிக்கும் முரசின் ஒலியைக் காத எல்லை வரை உள்ளவர்கள் கேட்பார்கள். மேகத்தின் இடியோசையை ஒரு யோசனை தொலைவில் உள்ளோர் கேட்பார்கள். தக்கோரால் செய்யப்பட்ட உதவியைப் பற்றிப் பேசப்படும் புகழுரை மூன்று உலகங்களில் வாழ்வோருக்கும் கேட்கும். ஆதலால் இல்லை என்று சொல்லாமலும் சிறிதளவு என்று தயங்காமலும் கொடுங்கள். இன்று தர்மரத்தினம் கொடுக்கும் பொருட்களைப் பற்றி மக்கள் புகழும் வார்த்தைகள் கட்டாயம் இறைவனுக்குக் கேட்கும். அதனால் இறைவன் மகிழ்வார் ஓயாது உதவும் தர்மரத்தினமும் அவரது குடும்பமும் பல்லாண்டு காலம் வாழ்வேண்டும். இம்மையிலும், மறுமையிலும் அவர்களது வாழ்வு சிறக்க வேண்டும்” என்று வாழ்த்தினார் சுவாமியார்.

11. பழவினை

அன்று சிவன் கோவில் பூசை முடிந்தபின்பு ஏராளமான மக்கள் சுவாமியாரிடம் தமது குறைகளையும், துன்பங்களையும் கூறிப் பரிகாரம் தேட நின்றனர். அருணன் சொன்னான், “சுவாமியார், நான் இரவு பகலாகப் பாடுபட்டு உழைக்கிறேன். ஆனால் நிம்மதியில்லை. பனம்பொருள் இருந்தும் பல்வேறு துன்பங்கள் வந்து ஆட்டிப் படைக்கின்றன. நான் தெரிந்து யாருக்கும் துன்பம் செய்ததில்லை. என்னை நாடி வருவோர்க்கெல்லாம் உதவி செய்கிறேன்” என்று அழுதான்.

101. பல்லாவுள் உய்த்து விடினும் குழக்கன்று
வல்லதாம் தாய்நாடிக் கோடலைத் - தொல்லைப்
பழவினையும் அன்ன தகைத்தேதற் செய்த
கிழவனை நாடிக் கொளற்கு.

“மகனே, இந்தநிலை உனக்கு மட்டுமல்ல. உலகில் வாழும் உயிர்களெல்லாம் பலவகையில் துன்பப் படுகின்றன. நிம்மதி இழந்து தவிக்கின்றன. இதற்கெல்லாம் காரணம் பழவினைகள். அதைப் பிராப்தம் என்று சொல்வார்கள். ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் அனுபவிக்கப்படாத வினைகள் சேர்ந்து நின்று உயிர்களை வாட்டும். வினை சடமானது அல்ல. அது உயிருள்ளது. பகுத்தறியும் தன்மை கொண்டது. ஞானம் உள்ளது. அதனால் அது தனக்குரிய உயிரைச் சென்றடையும். பசுமந்தையில் உள்ள ஒரு பசுக்கன்றை எடுத்துப் பார்த்தால் ஆயிரக் கணக்கான பசுக்கூட்டத்தின் மத்தியில் தனது தாயைக் கண்டுபிடிக்கும் அது போல தாயும் தன் கன்றைக் கண்டு கொள்ளும். இது போலப் பழவினையும் செய்தவரைக் கண்டு கொள்ளும் . அதனால் தான் துன்பங்கள் வருகின்றன” என்றார் சுவாமியார்.

102. உருவும் இளமையும் ஒண்பொருளும் உட்கும்
 ஒருவழி நில்லாமை கண்டும் - ஒருவழி
 ஒன்றேயும் இல்லாதான் வாழ்க்கை உடம்பிட்டு
 நின்றுவீழ்ந் தக்க துடைத்து.

“தோற்றம், இளமை, செல்வம், நன்மதிப்பு யாவும் ஒருவகையால் பொருந்தாது. இதை நேரிற் கண்ட பின்பும் நல்வினைகளைச் செய்யாது பலர் சுய நலத்துடன் வாழ்கின்றனர். இவர்கள் இறந்த பின்பு முன்பை விடத் துன்பங்களை அனுபவிப்பர். முள்ளை முள்ளால் எடுப்பது போலத் தீவினைகளை நல்வினையால் அகற்றலாம்” என்றார் சுவாமியார்.

103. வளம்பட வேண்டாதார் யார்யாரு மில்லை
 அளந்தன போகம் அவரவர் ஆற்றான்

விளக்காய் திரட்டினார் இல்லை, களங்கனியைக் காரெனச் செய்தாரும் இல்.

“எல்லோரும் இன்பமாக வாழ ஆசைப்படுவார்கள். ஆனால் அந்த இன்பநிலை முன்வினைப் பயனின் அளவுக்கேற்ற படிதான் வந்து சேரும். விளாங்காயை உருண்டை வடிவமாகச் செய்தவர் யாரும் இல்லை. அதுபோல களம்பழத்தைக் கரியநிறமாக்கச் செய்தவரும் இல்லை. இன்பம்பெற விரும்பினால் நல்லவற்றைச் செய்தல் வேண்டும், நல்லவற்றை எண்ணல் வேண்டும்” என்றார் சுவாமியார்.

104. உறற்பால் நீக்கல் உறுவர்க்கும் ஆகா
பெறற்பால் அனையவும் அன்னவாம், மாரி
வறப்பின் தருவாரும் இல்லை, அதனைச்
சிறப்பின் தணிப்பாரும் இல்.

“சான்றோர் தமக்கு வரும் துன்பங்களைப் போக்க நினைக்க மாட்டார்கள். ஏனெனில் அவை போகா. அனுபவிக்க வேண்டியவற்றைக் கடனைக் கொடுத்துத் தீர்ப்பது போல பழவினையை அனுபவித்தே தீர்த்தல் வேண்டும். மழையைப் பெய்விக்கவும் முடியாது. பெய்யும் மழையை நிறுத்தவும் முடியாது. இன்பம் வரும் அனுபவி. அதுபோலத் துன்பத்தையும் அனுபவி. அதைத் தடுக்கவோ நீக்கவோ முடியாது”

105. தினைத்துணையை ராகித்தந் தேசுள் அடக்கிப்
பனைத்துணையார் வைகலும் பாடழிந்து வாழ்வர்
நினைப்பக் கிடந்த(து) எவனுண்டாம் மேலை
வினைப்பயன் அல்லால் பிற.

“பனையைப்போல உயர்ந்த பெருமைகளை உடையபவர் தினைப்போன்ற சிறுசிறு துன்பத்தின் மத்தியில் தமது

உயிரை விடமுடியாது அல்லற்படுகின்றனர். இதற்குக் காரணம் பழம் வினைதான். சிவநாதனைப் பார். பெரும் வர்த்தகர். இன்று உணவுக்கே வழியில்லாது மடத்தில் தங்கியிருக்கிறார். முன்பு மடத்திலுள்ளோர்க்கு உணவு கொடுத்தவர். இன்று மடத்தை நம்பி வாழ்கிறார். இவற்றைப் பார்த்து மற்றவர்கள் திருந்துதல் வேண்டும்” என்றார் சுவாமியார்.

**106. பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் வீயவும்
கலாதார் வாழ்வ(து) அறிதிரேல் - கல்லாதார்
சேதனம் என்னுமச் சேறகத் தின்மையால்
கோதென்று கொள்ளாதாம் கூற்று.**

“அறிவுள்ளவர்கள் தாம் கற்ற நூல்களில் கூறியபடி வாழ்வதால் கூற்றுவன் அவர்களை விரைவில் எடுத்துச் சென்று விடுகிறான். கல்லாதவர்களின் உள்ளத்தில் அறிவில்லாததால் அவர்கள் வெறும் கோது எனக் கருதிக் கூற்றுவன் கழித்து விடுவான். இதனால் தான் கற்றவர்கள் துன்பங்களின்றி விரைவாக இறைவனை அடைகிறார்கள்” என்றார் சுவாமியார்.

**107. இடும்பை கூர் நெஞ்சத்தார் எல்லாருங் காண
நெடுங்கடை நின்றுழல்வ தெல்லாம் - அடம்பப்பூ
அன்னங் கிழிக்கும் அயலகடல் தண்சேர்ப்ப
முன்னை வினையாய் விடும்.**

“மக்களிறு சிலர் துன்ப மேலீட்டால் பெரிய பெரிய வீடுகளின் வாசலில் நின்று இரப்பதற்குக் காரணம் பழம் வினை தான். தீவினை செய்தோர் இன்பமடையார். நல்வினை செய்வோர்

துன்பமடையார். இது தான் உலவின் பொது விதி” என்றார் சுவாமியார்.

108. அறியாரும் அல்லர் அறிவ தறிந்தும்
பழியோடு பட்டவை செய்தல் - வளியோடி
நெய்தல் நறவுயிர்க்கும் நீள்கடல் தண்சேர்ப்ப!
செய்த வினையான் விரும்.

மக்களில் சிலர் அறியாது தீவினைகளைச் செய்கிறார்கள். சிலர் அறியத்தக்கவற்றையெல்லாம் அறிந்தும் தீவினைகளைச் செய்கிறார்கள். இதெல்லாம் முன் செய்த வினைப் பயனாகும். அறிய வேண்டியவற்றை அறிந்தோர் நல்வினைகளைச் செய்து புண்ணியத்தைத் தேடல் வேண்டும்” என்றார் சுவாமியார்.

109. ஈண்டுநீர் வையத்துள் எல்லாரும் எத்துணையும்
வேண்டார்மண் தீய விழைபயன் நல்லவை
வேண்டினும் வேண்டா விடினும் உறற்பால
தீண்டா விடுதல் அரிது.

“கடலால் சூழப்பட்ட இந்தப் பரந்த உலகில் வாழும் எவரும் தீயவற்றை விரும்ப மாட்டார்கள். மக்கள் விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும் அவர்களின் வினைப்படி சேர்வன தான் சேரும். சேராதவை ஒரு போதும் சேரமாட்டாது” என்றார் சுவாமியார்.

110. சிறுகா பெருகா முறைபிறழ்ந்து வாரா
உறுகாலத் தூற்றாகா ஆமிடத்தே யாரும்
சிறுகாலைப் பட்ட பொறியும் அதனால்
இறுகாலத் தென்னைப்பரிவு.

“ஊழ்வினைப் படியே கரு அமைகிறது. அதனால் கிடைக்கவேண்டியவை மட்டும் தான் கிடைக்கும். கிடைக்காதவை கிடைக்கமாட்டா. அவை கூட மாட்டாது, குறையமாட்டாது. உரியகாலம் வராமல் வந்து சேரவும் மாட்டாது. வரும் நேரத்தில் தான் வரும். இதை உணர்ந்து வாழ்ந்தால் துன்பப்படத் தேவையில்லை. அதனால் நன்மையைச் செய்யுங்கள். வரும் துன்பங்களை நல்லவை செய்து நீக்குங்கள். இறைவனைப் பிரார்த்தியுங்கள் என்றார் சுவாமியார்.

12. மெய்மை

111. இசையா ஒருபொருள் இல்லென்றல் யார்க்கும்
வசையன்று வைத் தியற்கை – நசையமுங்க
நின்றோடிப் பொய்த்தல் நிரைதொடீஇ! செய்நநன்றி
கொன்றாரின் குற்றம் உடைத்து.

அருணனின் மனைவியும் அருணனின் அருகே இருந்தாள். அதனால் சுவாமியார் சொன்னார், “வளையல்கள் அணிந்த மாதே, கொடுக்க இயலாத ஒரு பொருளை, அல்லது தன்னிடமில்லாத ஒரு பொருளை ஒருவர் இரந்து கேட்டால் அதைக் கொடுக்காது விடுதல் பழியாகாது. அது உலகத்தவரின் இயல்பு. ஆனால் அவற்றைத் தருவேன் என்று கூறிப்பின் வசதியினத்தாலோ வேறு காரணங்களினாலோ கொடுக்காது விடுதல் தான் பழியும் பாவமும். இது செய்நன்றி மறத்தலை ஒத்தது. அதனால் இயன்றதை மட்டும் மனமகிழ்வுடன் கொடுங்கள்” என்றார் சுவாமியார்.

112. தக்காரும் தக்கவர் அல்லாரும் தந்நீர்மை
எக்காலுங் குன்றல் இலராவர் - அக்காரம்
யாவரே தின்னினும் கையாதாம் கைக்குமாம்

தேவரே தின்னினும் வேம்பு.

“சான்றோரும், ஏனையோரும் தத்தம் இயல்புகளில் இருந்து ஒருபோதும் மாறமாட்டார். இது வெல்லத்தையார் உண்டாலும் இனிக்கும். கசக்கும் வேப்பங்காயைத் தேவர்கள் உண்டாலும் அது கசக்கும். அதனால் அவரவரது இயல்புகள் மாறாது” என்றார் சுவாமியார்.

113. காலாடு போழ்திற் கழிகிளைஞர் வானத்து

மேலாடு மீனின் பலராவர் - ஏலா

இடரொருவர் உற்றக்கால் ஈர்க்குன்ற நாட!

தொடர்புடையேம் என்பர் சிலர்.

“அருணா, ஒருவர் மதிப்போடும் செல்வத்தோடும் வாழ்ந்தால் வானத்தில் மின்னும் நட்சத்திரங்களைப் போல சுற்றத்தவர்கள் பெருகுவர். அவர் வறுமைப்பட்டால் அப்போது உறவு கொண்டாடுவோர் சிலராவர். இது மெய்மையான கூற்று” என்றார் சுவாமியார்.

114. வடுவிலா வைய்த்து மன்னிய மூன்றில்

நடுவண(து)எய்த இருதலையும் எய்தும்

நடுவண(து)எய்தாதான் எய்தும் உலைபெய்(து)

அடுவது போலும் துயர்.

“அறம், பொருள், இன்பம் என்பன வாழ்வின் உறுதிப் பொருட்கள். இதில் பொருளைப் பெற்று விட்டால் அறமும் இன்பமும் தானாக வந்து சேரும். பொருளில்லாதவன் கொல்லனின் உலையில் காயும் இரும்பைப் போல வறுமையால்

துன்பப்படுவான். அதனால் பொருளை விரைவாக அறவழியில் செலவு செய்தல் வேண்டும்” என்றார் சுவாமியார்.

115. நல்லாவின் கன்றாயின் நாகும் விலைபெறுஉம்
கல்லாரே யாயினும் செல்வ்வாய்ச் சொற்சொல்லும்
புல்வீரப் போழ்தின் உழவேபோல் மீதாடிச்
செல்லாவாம் நல்கூர்ந்தார் சொல்.

“உயர் இனத்துப் பசுக்கன்று உயர்ந்த விலையைப் பெறுவது போல, ஒருவர் கல்லாதவராக இருந்தாலும் செல்வமுடையவராக இருந்தால் அவரை உயர்ந்தவராக உலகத்தவர் மதிப்பர். கற்றறிந்து அறிஞரானாலும் அவரிடம் செல்வமில்லா விட்டால் அவர் காய்ந்த நிலத்தை உழுவது போல விரும்பி மதிக்கப்படமாட்டார்” என்றார் சுவாமியார்.

116. இடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் கற்பினும் என்றும்
அடங்காதார் என்றும் அடங்கார் - தடங்கண்ணாய்
உப்பொடு நெய்பால் தயிர்காயம் பெய்திடினும்
கைப்பறா பேய்ச்சரையின் காய்.

“மெய்யுணர்வைத் தரும் நூல்களை நன்கு விளங்கிக் கற்றால் நல்வினை சேராது. அந் நூல்களில் உள்ளபடி வாழ்ந்தால் தான் நல்வினை சேரும். உப்போடு நெய் பால், தயிர், பெருங்காயம் ஆகியவற்றை அளவாக இட்டுப் பேய்ச்சரைக்காயைச் சமைத்தாலும் அதன் இயல்பான கசப்புத்தன்மை நீங்காது. அது போல ஒவ்வொருவரினதும்

இயல்பு கற்பதால் மாறாது. மனம் திருந்தினால் தான் மாறும்”.
என்றார் சுவாமியார்.

117. தம்மை இகழ்வாரைத் தாமவரின் முன்னிகழ்க்,
என்னை அவரொடு பட்டது? – புன்னை
விறற்பூங் கமழ்காணல் வீங்குநீர்ச் சேர்ப்ப!
உறற்பால யார்க்கும் உறும்.

“தம்மை இகழ்வாரைப் பொறுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.
வருவன வந்தே தீரும். அதற்காகக் கண்ணியத்தைக்
குறைத்துக்கொள்ளல் ஆகாது. வாழ்வில் நடப்பவை யாவும்
முன்வினைப் பயனால் வருவனவே தவிர வேறெந்தக்
காரணத்தாலும் வருவனவல்ல என்று உணர்ந்தவர்கள்
மதிப்பையும் அவமதிப்பையும் ஒன்றாகவே மதிப்பர்” என்றார்
சுவாமியார்.

118. ஆவே றுருவின வாயினும் , ஆபயந்த
பால்வே றுருவின அல்லவாம் - பால்போல்
ஒருதன்மைத் தாகும் அறநெறி, ஆ போல்
உருவு பலகொளல் ஈங்கு.

“பசுக்கள் பல நிறங்களை உடையன. ஆனால் அவை
தரும்பால் வெண்மையானது. பாலைப் போல அறமும் ஒரே
தன்மையானது. பசுவைப் போல அறமும் பலதன்மை வாய்ந்தது.
கொடுப்பதும் அறம். நல்லவற்றைச் சொல்வதும் அறம், உதவி
செய்வதும் அறம். அடுத்தவரின் வாழ்வில் தலையிடாமல்
இருப்பதும் அறம். பொறாமை அவாக் கொள்ளாது வாழ்வதும்
அறம்” என்றார் சுவாமியார்.

119. யாஅர் உலகத்தோர் சொல்லில்லார்? தேருங்கால்

யாஅர் உபாயத்தின் வாழாதார்? – யாஅர்
இடையாக இன்னாத(து) எய்தாதார்? யாஅர்
கடைபோக செல்வம்உய்த் தார்?

“உலகத்தைப் பாருங்கள். ஒரு பழிச் சொல்லும் இல்லாமல் வாழ்ந்தவர்கள் இல்லை, யாதாயினும் ஒரு பழிச் செயலால் உலகில் வாழாதவரும் இல்லை, வாழ்வில் இடைஇடையே துன்பம் அடையாதவரும் இல்லை, தன் வாழ்நாள் முழுவதும் செல்வத்தை அனுபவித்தவரும் இல்லை. வாழும் போது இன்பதுன்பங்கள் அடிக்கடி வந்து போகும். இது உலகின் இயல்பு” என்றார் சுவாமியார்.

120. தாஞ்செய் வினையல்லால் தம்மொடு செல்வதுமற்ற(று)
யாங்கணும் தேரின் பிறிதில்லை – ஆங்குத்தாம்
போற்றிப் புனைந்த உடம்பும் பயமின்றே
கூற்றம் கொண்டு ஓடும் பொழுது.

“உயிர் செல்லும்போது எதுவும் கூட வராது. உயிருக்குச் சொந்தமான உடலே அந்நியப்பட்டு விடும். ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவரவர் செய்த நல்வினையும் தீவினையும் தான் கூடவரும். உயிரின் ஈடேற்றத்தை விட மனிதர்கள் உடலின் செழுமையை விரும்பி அதைக் கண்ணைப் போலப் பாதுகாப்பார். இறுதியில் உயிர், பாதுகாக்கப்பட்ட தனது உடலை ஒதுக்கி விட்டுச் சென்று விடும்” என்றார் சுவாமியார்.

13. தீவினையச்சம்

(தீவினை செய்வதற்கு அஞ்சுதல்)

அருணாசலம் பெருந்தனவந்தன். அவனது மந்தைகள் இரவில் திருடப்பட்டு வந்தன. அன்று இரவு ஓர் உயர் சாதிப் பசு திருடப்பட்டிருந்தது. அப்பசு பெளர்ணமியன்று கன்றீனவுள்ளதால்

அதை வேலையாட்கள் தனிமைப் படுத்தி வைத்திருந்தனர். அப்போது தான் அது திருடப்பட்டது. மறுநாள் அருணாசலம் பண்ணையைச் சுற்றிப் பலத்த காவலிட்டிருந்தார். அன்று பசுக்களைத் திருட வந்த இருவர் அகப்பட்டனர். அருணாசலம் பெரும் சிவபக்தர். சுவாமியாரின் சொற்படி தான் எதையும் செய்பவர் அதனால் பிடித்தவர்களை அவர் சுவாமியாரிடம் கொண்டு வந்தார். விசாரித்தபோது அவர்கள் மந்தைகளைத் திருடி, கொண்டு தாமும் தின்று விற்பனையும் செய்வது தெரிய வந்தது.

121. துக்கத்துள் தூங்கித் துறவின்கண் சேர்கலா

மக்கள் பிணத்த சுடுகாடு – தொக்க

விலங்கிற்கும் புள்ளிற்கும் காடே புலன்கெட்ட

புல்லறி வாளர் வயிறு.

“பிற உயிர்களைக் கொண்டு உண்ணும் தீவினைக்கு அஞ்சுதல் வேண்டும். உலகில் உள்ள சுடுகாடுகள் மனிதர்களின் பிணங்களைக் கொண்டுள்ளன. உயிர்களைக் கொண்டு தின்னும் புல்லறியாளர்களின் வயிறுகள் விலங்குகளினதும் பறவைகளினதும் புதை குழிகளாக உள்ளன” என்றார் சுவாமியார் வெறுப்பாக .

122. இரும்பார்க்குங் காலராய் ஏதிலார்க்கு) ஆளாய்க்

கரும்பார் கழினியுட் சேர்வர் - சுரும்பார்க்கும்

காட்டுளாய் வாழுஞ் சிவலும் குறும்பூழும்

கூட்டுளாய்க் கொண்டுவைப் பார்.

“காட்டில் வாழும் கௌதாரியையும் காடையையும் கூட்டில் சிறை வைப்பவர்கள், கால்களில் விலங்கிடப்பட்டு

பிறருக்கு அடிமையாகி பார் நிலத்தில் அல்லது விளை நிலத்தில் மிகவும் க்டப்பட்டுத் தொழில் செய்வார்”.

123. அக்கேபோல் அங்கை யொழிய விரலழுகித்
துக்கத் தொழுநோய் எழுபவே – அக்கால்
அலவனைக் காதலித்துக் கான்முரித்துத் தின்ற
பழவினை வந்தடைந்தக் கால்.

“முற்பிறப்பில் நண்டின் காலை ஓடித்துத் தின்றவர்கள் இப் பிறப்பில் சங்கு மணிபோல வெண்நிறமாக உள்ளங்கை இரண்டும் இருக்கும். விரல்களெல்லாம் அழுகித் தொழுநோய் உடையவராகி வாழ்வார்”.

124. நெருப்பழல் சேர்ந்தக்கால் நெய்போல் வதூஉம்
எரிப்பச்சுட் டெவ்வநோய் ஆக்கும் - பரப்பக்
கொடுவினைய ராகுவார் கோடாருங் கோடிக்
கடுவினைய ராகியார்ச் சார்ந்து.

“உடலுக்கு ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்கும் நெய்யைத் தீயிலிட்டு உருக்கும் போது அது உடலில் பட்டால் துன்பத்தைக் கொடுக்கும். அதுபோல நல்லவர்கள் தீயவர்களோடு சேர்ந்தால் கொடுமையான தொழில்களைச் செய்வர் . இவர்களோடு உனது பண்ணையில் வேலை செய்யும் சுந்தரம் சேர்ந்துள்ளான். அவன் நல்லவன். பணத்திற்கு ஆசைப்பட்டு தீயவர்களுடன் சேர்ந்து தீயவற்றைச் செய்கிறான்” என்றார் சுவாமியார்.

125. பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்
வரிசை வரிசையா நந்தும் - வரிசையால்
வானூர் மதியம் போல் வைகலும் தேயுமே

தானே சிறியார் தொடர்பு.

“சந்தரா, சான்றோரின் நட்பு பிறைத்திங்களைப் போல. நாஸ்தோறும் வளர்ந்து நன்மைகளைச் செய்யும். கீழோரின் உறவு பெளர்ணமி நிலவு தேய்வதைப் போலத் தேய்ந்து கணக்கில்லாத் துன்பங்களைக் கொடுக்கும். நீ நல்லவனென அருணாசலம் நம்பி உனக்குப் பல நன்மைகள் செய்துள்ளார். அவரின் நம்பிக்கையைக் கெடுத்து விட்டாய். நல்லவர்கள் சிற்றினத்தாருடன் சேர அஞ்சுவர். நீ தீயவனாகையால் தான் சேர்ந்தாய்” என்றார் சுவாமியார்.

126. சான்றோர் எனமதித்துச் சார்ந்தாய்மன் சார்ந்தாய்க்குச் சான்றாண்மை சார்ந்தார்கண் இல்லாயின் சார்ந்தாய் கேள் சாந்தகத் துண்டென்று செப்புத் திறந்தொருவன் பாம்பகத்துக் கண்ட துடைத்து.

“அருணாசலம், நீ சந்தனம் சிமிழின் உள்ளே இருக்கிறதெனக் கருதிச் சிமிழைத் திறந்து அதனுள் பாம்பைக் கண்டுள்ளாய். குணமில்லாதவர்களைக் குணமுள்ளவர் என மதித்து நம்பிக்கை வைத்துப் பொறுப்புக்களை ஒப்படைத்துள்ளாய். அதனால் தான் இத்தனை துன்பம். அதனால் அவனை நீக்கி விடு” என்றார் சுவாமியார்.

127. யாஅர் ஒருவர் ஒருவர்தம் உள்ளத்தைத் தேருந் துணைமை யுடையவர் - காரல் கனமணி நின்றிமைக்கும் நாடகேள் மக்கள் மனம்வேறு செய்கையும் வேறு.

“அருணாசலம், ஒருவரது உள்ளத்தை ஆராய்ந்து அதில் என்ன உள்ளதென்பதை யாராலும் கண்டு பிடிக்க முடியாது.

உலகில் வாழும் மக்களின் சொல்லும் வேறு வேறாகத்தான் இருக்கும். அதனால் ஒருவரைப் பலவழிகளாலும் ஆராய்ந்த பின்பு தான் முடிவு எடுத்தல் வேண்டும்” என்றார் சுவாமியார்.

128. உள்ளத்தான் நள்ளா(து) உறுதித் தொழிலராயக்
கள்ளத்தான் நட்டார் கழிகேண்மை – தெள்ளிப்
புனற்செதும்பு நின்றலைக்கும் பூங்குன்ற நாட!
மனத்துக்கண் மாசாய் விடும்.

“உள்ளத்தால் அன்பு கொள்ளாது, வேறு நோக்கங்களுடன் தொடர்பு கொண்டவரது நட்பு, என்றும் மனதிற்கு வேதனையைத் தந்து கொண்டேயிருக்கும். சுந்தரன் சுயநலத்திற்காகத் தான் உனது நம்பிக்கையைப் பெற்றுள்ளான்” என்றார் சுவாமியார்.

129. ஓக்கிய ஒள்வாள்தான் ஒன்னார்கைப் பட்டக்கால்
ஊக்கம் அழிப்பதூஉம் மெய்யாகும் - ஆக்கம்
இருமையும் சென்று சுடுதலால் நல்ல
கருமமே கல்லார்கண் தீர்வு.

“ஓங்கிய ஒளிமிக்க தனது கூரியவாள் தன்பகைவரிடம் அகப்பட்டால், அது வாளுடையவனின் மன வலிமையைப் பலவீனப் படுத்திக் கொடுத்து விடும். அதுபோலத் தீயோரிடம் அகப்பட்ட உனது செல்வம் உனது இம்மைப் பலனையும் , மறுமைப் பயனையும் கெடுத்து விடும். அதனால் அவனை நீக்கி விடு” என்றார் சுவாமியார்.

130. மனைப்பாசம் கைவிடாய் மக்கட்கென் றேங்கி
எனைத்தாழி வாழ்தியோ நெஞ்சே – எனைத்தும்
சிறுவரையே யாயினும் செய்த நன்றல்லால்

உறுபயனோ இல்லை உயிர்க்கு.

“மனம் ஒரு போதும் பற்றை ஒழிக்க மாட்டாது. தான் நெடுங்காலம் வாழப்போவதாகக் கருதி வாழ்க்கையின் மீதுள்ளவற்றை அதிகரித்துக் கொண்டே செல்லும். அதைவிட்டு உயிரின் நன்மை கருதி அறச் செயல்களைச் செய்தல் வேண்டும். செய்யப்படும் நல்வினைகள் தான் உயிரோடு கூடச் செல்லும். ஆகையால் இவர்களை மன்னித்து விடு. காவலை அதிகரி. யாரையும் எளிதில் நம்பாதே” என்றார் சுவாமியார்.

2. பொருட்பால்

(பொருளை உணர்த்தும் பகுதி)

14. கல்வி

சிவபாதத்தின் மகன் செந்தூரன். க.பொ.த உயர்தரப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்த அவன் மேற்கொண்டு கல்வி கற்கவிரும்பாது தந்தையோடு சேர்ந்து தொழில் செய்ய விரும்பினான். அதைச் அருணாசலம் விரும்பவில்லை. அவர் அவனை வைத்தியராக விரும்பினார். அவன் அவரின் சொல்லைக் கேளாமையால் அவனைச் சுவாமியாரிடம் அழைத்து வந்தார்.

131. குஞ்சி யழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்

**மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல – நெஞ்சத்து
நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையால்
கல்வி அழகே அழகு.**

“மகனே, தலை முடியின் அழகும், ஆடையின் பெறுமதியும் அழகும், மஞ்சள்ப் பூச்சின் அழகும் மக்களுக்கு

அழகில்ல. நாம் நன்றாக ஒழுக்கத்துடன் வாழ்கிறோம், சமூகத்தில் உயர்ந்தவர்களாக இழுக்கின்றோம் என்று பிறர் கூறுவதற்குக் கல்வி தான் துணை செய்யும். அது தான் உண்மையான அழகு . அத்துடன் உனது தந்தையார் கட்டப் படுகிறார் தான். அவரிடம் பணம் இல்லை. இருப்பினும் நீ உயர் கல்வி கற்பதை விரும்புகிறார்” என்றார் சுவாமியார்.

132. இம்மை பயக்குமால் ஈயக் குறைவின்றால்
 தம்மை விளக்குமால் தாமுளராக் கேடின்றால்
 எம்மை யுலகத்தும் யாங்கானேம் கல்விபோல்
 மம்மர் அறுக்கும் மருந்து.

“இம்மையிலும் மறுமையிலும் புகழைத் தருவது கல்வி. கல்வியைப் பிறருக்குக் கற்பிக்கக் கற்பிக்க அது பெருகும். அத்துடன் கல்வி கற்றவர்கள் தான் புகழுக்குரியவர்கள். கல்விதான் அறியாமையைப் போக்கிச் சிறந்த வாழ்வைத்தரும். அதனால் படி” என்றார் சுவாமியார்.

133. களர்நிலத் துப்பிறந்த உப்பினைச் சான்றோர்
 விளைநிலத்து நெல்லின் விழுமிதாக் கொள்வர்,
 கடைநிலத்தோ ராயினும் கற்றறிந் தோரைக்
 தலைநிலத்து வைக்கப் படும்

“மகனே உவர் நிலத்தில் விளைந்த உப்பைப் பெரியவர்கள் விளை நிலத்தில் விளைந்த நெல்லிலும் பார்க்க உயர்வாகக் கருதுவர். அது போல ஏழைகளாகப் பிறந்தாலும் அவர்கள் கற்று மேலானவர்களாகிவிட்டால் மேற்குடியினரை

மதிப்பதைவிட உயர்வாக மதிப்பர். உனது தந்தை வறியவர்தான். கட்டப்பட்டு நீ படித்தாயானால் உனது குடும்ப வறுமை தீரும். அத்துடன் பெரியவர்களாலும் மதிக்கப்படுவாய்” என்றார் சுவாமியார்.

134. வைப்புழிக் கோட்படா, வாய்த்தீயிற் கேடில்லை,
மிக்க சிறப்பின் அரசர் செறினவ்வார்
எச்சம் என ஒருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சைமற் றல்ல பிற.

“மகனே, கல்வியைப் பிறரால் கவரமுடியாது, கற்றவனுக்கு அழிவு ஏற்படாது, அதிகாரத்தால் அரசர் வெகுண்டெழுந்தாலும் கற்றவர் அவரை மதியார். ஆதலால் ஒருவனது மூலதனம் என்பது கல்வியே ஆகும். அத்துடன் ஒரு தந்தை தனது மகனுக்குத் தேடிக் கொடுப்பது கல்வியையே. அதனால் அவனும் குடும்பமும் சிறப்படையும்” என்றார் சுவாமியார்.

135. கல்வி கரையில், கற்பவர் நாள்சில
மெல்ல நினைக்கின் பிணிபல – தெள்ளிதின்
ஆராய்ந்(து) அமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகின் தெரிந்து.

“கல்வி அளக்க முடியாதது. அதனால் கற்பவர்கள் சிறிதையே கற்பார்கள். நினைத்துப் பார்த்தால் ஒருவனின் வாழ்நாளில் அவன் செய்யும் பணிகள் பல. நீரை நீக்கி பாலை

உண்ணும் அன்னத்தைப் போல அறிஞர்களாக விரும்புவோர் நல்ல நூல்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கற்பார்கள். நீயும் அறிஞனாக வேண்டுமென உனது தந்தையும் நானும் விரும்புகிறோம். ஆதலால் உழைக்கும் எண்ணத்தைவிட்டு விட்டுக்கல். அது நீ உழைக்க நினைத்ததை விட அதிகமாக அள்ளித்தரும்” என்றார் சுவாமியார்.

136. தோணி இயக்குவான் தொல்லை வருணத்துக
காணிற் கடைப்பட்டான் என்றிகழார் - காணாய்
அவன்துணையா ஆறுபோ யற்றேநூல் கற்ற
மகன்துணையா நல்ல கொளல்.

“மகனே, படகோட்டி தாழ்ந்த சாதிக் காரனென்று பாராது உயர்ந்த சாதியினர் அவனது படகில் ஏறிக் கடலைக் கடப்பர். அதுபோல மெய்யறிவு தரக் கூடிய நூல்களைக் கற்றவனின் துணையுடனே மற்றவர்கள் வாழ்க்கையென்ற ஆற்றைக் கடப்பர். நீ கற்று வைத்தியனாக வந்து விட்டால் நீதான் உயர்ந்தவன், மேலானவன், கடவுள் என்று கூடச் சொல்லலாம். அதனால் உனது தந்தையின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்” என்றார் சுவாமியார்.

137. தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையார்
இகலிலர் எ.குடையர் தம்முட் குழீஇ.
நகலின் இனிதாயிற் காண்பாம் அகல்வானத்து)
உம்பர் உரைவார் பதி.

“மகனே, பழமையான நூலறிவுடையோராய், தெளிந்த கூர்மையான அறிவுடைவராக வாழ்பவருடனேயே அறிஞர்கள் கலந்துரையாட விரும்புவர். இப்படியான கற்றவர்கள் தேவருலகில்

வாழும் தேவர்களைப் போன்றவர்கள். அதனால் துறவிகள் பெறும் இன்பத்திலும் மேலான இன்பத்தைக் கற்றறிந்த பெரியோர் பெறுவார்கள் என்று நூல்கள் கூறுகின்றன” என்றார் சுவாமியார்.

138. கனைகடல் தண்சேர்ப்ப! கற்றறிந்தார் கேண்மை

நுனியின் கரும்புதின் றற்றே - நுனிநீக்கித்

தூரின்தின் றன்ன தகைத்தரோ பண்பிலா

ஈரமி லாளர் தொடர்பு.

“மகனே, கற்றறிந்தவரின் நட்பு கரும்பை நுனியில் இருந்து உண்பதைப் போன்றது. உண்ணும் போது நுனிக்கரும்பு சுவைக்காது. தொடர்ந்து உண்ண உண்ணத் தித்திப்பு அதிகமாகும். அதுபோன்றது தான் கற்றறிந்தவர்களது நேயம். அதுபோலக் கல்லாதவரின் நட்பு அடியிலிருந்து கரும்பை உண்பது போன்றது. பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே என்று பெரியவர்கள் கூறியுள்ளனர். உனது தந்தை உறுதியானவர். அதனால் படி” என்றார் சுவாமியார்.

139. கல்லாரே யாயினும் கற்றாரைச் சேர்ந்தொழுகின்

நல்லறிவு நாளுந் தலைப்படுவர் - தொல்சிறப்பின்

ஒண்ணிறப் பாதிரிப்பூச் சேர்தலால் புத்தோடு

தண்ணீர்க்குத் தான் பயந் தாங்கு.

“மகனே, தான் கல்லாதவராயினும் கற்றறவரோடு சேர்ந்திருந்தால் மெய்யறிவு உண்டாகும். பாதிரி மலர்களை புதிய மட்பாண்டத்தில் உள்ள தண்ணீரில் இட்டால், பாதிப்புவின்

மணத்தைத் தண்ணீர் பெறும். அது போன்றது தான் கல்விறிவில்லாதவர்கள் கல்வியறிவுள்ளவரோடு சேரல்” என்றார் சுவாமியார்.

140. அலகுசால் கற்பின் அறிவுநூல் கல்லா’(து)

உலகநூல் ஓதுவ தெல்லாம் கலகல

கூஉந் துணையல்லால் கொண்டு தடுமாற்றம்

போஓந் துணையறிவார் இல்.

“மகனே, கல்வியைக் கருவியாகக்கொண்டு கற்கவேண்டியவற்றைக் கற்கவேண்டும். இதை விடுத்து உலக வாழ்க்கைக்குதவாத நூல்களை கற்பது கல்வியல்ல. அது வெறும் ஆரவாரமே தவிர உண்மையான கல்வியல்ல. அதனால் மக்களுக்குப் பயன்படும் மேலான துறையான மருத்தவம் பற்றிப் படி” என்றார் சுவாமியார்.

“படிக்கிறேன் சுவாமியார். கல்வியின் பயன்பற்றி இப்போது தான் நான் தெரிந்து கொண்டேன்” என்றான் செந்தூரன்.

15. குடிப்பிறப்பு

141. உடுக்கை யுலறி உடம்பழிந்தக் கண்ணுங் குடிப்பிறப் பாளர்தங் கொள்கையிற் குன்றார் இடுக்கண் தலைவந்தக் கண்ணும் அரிமா கொடிப்பில் கறிக்குமோ மற்று.

சிவநாதனின் சகோதரன் சிவலிங்கம் மடத்திற்கு வந்து சொன்னான், “அண்ணா, நீங்கள் பெரும் தனவந்தராக வாழ்ந்தவர். இப்போ விதிவசத்தால் பொருட்களையெல்லாம் இழந்து ஏழையாகி விட்டீர்கள். உங்களால் உழைக்கவும் முடியாது. காரணம் வயோதிபம். அதற்காக மடத்தில் இருக்க வேண்டுமா...? வாருங்கள் எனது வீட்டிற்கு, பசியால் மிக்க வருந்தினாலும் சிங்கம் புல்லைத் தின்னாது. அது போல உடல் நலிந்து, உடைபொலிவிழந்து போனாலும் உயர் குடிப் பிறந்தோர் தமக்குரிய ஒழுக்கத்திலிருந்து விடுபடார். நீங்கள் இங்கிருப்பது எனக்குமனவருத்தத்தையும் அவமானத்தையும் தருகிறது”

142. சான்றான்மை சாயல் ஒழுக்கம் இவை மூன்றும்

வான்தோய் குடிப்பிறந்தார்க்கு) அல்லது – வான்தோயும்
மைதவழ் வெற்பு படாஅ பெருஞ்செல்வம்
எய்தியக் கண்ணும் பிறர்க்கு.

“சான்றான்மையும், ஒழுக்கமும், குடிப்பிறப்பின் தன்மையும் உயர் குடியிற் பிறந்தவர்க்கல்லாது மற்றவர்களுக்கு இல்லை. தனவந்தனுக்கு அம் மூன்றும் இராது. அது உயர் குடியின் பண்பு. நீங்கள் உயர்ந்த குடியில் பிறந்தவர். அதனால் வாருங்கள்” என்றான் சிவலிங்கம்.

143. இருக்கை எழலும் எதிர்ச்செலவும் ஏனை

விடுப்ப ஒழிதலோடு) இன்ன – குடிப்பிறந்தார்
குன்றா ஒழுக்கமாகக் கொண்டார் கயவரோடு)
ஒன்றா உணரபாற் றன்று.

“பெரியோரைக் கண்டால் தனது இருக்கையில் இருந்து எழுதலும், எதிரே சென்றுவரவேற்றலும், அவர் பிரியும் போது

சிறிது தூரம் அவருடன் சென்று அவரை வழியனுப்பலும், அவரின் பிரிவுக்காக துயரப்படுவதும் உயர் குடிப் பிறப்பினரது பண்பு. இப்போ உங்களை யாரும் வந்து மடத்தில் சந்திப்பதில்லை. அதனால் அவ் ஒழுக்கங்கள் மீறப்படுகின்றன” என்று வருந்தினான் சிவலிங்கம்.

144. நல்லவை கெய்யின் இயல்பாகும் தீயவை பல்லவர் தூற்றும் பழியாகும் - எல்லாம் உணருங் குடிப்பிறப்பின் ஊதிய மென்னோ புணரும் ஒருவர்க் கெனின்?

“உயர் குடிப் பிறந்தவர்கள் நற்செயல்களைச் செய்தல் இயல்பு. அது போற்றப்படும். தீயசெயல்களைச் செய்தால் இயல்பு மாறி விட்டுத்தென்று தூற்றப்படும். இதனால் அக்குடிக்குப் பெரும்பயன் எதுவுமில்லை. ஆனால் தூற்றப்படுவது இழுக்கு. இப்போ உங்களின் செயல் தூற்றப்படுகிறது. அது எனக்கு மிகுந்த கவலையை அளிக்கிறது” என்றார் சிவலிங்கம்.

145. கல்லாமை அச்சம், கயவர் தொழிலச்சம் சொல்லாமை யுள்ளுமோர் சோர்வச்சம் - எல்லாம் இரப்பார்கொன் நியாமை அச்சம், மரத்தாரிம் மாணாக் குடிப்பிறந் தார்.

“உண்மைதான் தம்பி. உயர்குடியில் பிறந்தால் நன்றாகக் கற்றல் வேண்டும். கீழான தொழில்களைச் செய்தலாகாது. தகாதவற்றைச் செய்யக் கூடாது. யாசிப்பவர்களுக்கு ஈயாமல் விடக் கூடாது. மேற் சொன்னவற்றைச் செய்யாததால் குடிக்கு அவமானமும் நீங்காத பழியும் உண்டாகும் என்று எனக்குத் தெரியும். உயர் குடியில்

பிறந்தவர் நடுக்கடலில் மரக்கலமொன்றில் பயணிப்பவர் போன்றவர்” விம்மினார் சிவநாதன்.

146. இனநன்மை இன்சொல்ஒன்று ஈதல்மற் றேனை
மனநன்மை என்றிவை யெல்லாம் - கனமணி
முத்தோடு இமைக்கும் முழங்குவரித் தண்சேர்ப்ப!
இற்பிறந்தார் கண்ணே யுள.

“அழாதை அண்ணா, நல்லோர் தொடர்பு, இன்சொல் பேசல், வறியவர்களுக்கு ஈதல், மனத்தாய்மை ஆகிய நல்ல குணங்கள் உங்களிடம் அமைந்திருந்தன. ஆனால் இப்போது வறுமைப்பட்டு விட்டீர்கள். அது உயர் குடிப்பிறப்பினருக்கு அவமானமல்ல”. என்றார் சிவலிங்கம்.

147. செய்கை யழிந்து சிதல்மண்டிற் றாயினும்
பொய்யா ஒருசிறை பேரில் உடைத்தாகும்
எவ்வம் உழந்தக் கடைத்தாங் குடிப்பிறந்தார்
செய்வர் செயற்பா லவை.

“வளமான வீட்டில் வாழ்ந்தேன். அதைக் கறையான் அரித்து விட்டது. அறாவிலைக்கு அதை விற்று அறம் செய்தேன். ஏனென்றால் உயர்குடியிற் பிறந்தோர் தம்மால் இயன்றளவு தானம் செய்தல் வேண்டும். இப்போ எல்லாவற்றையும் இழந்த நிலையில் என்னிடம் யாராவது உதவி கேட்டு வந்தால் எதைக் கொடுப்பேன்? எப்படி இல்லை என்பேன்” அழுதார் சிவநாதன்.

148. ஒருபுடை பாம்பு கொளினும் ஒருபுடை
அங்கண்மா ஞாலம் விளக்குறாஉந் - திங்கள்போல்
செல்லாமை செவ்வனேர் நிற்பினும் ஒப்புரவிற்கு)

ஒல்கார் குடிப்பிறந் தார்.

“ஒரு பக்கத்தை இராகு என்னும் பாம்பு கௌவிக் கொண்டாலும் சந்திரன் மறுபக்கத்தால் உலகத்தவர்களுக்கு ஒளி கொடுப்பான். அது போல உயர் குடியிற் பிறந்தவர்கள் பிறருக்கு உதவி செய்தல் வேண்டும். என்னால் முடியவில்லையே” அழுதார் சிவநாதன்.

149. செல்லா இடத்தும் குடிப்பிறந்தார் செய்வன
செல்லிடத்துஞ் செய்யார் சிறியவர் - புல்வாய்
பருமம் பொறுப்பினும் பாய்பரி மாபோல
பொருமுரண் ஆற்றுதல் இன்று.

“தம்பி உயர் குடிப்பிறந்தோர் மிகுந்த வறுமைப்பட்டாலும் இல்லையென்று சொல்லாது முடிந்ததைக் கொடுப்பர். ஆனால் கீழ் மக்கள் சொல்வந்தராக இருந்தாலும் எதையும் கொடார். நான் இரப்பவர்களுக்குக் கொடுக்காததால் கீழ் மகனாகி விட்டேன்” என்றார் சிவநாதன்.

150. எற்றொன்றும் இல்லா இடத்தும் குடிப்பிறந்தார்
அற்றுத்தற் சேர்ந்தார்க்கு(கு) அசைவிடத்(து) ஊற்றாலர்
அற்றற் கடைத்தும் அகல்யா(று) அகழ்ந்தாக்கால்
தெற்றெனத் தெண்ணீர் படும்.

“கையில் பொருள் இல்லாத காலத்திலும் உயர் குடியிற் பிறந்தவர்கள் ஆதாரவில்லாது தம்மை வந்தடைந்தவர்களுக்கு ஊன்று கோல் போல உதவுவர். நீர்ற்ற காலத்திலும் பெரும் ஆறு ஊற்று நீர் கொடுத்து உதவும். அந்த நிலையும் எனக்கில்லை. அத்துடன் நான் கடவுளுக்குத் தொண்டு செய்யத் தான் மடத்தில் வந்து தங்கியிருக்கிறேன். பூப்பறித்தல், மாலை கட்டல், கூட்டல், கழுவல், விளக்கேற்றல், திருமுறைகள் ஓதல்,

ஓதுவித்தல் ஆகியவற்றைச் செய்து மகிழ்வுடன் இருக்கிறேன். இது எமது குடிப்பிறப்பைப் பாதிக்காது நீ போ” என்றார் சிவநாதன்.

16. மேன் மக்கள்

151. அங்கண் விசம்பின் அகல்நிலாப் பாரிக்குந்
திங்களும் சான்றோரும் ஒப்பர்மன் - திங்கள்
மறுவாற்றும் சான்றோர்அ.: தாற்றார் தெருமந்து
தேய்வர் ஒருமா(சு) உறின்.

சிவலிங்கத்தின் தந்தை பெருந்தனவந்தன். அறவழியில் வாழ்ந்தவர். ஆனால் அவரைப் போலச் சிவநாதனும் சிவலிங்கமும் வாழவில்லை. இருப்பினும் தாம் உயர் குடியிற் பிறந்தவர்கள் என்று பெருமையாகப் பேசிக்கொள்பவர்கள். அதனால் சுவாமியார் சொன்னார்,” சிவலிங்கம், மேன்மக்கள் என்போர் அகன்ற வானில் பிரகாசிக்கின்ற சந்திரனைப் போன்றவர்கள். ஆனால் சந்திரன் களங்கத்தைத் தாங்கும். மேன்மக்கள் தங்கள் ஒழுக்கத்தில் குறைவேற்பட்டால் பெருந்துன்பப் படுவர்”.

152. இசையும் எனினும் இசையா தெனினும்
வசைதீர் எண்ணுவர் சான்றோர் - விசையின்
நரிமா உளங்கிழித்த அம்பினின் தீதோ
அரிமா பிழைப்பெய்த கோல்?

“கை கூடினாலும் சரி, கை கூடா விட்டாலும் சரி மேன்மக்கள் சிறந்த செயல்களையே செய்வர். விரைவோடு

நரியின் மார்க்பைக் கிழித்துச் சென்ற அம்பைவிட பழிப்புடைதோ சிங்கத்துக்கெய்து தவறிய அம்பு...? அம்பு இலக்கை அடைந்தாலும் சரி அடையாவிட்டாலும் சரி அதன் கூர்மையில் களங்கமிராது. அது போல மேன் மக்கள் செய்த சிறந்த கருமம் தோல்வியில் முடிந்தாலும் அதனால் பழிவராது” என்றார் சுவாமியார்.

153. நரம்பெழுந்து நல்கூர்ந்தார் ஆயினும் சான்றோர்
 குரம்பெழுந்து குற்றங்கொண்டு ஏறார் - உரங்கவறா
 உள்ளமெனும் நாரினால் கட்டி உளவரையால்
 செய்வார் செயற்பா லவை.

“மகனே, மேன்மக்கள் உடல் மெலிந்து வறுமையடைந்தாலும் கீழான செயல்களில் ஈடுபட மாட்டார்கள். தீய நினைவுகள் மனதில் எழுந்தால் அதைக் கட்டுப்படுத்தித் தன்னாலியன்ற நற் செயல்களைச் செய்வர்”.

154. செல்வழிக் கண்ணொருநாள் காணினும் சான்றவர்
 தொல்வழிக் கேண்மையில் தோன்றப் புரிந்தியாப்பர்
 நல்லவரை நாட! சிலநாள் அடிப்படின்
 கல்வரையும் உண்டாம் நெறி.

“மகனே, மேன் மக்கள் ஒருவரைத் தற்செயலாக வழியிற் கண்டாலும் பின் அவரை நன்கு பழகியவர் போலவே அன்பு செலுத்தி உதவிகள் செய்வர். சில நாட்கள் நடந்து சென்றால் கல்லாலான மலையிலும் வழி உண்டாகும்” என்றார் சுவாமியார்.

155. புல்லா எழுத்தின் பொருளில் வறுங்கோட்டி
கல்லா ஒருவன் உரைப்பவும் கண்ணோடி
நல்லார் வருந்தியும் கேட்பரே மற்றவன்
பல்லாருள் நாணல் பரிந்து.

“மகனே, கல்வியறிவற்ற ஒருவன் சபையில் உழறினாலும்
மேன்மக்கள் அதைப் பொறுமையாக இருந்து கேட்பார்கள். தாம்
கேளாவிட்டால் மற்றவர்களும் கேளாது அவனைப் பரிகசிப்பர்
என்ற உயர்ந்த எண்ணமே அதற்குக் காரணம்” என்றார்
சுவாமியார்.

156. கடித்துத் கரும்பினைக் கண்தகர நூறி
இடித்து நீர் கொள்ளினும் இன்சுவைத்தே யாகும்.
வடுப்பட வைதிறந்தக் கண்ணும் குடிப்பிறந்தார்
கூறார்தம் வாயிற் சிதைந்து.

“மகனே, கரும்பைப் பல்லினால் பலமுறை கடித்தாலும்
அது இனிக்கும். ஆலையிலிட்டுப் பிழிந்தாலும் அது இனிக்கும்.
அதுபோல மேன் மக்களைப் பழித்துரைத்தாலும் அவர்கள்
இனிய வார்த்தைகள் பேசி உதவிகளையே செய்வார்கள்”
என்றார் சுவாமியார்.

157. கள்ளார்கள் உண்ணார் கடிவ கடிந்தொரீஇ
எள்ளிப் பிறரை இகழ்துரையார் - தள்ளியும்
வாயிற்பொய் கூறார் வடுவறு காட்சியார்
சாயிற் பரிவ திலர்.

“மகனே, மேன்மக்கள் பிறரின் பொருளைக்
கவரமாட்டார்கள். கள் அருந்த மாட்டார்கள். தீயவற்றைச்

செய்யமாட்டார்கள். பிறரை இகழ்மாட்டார்கள். தவிர்க்க முடியாவிடத்தும் பொய்பேச மாட்டார்கள். முன் வினைப் பயனாகத் தமது மதிப்புக் குறைய நேரிட்டாலும் அதற்காகக் கவலைப்பட மாட்டார்கள்”. என்றார் சுவாமியார்.

158. பிறர்மறை யின்கண் செவிடாய்த் திறன்றிந்(து)

ஏதிலார் இல்கண் குருடனாய்த் தீய

புறங்கூற்றின் மூகையாய் நிற்பானேல் யாதும்

அறங்கூறவேண்டா அவற்கு.

“மகனே, பிறருடைய ரகசியத்தைக் கேட்டலில் செவிடனாய், அடுத்தவனின் மனைவியைக் காமக்கண் கொண்டு நோக்குதலில் குருடனாய், தீயவற்றைப் பேசுதலில் ஊமையாய் வாழ்வானாயின் அவனுக்கு வேறு யாரும் அறிவுரை கூறத் தேவையில்லை” என்றார் சுவாமியார்.

159. பன்னாளும் சென்றக்கால் பண்பிலார் தம்முழை

என்னானும் வேண்டுப என்றிகழ்ப – என்னானும்

வேண்டினும் நன்றுமற் றென்று விழுமியோர்

காண்தொறுஞ் செய்வர் சிறப்பு.

“மகனே, கீழ்மக்கள் தம்மிடம் உதவி கேட்டு ஒருவர் பல முறை வந்தாலும் கொடுக்காது அவரை அவமதிப்பர். ஆனால் மேன் மக்கள் தம்மிடம் உதவி கோரி வருவோரை மகிழ்வுடன் வரவேற்று அவர் கேட்ட உதவியை மகிழ்வுடன் செய்து கொடுப்பர்” என்றார் சுவாமியார்.

160. உடையார் இவரென்று ஒருதலையாய் பற்றிக்

கடையாயர் பின்சென்று வாழ்வார் - உடைய

பிலந்தலைப் பட்டது போலாதே நல்ல

குலந்தலைப் பட்ட இடத்து.

“மகனே, மக்களில் பெரும்பான்மையானோர் பொருளுள்ள கீழ் மக்களைப் பெரும் கொடைவள்ளல்கள் என்று நினைத்து அவர்களின் பின் சென்று உயிர்வாழ நினைப்பர். இவர்கள் மேன் மக்களை அடைந்தால் புதையலைப் பெற்றவர்களாகி விடுவர். சிவலிங்கம், இனிச் சொல் நீ மேல் மகனா....?” என்று கேட்டார் சுவாமியார். சிவலிங்கம் பேசத் தோன்றாது மௌனமாக நின்றான்.

**17. பெரியாரைப் பிழையாமை
(பெரியாரை அவமதித்து நடவாமை)**

161. பொறுப்பர்என் றெண்ணிப் புரைதீர்ந்தார் மாட்டும்
வெறுப்பன செய்யாமை வேண்டும் - வெறுத்தபின்
ஆர்க்கும் அருவி அணிமலை நாட!
பேர்க்குதல் யார்க்கும் அரிது.

சிவபாதம் தனது மகனான செந்தூரனின் உயர்கல்விக்கு உதவி கேட்டுத் தர்மரத்தினத்திடம் வந்தான். அவனுக்குச் சுவாமியார் கூறிய வார்த்தைகள் காதில் ஒலித்தன, “மகனே, தர்மரத்தினம் பெரியவர் ஊரில் உள்ள பலருக்கு உதவி செய்பவர். அதனால் உனக்குப் உதவி செய்வார். பெரியவர்களுடன் அவதானமாகப் பழகுதல் வேண்டும். பெரியவர்கள் பிழைகளைப் பொறுத்துக் கொள்வார்கள். அவர்கள் பிழைகள் செய்தாலும் பொறுத்துக் கொள்வார்கள் என்று நினைத்துப் பிழைகள் செய்யக்கூடாது. அவர்கள் பொறுத்துக் கொண்டாலும் மனம் வருந்துவார்கள். அதனால் வரும் தீவினையை நீக்க முடியாது”.

162. பொன்னே கொடுத்தும் புணர்தற்(கு) அரியாரைக்

கொன்னே தலைகூடப் பெற்றிருந்தும் - அன்னோ
பயனில் பொழுதாக் கழிப்பரே நல்ல
நயமில் அறிவி னவர்.

“மகனே, பொருள் கொடுத்தும் நட்புக் கொள்ளமுடியாத
பெரியார் அவர். அப்படியானவரின் நட்பு உனக்குப் பொருள்
கொடுக்காமலே கிடைக்கப் போகிறது. ஆனால் இவ்வூரவரில்
பலர் அவரது குணத்தை அறியாது அவரைப்
பழித்துரைக்கின்றனர். இது தகாதசெயல்”.

163. அவமதிப்பும் ஆன்ற மதிப்பும் இரண்டும்

மிகைமக்க ளான்மதிக்கற் பால – நய முணராக்
கையறியா மாக்கள் இழிப்பும் எடுத்தேத்தும்
வையார் வடித்தநூ லார்.

“மகனே மதிப்பையும் இகழ்ச்சியையும் பெரியவர்கள்
கணக்கிலெடுப்பதில்லை. அதையும் பொருள் வாங்கச் செல்லும்
கீழ் மக்களின் புகழுரையை அவர்கள் மதிக்க மாட்டார்கள்.
அதுபோல இகழ்ச்சியையும் பொருட்படுத்தமாட்டார்கள். நீ
இயல்பாகச் சென்று உனது நிலையைக் கூறு”.

164. விரிநிற நாகம் விடருள தேனும்

உருமின் கடுஞ்சினம் சேணின்றும் உட்கும்,
அருமை யுடைய அரண்சேர்ந்தும் உய்யார்
பெருமை யுடையார் செறின.

மகனே, நாகபாம்பு புற்றின் உள்ளே இருந்தாலும்
இடியோசை கேட்டால் அஞ்சி நடுநடுங்கும். அதுபோலப்

பெரியோரை இகழ்வோர் பாதுகாப்பான இடத்திலிருந்தாலும் பெரியோர் சினங் கொண்டால் தப்பமுடியாது”.

165. எம்மை யறிந்தலிர் எம்போல்வார் இல்லென்று
தம்மைத்தாம் கொள்வது கோளன்று – தம்மை
அரியரா நோக்கி அறனறியுஞ் சான்றோர்
பெரியராக் கொள்வது கோள்.

“மகனே, தம்மைத்தாமே பெரியவர் என்று நினைத்து வாழ்வது சிறப்பைத்தராது. தம்மை அருள் உடையவரென்றும் அறம் உணர்ந்தவரென்றும் சான்றோர் கருதி மதிப்பது தான் சிறப்பைத் தரும். ஊரில் பலர் தம்மைத் தாமே புகழ்ந்து கொண்டு வாழ்கின்றனர். ஆனால் தர்மரத்தினம் அடக்கமாக வாழ்பவர். ஒழுக்க சீலர். அதனால் சான்றோர் அவரைப் பெரியவரெனக் கூறுகின்றனர்”.

166. நளிகடல் தண்சேர்ப்ப நாணிழற் போல
விளியுஞ் சிறியவர் கேண்மை – விளிவின்றி
அல்கு நிழற்போல் அகன்றகன்(று) ஓடுமே
தொல்புக ழாளர் தொடர்பு.

“மகனே, சிறியோரின் நட்பும் உதவியும் பெருமையும் காலை நேரத்தின் நிழல் போலப் படிப்படியாகக் குறையும். ஆனால் பெரியோரது நட்பும் உதவியும் மாலை நேரத்து நிழல் போல வளரும்”

167. மன்னர் திருவும் மகளிர் எழில்நலமும்
துன்னியார் துய்ப்பர் தகல்வேண்டா – துன்னிக்
குழைகொண்டு தாழ்ந்த குளிர்மர மெல்லாம்
உழைதங்கண் சொன்றார்க்கு(கு) ஒருங்கு.

“மகனே, அரசரின் வளத்தையும் மகளிரின் நலமான எளிலையும் அவர்களுடன் நெருங்கிக் கலந்திருப்பார்கள் அனுபவிப்பர். இதற்கு அன்பைத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் தேவையில்லை. குளிர்ந்த மரங்களும் பெரியவர்களும் தம்மை அடைந்தவர்கள் எல்லோரையும் மகிழ்விப்பர். இதற்கு எதுவும் தேவையில்லை”.

168. தெரியத் தெரியும் தெரிவிலார் கண்ணும்
பிரியப் பெரும்படர்நோய் செய்யும் - பெரிய
உலவா இருங்கழிச் சேர்ப்பயார் மாட்டும்
கலவாமை கோடியுறும்.

“மகனே, நூல்களைக் கற்காதவருடனும் நெருங்கிப் பழகினால் அவரைப் பிரிவது துன்பமாக இருக்கும். அதனால் பெரியவர்களிடத்திலல்லாது மற்றவரோடு நெருங்கிப் பழகாமை கோடி நன்மை பெறும்”.

169. கல்லாது போகிய நாளும், பெரியவர்கண்
செல்லாது வைகிய வைகலும் - ஒல்வ
கொடாஅ தொழிந்த பகலும், உரைப்பின்
படாஅவாம் பண்புடையார் கண்.

“மகனே, கற்பதற்குரிய நூல்களைக் கல்லாமல் கழிந்த நாட்களும், கற்பதற்காகப் பெரியோரிடத்துச் செல்லாது நின்ற நாட்களும், இயன்ற பொருட்களை இரப்பவர்களுக்கு ஈயாத நாட்களும் பெரியோரின் வாழ்வில் இருக்கமாட்டாது. அதனால் தருமரத்தினம் உனக்கு உதவுவார்”.

170. பெரியார் பெருமை சிறுதகைமை ஒன்றிற்கு
உரியார் உரிமை அடக்கம் - தெரியுங்கால்

செல்வம் உடையாரும் செல்வரே தற்சேர்ந்தார்
அல்லல் களைப எனின்.

“மகனே, எவ் வேளையிலும் பெரியவர்கள் அடக்கமாக இருப்பார்கள். மனமும் மொழியும் உடலும் அடக்கமாக இருக்கும் பெரியவர்கள் தான் மெய்யுணர்வுள்ளவர்கள். இவர்கள் தம்மிடம் இரப்பவர்களுக்கு மறுக்காது உதவுவதால் இவர்கள் செல்வந்தர்களுள் மிகச் சிறந்த செல்வந்தராவர்”.

மனத்துணிவுடன் சென்ற சிவபாதத்தைக் கண்டதும் தருமரத்தினம் எழுந்து வந்து வரவேற்றுச் சென்றார், “உனது மகன் படிக்கிறானா....? செலவுக்கு என்ன செய்கிறாய்? அவனது கற்றல் செலவு அதிகமாக இருக்கும். அதை நான் தருகிறேன்” என்றார். சிவபாதம் திகைத்துப்போனார்.

18. நல்லினஞ் சேர்தல்

(உயர்ந்த பண்புடையார் கூட்டத்திற் சேர்ந்து பழகுதல்)

“செந்தூரா, ஐயாவின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி ஆசீர்வாதம் பெறு” என்றார் சிவபாதம்.

செந்தூரன் அமைதியாக வந்து தர்மரத்தினத்தின் பாதங்களைப் பணிந்தான். அவரது முகத்தில் தெய்வீக ஒளி வீசியது, “சுவாமியார் தான் தங்களைச் சந்தித்து உதவி கேட்கச் சொன்னார். அதனால் தான் வந்தோம். நீங்கள் நாம் கேட்காமலே நாம் வந்தவிடயத்தை தெரிந்து உதவி செய்வதாகக் கூறிவிட்டீர்கள். இதை நான் எனது வாழ்நாளில் மறக்க மாட்டேன்” என்றான் செந்தூரன். அவனது கண்கள் கலங்கின.

171. அறியாப் பருவத்து)அடங்காரோ(டு) ஒன்றி

நெறியல்ல செய்தொழுகி யவ்வம் - நெறியறிந்த

**நற்சார்வு சாரக் கெடுமே வெயின்முறுகப்
புற்பனிப் பற்றுவிட் டாங்கு.**

“மகனே, சிறுபருவத்தில் சிலர் தீயவர்களுடன் சேர்ந்து தீய செயல்களில் ஈடுபடுவர். சிலர் புல் நுனியில் பனித்துளி இருந்து வெயிற் பட்டதும் அது நீங்கி விடுவதைப் போலப் பெரியவர்களின் சக வாசத்தால் வளர்ந்ததும் திருந்தியும் விடுவர். சிலர் திருந்தாது வாழ்நாள் முழுவதும் தீய செயல்களைச் செய்து வாழ்வர். அதனால் நீ தீயவர்களுடன் சேராதே” என்றார் தர்மரத்தினம்.

**172. அறிமின் அறநெறி அஞ்சமின் கூற்றம்
பொறுமின் பிறர்கடுஞ்சொல் போற்றுமின் வஞ்சம்
வெறுமின் வினைதீயார் கேண்மை, எஞ்ஞான்றும் பெறுமின்
பெரியார்வாய்ச் சொல்.**

“மகனே, உனது கடமை கல்வி கற்றல். அதை ஒழுங்காகச் செய். யமன் வந்து கவர்ந்து செல்வான் என்பதை நினைத்து தீய செயல்களைச் செய்யாதே. பிறர் கூறும் வன் செயல்களைப் பொறுத்துக்கொள். பிறரை ஒரு போதும் வஞ்சிக்க எண்ணக் கூடாது. தீயோரின் நட்பை வெறுத்து ஒதுக்கு. பெரியவர்களின் அறிவுரைகளைக் கேட்டு நட வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுவாய்” என்றார் தர்மரத்தினம்.

**173. அடைந்தார்ப் பிரிவும் அரும்பிணியும் கேடும்
உடங்குடம்பு கொண்டார்க்கு(கு) உறலால் - தொடங்கிப்
பிறப்பின்னா(து) என்றுணரும் பேரறிவி னாரை
உறப்புணர்க அம்மாஎன் நெஞ்சு.**

“மகனே, உறவினர் நண்பர் முதலியோரைப் பிரிதலும், தீர்க்க முடியாத நோயும், இறப்பும் பிறவி எடுத்த

அனைவருக்கும் பொதுவானது. அதனால் பெரியவர்களையும் முற்றும் துறந்த ஞானிகளையும் மதித்து நட. அதுபல சிறப்புக்களைத் தரும்”.

174. இறப்ப நினைவுங்கால் இன்னா(து) எனினும்
பிறப்பினை யாரும் முனியார் - பிறப்பினுள்
பண்பாற்றும் நெஞ்சத் தவர்களோடு எஞ்ஞான்றும்
நண்பாற்றி நட்கப் பெறின்.

“மகனே, எப்போதும் பெரியவர்களோடு தொடர்பு வைத்திருத்தல் வேண்டும். அத்தொடர்பு துன்பங்களை நீங்கும் மற்றவர்களின் விருப்பைச் சம்பாதிக்கும்”.

175. ஊரங் கணநீர் உரவுநீர் சேர்ந்தக்கால்
பேரும் பிறிதாகித் தீர்த்தமாம் - ஓரும்
குலமாட்சி யில்லாரும் குன்றுபோல் நிற்பர்
நலமாட்சி நல்லாரைச் சார்ந்து.

“மகனே, சாக்கடை நீர் கடலை அடைந்தால் புனித நீராகி விடும். அதுபோல நற்குணமில்லாத தீயவர்களும் மலை போன்ற உயர்ந்த பண்புகளையுடைய பெரியவர்களோடு சேர்ந்தால் அவர்களும் மலைபோலாவர்.

176. ஒண்கதிர் வான்மதியம் சேர்தலால் ஓங்கிய
அங்கண் விசும்பின் முயலும் தொழப்படுஉம்
குன்றிய சீர்மைய ராயினும் சீர்பெறுவர்
குன்றன்னார் கேண்மை கொளின்.

“மகனே, வானத்தில் உள்ள திங்களுக்குள் இருக்கும் களங்கமும் மனிதர்களால் தெய்வமாக வணங்கப் படுகிறது.

அதுபோலக் கீழ்நிலையில் உள்ளவர்களும் பெரியவர்களுடன் சேர்ந்திருந்தால் அவர்களும் பெரியவர்களாக மதிக்கப்படுவர்”.

177. பாலோ(டு) அளாயநீர் பாலாகும் அல்லது
நீராய் நிறந்தெறிந்து தோன்றாதாம் - தேரின்
சிறியார் சிறுமையும் தோன்றாதாம், நல்ல
பெரியார் பெருமையைச் சார்ந்து.

“மகனே, பாலோடு கலந்த நீரும் பாலாகி விடுவது போலப் பெரியாரோடு சேர்ந்த சிறியவர்களும் குறைபாடில்லாத பெரியவர்களைப் போல மதிக்கப்படுவர்”.

178. கொல்லை இரும்புனத்துக் குற்றி யடைந்தபுல்
ஒல்காவே யாகும் உழவர் உழுபடைக்கு
மெல்லியரே யாயினும் நற்சார்வு சார்ந்தாற்மேல்
செல்லாவாம் சொற்றார் சினம்.

“மகனே, கொல்லை நிலத்தில் மரக்கட்டையைச் சுற்றியுள்ள புற்கள் உழவரது கலப்பையால் பாதிக்கப்படமாட்டாது. அது போல வலிமையில்லாதவர் வலியவரோடு சேர்ந்திருந்தால் எதிரியின் சினம் பயன்படாமல் போய்விடும்”.

179. நிலநலத்தால் நந்திய நெல்லேபோல் தத்தம்
குலநலத்தால் ஆகுவர் சான்றோர் - கலநலத்தைத்
தீவளி சென்று சிதைத்தாங்குச் சான்றாண்மை
தீயினம் சேரக் கெடும்.

“மகனே, நிலத்தின் வளத்தினால் செழித்து வளர்ந்தநெற்பயிரைப்போல தத்தம் இனத்தின் நலத்தால் சான்றோர்கள் மேலும் மேன்மை அடைவர். மரக்கலத்தின் வலிமையைக்

கொடிய புயற்காற்று கெடுப்பது போல, சான்றோர் தீயவருடன் சேர்ந்தால் அவர்களது சான்றாண்மை கெட்டு விடும்”.

180. மனத்தான் மறுவில ரேனும்தாம் சேர்ந்த

இனத்தால் இகழப் படுவர் - புனத்து

வெறிகமழ் சந்தனமும் வேங்கையும் வேமே

எறிபுனந் தீப்பட்டக் கால்.

“மகனே, காட்டிலுள்ள வேங்கை மரமும் சந்தன மரமும் காடு தீப்பற்றி எரிந்தால் எரிந்து அழிந்து விடும். ஆகையால் சான்றோர் மனதில் மாசில்லாது இருந்தாலும் தான் சேர்ந்த தீய குணத்தின் சக்தியால் பழிக்கப்படுவர். வேங்கை மரம் பெருங்காற்றில் அசையும் போது உராய்வால் தீப்பிடிக்கும். அது போலத் தீயவரின் சேர்க்கை நல்லவரைப் பாதிக்கும். அதனால் தீயவர்களுடன் சேராதே. நன்றாகக் கற்று உனது தந்தையின் ஆசையை நிறைவேற்று” என்றார் தர்மரத்தினம். “அப்படியே செய்வேன்” என்றான் செந்தூரன்.

19. பெருமை

(நல்லினத்தாரது பெருந்தன்மை உணர்த்துவது)

சிவநாதனின் நண்பன் மூர்த்தி அவன் வியாபார விடயமாக வெளிநாடு சென்று திரும்பிய பின்பு தான் சிவநாதன் வியாபாரத்தில் பெரும் நட்டமேற்பட்டுப் பொருட்களை எல்லாம் இழந்து நிர்க்கதிக்குள்ளாகி சிவன்கோவில் மடத்தில் தங்கியிருப்பதாக அறிந்தான். சிவநாதன் அவரின் நல்ல நண்பன்.

அதனால் பெருந்துன்பப்பட்ட அவன் சிவன் கோவில் மடத்திற்கு வந்தான்.

“நண்பா, துயரப்படாதே. நான் உனக்கு எல்லா உதவிகளும் செய்கிறேன். நீ பழையபடி வர்த்தகத்திலீடுபடு” என்றான் மூர்த்தி.

181. ஈதல் இசையாது இளமைசேண் நீங்குதலால்
காத லவரும் கருத்தல்லர் - காதலித்து
ஆதுநாம் என்னும் அவாவினைக் கைவிட்டுப்
போவதே போலும் பொருள்.

விரக்தியாகச் சிரித்தார் சிவநாதன், “ நண்பா, பட்ட துன்பங்களெல்லாம் போதும். இப்போ பலமிழந்து வலுவிழந்து வயோதிபனாகி விட்டேன். வியாபாரத்தில் நட்டமடைந்ததும் வறியவர்களுக்குப் பொருள் கொடுக்க முடியவில்லை. இளமையும் நீங்கிவிட்டது. மனைவியும் உற்றார் உறவினர்களும் விருப்பமில்லாதவர்களாக இருந்தனர். அதனால் உலக வாழ்க்கை வெறுத்தது. இனி உலக வாழ்விலீடுபட்டு ஆக்கமுறுவேன் என நான் எண்ணவில்லை. அதனால் துறவை மேற்கொண்டேன். இன்பமாக இருக்கிறது. இந்த இன்ப நிலை நீடிக்க வேண்டுமானால் நான் இன்னும் வலிதாகத் துறவை மேற்கொள்ளல் வேண்டும்”.

182. இற்சார்வின் ஏமாந்தேம் ஈங்கமைத்தேம் என்றெண்ணிப்
பொச்சாத்து) ஒழுகுவர் பேதையர் - அச்சார்வு
நின்றன போன்று நிலையா எனவுணர்ந்தார்
என்றும் பரிவ திலர்.

“இல்லறத்தில் மிகுந்த களிப்புற்றிருந்தேன். எல்லா நலன்களும் கிடைத்தன. அவை யாவும் என்றும் நிலைக்கும்

என்று நினைத்து ஏனைய மாந்தர்கள் போல இறுமாப்படைந்தேன். அவை நிலையில்லாதன என மேலோர் தான் நினைப்பர். அதை இப்போது தான் உணர்ந்து பற்றற்ற துறவு வாழ்வை மேற்கொண்டேன்”.

183. மறுமைக்கு வித்து மயலின்றிச் செய்து
சிறுமைப் படாதேநீர் வாழ்மின் - அறிஞராய்
நின்றுழி நின்றே நிறம்வேறாம் காரணம்
இன்றிப் பலவும் உள.

“மறுமைக்கு வித்தாக விளங்கும் துறவு வாழ்க்கையின் பெருமையை இப்போது தான் நான் உணர்ந்தேன். அதனால் தான் அறிஞர்களைப் போலத் துறவை மேற்கொண்டேன். இளமை நின்ற நிலையில் நில்லாது போய்விடும். காரணமின்றித் துன்பங்கள் பலவும் வந்து சேரும்”.

184. உறைப்பருங் காலத்தாம் ஊற்றுநீர்க் கேணி
இறைத்துணினும் ஊராற்றும் என்பர் - கொடைக்கடனும்
சாஅயக் கண்ணும் பெரியோர்போல் மற்றையார்
ஆஅயக் கண்ணும் அரிது.

“ஊற்று நீர் வரண்ட காலத்திலும் மக்களுக்கு உதவும். அதுபோல வறியவர்களுக்கு ஒரு பொருள் கொடுத்தலை மேலோர் வறியகாலத்திலும் மனமகிழ்வுடன் செய்வர். செல்வந்தர்கள் செல்வமுள்ளபோதும் கொடுத்தல் அரிது. அதனால் செல்வமுள்ள நீ வறியவர்களுக்குக் கொடு. செல்வமுள்ளபோது நான் கொடுக்கவில்லை. அதனால் இப்போது துன்பப்படுகிறேன்”.

185. உறுபுனல் தந்துல கூட்டி அறுமிடத்தும்

கல்லூர் றுழியூறும் ஆறேபோல் - செல்வம்
பலர்க்காற்றிக் கெட்டுலந்தக் கண்ணும் சிலர்காற்றிச்
செய்வர் செயற் பாலவை.

“நண்பா, நீருள்ள காலத்தில் தேவையானளவு நீரைக் கொடுத்து உலக உயிர்களை உண்பித்து வரண்டகாலத்திலும் ஊற்று நீராகி மக்களுக்குதவும் ஆறுபோல பொருள் உள்ள காலத்தில் கேட்பவர்களுக்கெல்லாம் இரங்கிக் கொடுத்து, வறுமையுற்றபோதும் கொடுத்துதவ்வது மேலோரின் பண்பு. நான் அவ்வாறு வாழவில்லை. நீயாவது அல்லாது வாழ்”.

186. பெருவரை நாட! பெரியோர்கண் தீமை
கருநரையேல் சூடேபோல் தோன்றும் - கருநரையைக்
கொன்றன்ன இன்னா செயினும் சிறியார்மேல்
ஒன்றானும் தோன்றாக் கெடும்.

“நண்பா, மேல் மக்கள் தவறு செய்தால், அது பால் நிறமான வெள்ளை எருதின் மேலிட்ட குறி போலத் தெளிவாகத் தெரியும். அந்த எருதைக் கொன்றாற் போன்ற பாதகமான குற்றத்தைக் கீழ் மக்கள் செய்தால், அது வெளியே தெரியாது”.

187. இசைந்த சிறுமை இயல்பிலா தார்கண்
பசைந்த துணையும் பரிவாம் - அசைந்த
நகையேயும் வேண்டாத நல்லறிவி னார்கண்
பகையேயும் பாடு பெறும்.

“நண்பா, பண்பில்லாதவவரிடம் பெரும் நட்புப் பூண்டாலும் எந்தப்பயனும் இராது. சிறந்த அறிஞர்களிடம் பகை கொண்டாலும் அதனால் நன்மை உண்டாகும் என்பதை எனது

வாழ்வில் இருந்து உணர்ந்தமையால் தான் துறவை மேற்கொண்டேன்”.

188. மெல்லிய நல்லாருள் மென்மை அதுசிறந்து
ஒன்னாருள் கூற்றுட்கும் உட்குடமை, எல்லாம்
சலவருள் சாலச் சலமே நலவருள்
நன்மை வரம்பாய் விடல்.

“நண்பா, மகளிரிடம் மென்மையாகவும், பகைவரிடத்தில் யமனும் அஞ்சும் மிடுக்குடனும், பொய் பேசுபவளிடம் பொய்மையாகவும், மெய்யைத்தவிர வேறெதையும் பேசாத மேலோரிடம் உண்மையாகவும் நடக்க வேண்டுமென்று பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது புரியாது வாழ்ந்ததால்தான் நான் துன்பப்பட்டேன். நீ யாவது அவ்வாறு நடந்துறன் சமைகளைப் பெறு”

189. கடுக்கி ஒருவன் கடுங்குறளை பேசி
மயக்கி விடினும் மனப்பிப்பொன் றின்றித்
துளக்க மிலாதவர் தூய மனத்தர்
விளக்கினுள் ஒண்சுடரே போன்று.

“நண்பா, ஒருவன் பிறரைப் பற்றி இகழ்ந்து கூறித் தன்னை உயர்வாகப் பேசி மயக்கினாலும் மனவேறுபாடு காட்டாது நடந்து கொள்பவரே தூய்மையானவர், சுடர் விட்டெரியும் தீயின் சுடர்போல அழுக்கற்றவர். இது தெரியாமல் வாழ்ந்து விட்டேன். பிறரை இகழ்ந்து என்னைப் புகழ்பவரை நம்பி ஏமாந்து விட்டேன்”.

190. முன்துற்றுந் துற்றினை நாளும் அறஞ்செய்து
பின்துற்றுத் துற்றவர் சான்றவர் - அத்துற்று

முக்குற்றம் நீக்கி முடியும் அளவெல்லாம்
துக்கத்துள் நீக்கி விடும்.

“நண்பா, பெரியார் தாமுண்ணுமுன் பிறருக்கு உணவு கொடுத்து அவர்கள் உண்ட பின் தான் உண்பார் அப்படி நடந்தால் கொடுக்கப்படும் உணவு அவர்கள் செய்த முக்குற்றங்களையும் நீக்கி விடும் என்பதையும் நான் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அதனால் தான் எனக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டது. அதனால் நீ நான் சொன்னவற்றையெல்லாம் செய்து இன்பமாக வாழலாம்” என்றார் சிவநாதன்.

20. தாளாண்மை

(முயற்சியுடைமையை உணர்த்துவது)

“நண்பா, எனக்கு இளமையில் நல்லதோர் ஆசிரியர் கிடைத்தார். அவர் மேலானவர். அதனால் வாழ்க்கைக்குத்தேவையான அனைத்தையும் கற்றுத்தந்தார். அன்றன்று உணவுக்கே அல்லற்பட்ட நான் இன்று பெருந்தனவந்தனாவதற்கு அவரின் கற்பித்தல் முறையும், அவர் கூறிய அறிவுரைகளும் தான் காரணம். அவை எனது மனதில் கல்லெழுத்தாகப் பதிந்துள்ளன. அவர் சொல்வார்....”

191. கோளாற்றக் கொள்ளாக் குளத்தின்கீழ் பைங்கூழ்போல்
கேளீவ துண்டு கிளைகளோ துஞ்சுப
வாளாடு கூத்தியர் கண்போல் தடுமாறும்
தாளார்க்கு(கு) உண்டோ தவறு

“பிள்ளைகளே, சிறிய ஏரியின் அருகே உள்ள பயிரைப் போலத் தமக்கு உறவினர் கொடுப்பதை உண்டு விட்டுச் சோம்பிக் கிடக்கக் கூடாது. ஏரிவற்றினால் பயிர்கள் வாடி

அழிந்து விடும். அதுபோல உறவினர் வறுமைப் பட்டால் அவரை நம்பிச் சோம்பியுள்ளவர்கள் அழிந்து விடுவர். கூர்மையான வாளில் நடனமாடும் பெண்களின் கண்களைப் போல உழுவும் முயற்சியாளருக்கு வறுமையான வாழ்வு கிட்டாது”.

192. ஆடுகோ டாகி அதரிடை நின்றதூஉம்

**காழ்கொண்ட கண்ணே களிறணைக்கும் கந்தாகும்
வாழ்தலும் அன்ன தகைத்தே ஒருவன்தான்
தாழ்வின்றித் தன்னைச் செயின்.**

“பிள்ளைகளே, வழியின் இடையே சிறு கன்றாக இருந்த மரமும் காலப்போக்கில் ஆண் யானைகளைக் கட்டும் கட்டுத்தறியாக மாறும். அதுபோல ஒருவன் முயற்சியால் தன்னைத் தனவந்தனாக்கிக் கொள்ளலாம். அதனால் பெருமையும் கிடைக்கும்”.

193. உறுபுலி ஊனிரை யின்றி ஒருநாள்

**சிறுதேரை பற்றியும் தின்னும் - அறிவினால்
கால்தொழில் என்று கருதற்க கையினால்
மேல்தொழிலும் ஆங்கே மிகும்.**

“பிள்ளைகளே, வலிமை மிக்க புலி பசிக்கொடுமையால் சிறிய தேரையையும் பிடித்து உண்ணும். பின் உயிர் பிழைத்துப் பெரிய பெரிய மிருகங்களைப் பிடித்துண்ணும். அதுபோல கிடைக்கும் சிறிய தொழிலை மதிப்புக் கருதாது ஏற்று முயற்சித்தால் பெரும் தொழில் கிடைக்கும்”.

194. இசையா தெனினும் இயற்றியோர் ஆற்றால்
 அசையாது நிற்பதாம் ஆண்மை - இசையுங்கால்
 கண்டல் திரையலைக்கும் கானலந் தண்சேர்ப்பு!
 பெண்டிரும் வாழாரோ மற்று.

“பிள்ளைகளே, மேற்கொண்ட செயல் வெற்றியளிக்காதென மனஞ்சோரக் கூடாது. மன உறுதியுடன் தொடர்ந்து முயற்சித்து வெற்றி பெறுதல் ஆடவரின் பண்பாகும். முயற்சித்தால் பெண்களும் வெற்றியடைவர்”.

195. நல்ல குலமென்றும் தீய குலமென்றும்
 சொல்லளவு அல்லால் பொருளில்லை – தொல்சிறப்பின்
 ஒன்பொருள் ஒன்றோ தவங்கல்வி ஆள்வினை
 என்றவற்றான் ஆகும் குலம்.

“பிள்ளைகளே, பிறப்பால் நல்ல குலமென்றும், கெட்டகுலமென்றும் கூறுவது தவறு. குலமென்பது செல்வத்தை மட்டும் குறிப்பதல்ல. அது தவம், கல்வி, முயற்சி என்பவற்றையும் சேர்த்தே குறிப்பது”.

196. ஆற்றுந் துணையும் அறிவினை உள்ளடக்கி
 ஊக்கம் உரையார் உணர்வுடையார் - ஊக்கம்
 உறுப்பினால் ஆராயும் ஒண்மை உடையார்
 குறிப்பின்கீழ் பட்ட துலகு.

“பிள்ளைகளே, அறிவுடையவர்கள் தாம் மேற்கொண்ட செயலை முடித்தபின்பே பிறருக்குச் சொல்லுவர். மேலும் அவரது ஆற்றலை பிறரும் ஆராய்ந்து தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். உலகம் அத்தகைய அறிவுடையோரின் வழிப்பட்டது”.

197. சிதலை தினப்பட்ட ஆல மரத்தை
மதலையாய் மற்றதன் வீழுன்றி யாங்குக்
குதலைமை தந்தைகண் தோன்றில்தான் பெற்ற
புதல்வன் மறைப்பக் கெடும்.

“பிள்ளைகளே, ஆலமரத்தைக் கறையான் அரித்தால், அதை அதன் விழுது தாங்கும். அது போலத் தன் தந்தையின் தளர்ச்சியை அவரின் புதல்வன் தாங்க, அத்தளர்ச்சி நீங்கும்”.

198. ஈனமாய் இல்லிருந் தின்றி விளியினும்
மானம் தலைவருவ செய்பவோ?- யானை
வரிமுகம் புண்படுக்கும் வள்ளுகிர் நோன்றாள்
அரிமா மதுகை அவர்.

“பிள்ளைகளே, யானையின் முகத்தைப் புண்படுத்தவல்ல. கூரிய நகங்களையும், வலிய கால்களையும் உடைய சிங்கத்தைப் போன்ற முயற்சியும் பலமும் உள்ளவர்கள், நிலைகுலைந்து வறுமையுற்று வீட்டில் சாகக்கிடந்தாலும் மானக் குறைவான செயல்களைச் செய்யார்”.

199. தீங்கரும் பீன்ற திரள்கால் உளையலரி
தேங்கமழ் நாற்றம் இழந்தாஅங்கு – ஓங்கும்
உயர்குடி யுட்பிறப்பின் என்னாம் பெயர்பொறிக்கும்
பேராண்மை இல்லாக் கடை.

“பிள்ளைகளே, இனிமையான கரும்பினிடத்தில் தோன்றிய மலர் தேனோடு கூடி மணக்கும் நறுமணத்தையும் இழந்தது போல, சான்றோர் தம் புகழை நிலை நிறுத்துதற்குரிய அரிய முயற்சித்திறன் இல்லாவிட்டால் உயர் குடிப் பிறப்பால் பயன் வராது”.

200. பெருமுத் தரையார் பெரிதுவந தீயும்
கருனைச்சோ றார்வர் கயவர் - கருனையைப்
பேரும் அறியார் நனிவிரும்பு தாளாண்மை
நீரும் அமிழ்தாய் விடும்.

“பிள்ளைகளே, முயற்சியில்லாத கீழ்மக்கள், முத்தியை விரும்பாத மக்கள் மிக்க மகிழ்வுடன் கொடுக்கும் அறுசுவை உணவுகளை உண்டு மகிழ்ந்திருப்பர். ஆனால் முயற்சியுடையோர் , தம் உழைப்பால் சமைக்கும் கூழ்போன்ற நீருணவைத் தேவாமிர்தம் என்று நினைத்து உண்டு மகிழ்வர். அதனால் முயற்சித்து வாழுங்கள். முயற்சித்து உண்ணுங்கள், முயற்சி உங்களைத் தேவராக்கும்” என்றார். அதையே நான் அன்று முதல் இன்று வரை பின்பற்றி வருகிறேன்” என்றார் முர்த்தி.

21. சுற்றந்தழால்

(உறவினர் நீங்கி விடாதபடி அவரைத் தழுவி யொழுகுதல்)

201. வயாவும் வருத்தமும் ஈன்றக்கால் நோவும்
கவாஅன் மகற்கண்டு தாய் மறந் தாஅங்கு
அசா அத்தான் உற்ற வருத்தம் உசாஅத்தன்
கேளிரைக் காணக்கெடும்.

“முர்த்தி, இன்று உன்னைக் கண்டதால் எனது உள்ளம் உவகை கொண்டு தடுமாறுகிறது. நீ எனது உயிர் நண்பன். இனத்தவன். நீ என்மீது கொண்ட அன்பின் அளவை எடுத்துக் கூறமுடியாது,. ஒரு பெண் கருவுற்ற போது தோன்றும் வேட்கைத் துன்பமும், இடையில் கருவைச் சுமந்த வருத்தமும் கரு

பிறக்கும் போது உண்டான இன்னலும் பிறந்த பின் மடியில் குழந்தையாய் கண்டதும் தாய் மறந்து விடுவாள். அதுபோல ஒருவன் தளர்ச்சியால் அடைந்த துன்பம் தன் சுற்றத்தவர்களைக் கண்டதும் நீங்கி விடும் என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள். அது உண்மை என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன்” என்றார் சிவநாதன்.

**202. அழன்மண்டு போழ்தின் அடைந்தவர்கட் கெல்லாம்
நிழன்மரம்போல் நேரொப்பத் தாங்கிப் - பழமரம்போல்
பல்லார் பயன்துய்ப்பத் தான்வருந்தி வாழ்வதே
நல்லாண் மகற்குக் கடன்.**

“வெயில் காலத்தில் தன்னை வந்தடைந்தவர்களுக்கெல்லாம் குளிர்மையான நிழலைத்தரும் மரத்தைப்போல, வறுமைக்காலத்தில் தன்னை வந்தடைந்தவர்களைப் பாகுபாடு காட்டாது பாதுகாத்து நல்ல சுவையான பழங்களைக் கொடுக்கும் பழமரத்தைப் போலவும் பலருக்கும் பொருளுதவி செய்து வாழும் நீ என்றும் நலமுடன் வாழ்வாய்”.

**203. அடுக்கல் மலைநாட! தற்சேர்ந் தவரை
எடுக்கலம் என்னார் பெரியோர் - அடுத்தடுத்து
வன்காய் பலபல காய்ப்பினும் இல்லையே
தன்காய் பொறுக்கலாக் கொம்பு.**

“முரத்தி, தம்மைச் சேர்ந்த சுற்றத்தவரை ஆதரிக்க மாட்டேன் என்று நீ கூறமாட்டாய். ஏனென்றால் நீ பெரியவன். பல காய்கள் மென்மேலும் காய்த்தாலும் மரத்தின் கிளை அதைத் தாங்கிக் கொள்ளும் அது போல நீயும் சுற்றத்தவர் பலரைத் தாங்குவாய்”.

204. உலகறியத் தீரக் கலப்பினும் நில்லா

சிலபகலாம் சிற்றினத்தார் கேண்மை – நிலைதிரியா
நிற்கும் பெரியோர் நெறியடைய நின்றனைத்தால்
ஒற்கமி லாளர் தொடர்பு.

“நண்பா, யாவரும் அறியும்படி உறவாடினாலும் கீழோரின்
உறவு சில நாட்களே நிற்கும். பெரியோரின் தொடர்பு வாழ்நாள்
முழுவதும் நிற்கும். அது வீடுபேறு அடைந்தது போன்ற
இன்பத்தைத் தரும்”.

205. இன்னர் இளையர் எமர்பிறர் என்னும்சொல்

என்னும் இலராம் இயல்பினால் - துன்னித்
தொலைமக்கள் துன்பந்தீர்ப் பாரேயார் மாட்டும்
தலைமக்கள் ஆகற்பா லார்.

“நண்பா, நீ எவரையும் வேறுபாடு கருதாமல், ஏழை
மக்களைத் தேடிச் சென்று அவர்களின் இன்னலைத் தீர்த்து
வைப்பதால், இவ்வூரவர் அனைவரும் உன்னை மேலானவனாகக்
கருதுகிறார்கள்”.

206. பெற்காலத்துப் பெய்த புலியுகிர் வான்முழுக்கல்

அக்காரம் பாலோ(டு) அமரர்கைத்து) உண்டலின்
உப்பிலிப் புற்கை உயிர்போல் கிளைஞர்மாட்(டு)
எக்காலத் தானும் இனிது.

“நண்பா, பொன்னாலான உணவுத்தட்டில் புலியின்
நகத்தைப்போல் உள்ள வெண்நிறமான சிறந்த சோற்றைச்
சக்கரையும், பாலும் கலந்து உள்ளன்பில்லாதவர்கள் தந்தால்,
அதை உண்ணுதலை விட உப்பில்லாத கஞ்சியை அன்பான
சுற்றத்தவரிடம் வாங்கி உண்பது சிறப்பு என்று கருதுபவன் நீ”.

207. நாள்வாய்ப் பெறினும் தம் நள்ளாதார் இல்லத்து
வேளாண்மை வெங்கருனை வேம்பாகும் - கேளாய்
அபராணப் போழ்தின் அடகிடுவ ரேனும்
தமராயார் மாட்டே இனிது.

“நண்பா, முற்பகலில் கிடைத்தாலும் தம்
சுற்றத்தவரல்லாதாரின் வீட்டில் பெற்ற அறுசுவை உணவு வேப்பங்
காயை ஒத்தது. பிற்பகல் வேளையில் சுற்றத்தவர் கீரையுடன்
உணவு தந்தாலும் அது இனிமையான உணவு”.

208. முட்டிகை போல முனியாது வைகலும்
கொட்டியுண் பாடும் குறடுபோற் கைவிடுவர்
சூட்டுக்கோல் போல எரியும் புகுவரே
நாட்டார் எனப்படு வார்.

“கம்மாளனின் சம்மட்டி போலத் தினமும்
வெறுப்பில்லாமல் உணவு தருவோரும் ஒரு நாள்க் குறடு போலக்
கைவிட்டு விடுவர். ஆனால் உறவுகாரர் உலை யாணிக் கோல்
போல தம்முடன் நெருப்பில் புகுந்து உடன் துன்புறுவர். நீ
உலையாணிக் கோலடா...?” அழுதார் சிவநாதன்.

209. நறுமலர்த் தண்கோதாய் நட்டார்க்கு நட்டார்
மறுமையும் செய்வதொன் றுண்டோ! - இறுமளவும்
இன்புறுவ இன்புற்(று) எழிஇ அவரோடு
துன்புறுவ துன்புறாக் கால்.

“நண்பா, உறவினர்க்கு உறவினர் மறுமையில்
உதவமாட்டார்கள். இம்மையில் இறக்கும் வரை இன்புறும் போது
இன்புற்று, துன்புறும் போது துன்புற்று வாழ்வது தான்
சுற்றத்தவரின் கடன்”.

210. விரும்பிலார் இல்லத்து வேறிரிந்(து) உண்ணும்
வெருக்குக்கண் வெருங்கருனை வேம்பாம் - விருப்புடைத்
தன்போல்வார் இல்லுள் தயங்குநீர்த் தண்பற்கை
என்போடு இயைந்த அமிழ்து.

“அன்பில்லாதவர்களின் வீட்டிலிருந்து தனியே உண்கின்ற
குடான பொரியலுடன் கூறிய கறிவகைகளைக் கொண்ட
சுவையான உணவு வேப்பங்காய் போன்றது. அன்புள்ளம்
கொண்ட சுற்றத்தவரின் வீட்டில் உண்கின்ற குளிர்ந்த புல்லரிசிக்
கஞ்சி அமிரதமாகும். அது உடம்போடு ஒட்டிக் கொள்ளும்
நெருங்கிய சுற்றத்தவனான நீ அமிழ்தினுமினிய உணவுடன்
வந்திருக்கிறாய். நன்றி, மிக்க நன்றி” என்று கண்கலங்கினார்
சிவநாதன்.

22. நட்பாராய்தல்

(நட்புச் செய்தற்குரியாரை ஆராய்ந்து கொள்ளுதல்)

சிவநாதனும் முர்த்தியும் பாடசாலையில் கற்கும் போதே
நண்பர்கள். அவர்கள் இருவரும் எந்ததலை இருந்தாலும் அதை
ஒதுக்கி வைத்து விட்டுத் தினமும் சந்தித்துப் பேசி
மகிழ்வார்கள். அது சுவாமியாருக்குத் தெரியும்.

முர்த்தி வெளியே சென்று தனது மகனான சிவராமனை
அழைத்து வந்தான். அவனுடன் செந்தூரனும் வந்தான். இருவரும்
பல்கலைக் கழகத்தில் படிப்பவர்கள். அங்கு நடைபெற்ற நிகழ்வு
ஒன்றில் இருவரும் தலையிட்டதால் பெரும் பிரச்சினை
உண்டாகியிருந்தது.

211. கருத்துணர்ந்து கற்றறிந்தார் கேண்மைஞ் ஞான்றும்

குருத்திற் கரும்புதின் றற்றே – குருத்திற்(கு)
எதிர்செலத்தின் றன்ன தகைத்தரோ என்றும்
மதுரம் இலாளர் தொடர்பு.

“மகனே, நூல்களைக் கற்றுத் தேர்ந்த மேலோருடைய நட்பு, கரும்பை நுனியில் இருந்து உண்பது போன்றது . கல்வியறிவில்லாதவரின் நட்பு அடியில் இருந்து உண்பது போன்றது. மேலோரோடு நட்புப் பூண்பது மிகமிகக் க்டம் அவர்கள் ஒருவரை இலகுவாக ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள். கீழோர் உடனே ஏற்றுக் கொள்வர். நீங்கள் இருவரும் கீழோரது நட்பை இனியதென்று கருதுகிறீர்கள்” என்றார் சுவாமியார்.

212. இற்பிறப்பு) எண்ணி இடைதிரியார் என்பதோர்
நற்புடை கொண்டமை யல்லது – பொற்கேழ்
புனலொழுகப் புள்ளரியும் பூங்குன்ற நாட!
மனமறியப் பட்டதொன் றன்று.

“ மகனே, குடிப்பிறப்பைப் பொறுத்தது தான் நட்பு. நல்ல குடியிற் பிறந்தவரா என்று ஒருவரை ஆராய்ந்தறிந்த பின்பு தான் நட்புக் கொள்ளல் வேண்டும். பிரச்சினைக்குக் காரணமானவனின் தந்தை தீய செயல்களை அஞ்சாது செய்பவர். தேவைக் கேற்பக் காரியமாற்றுபவன். அவரின் மகனும் அப்படித்தான் வாழ்கிறான்”.

213. யானை யனையவர் நண்பொரீசி நாயனையார்

கேண்மை கெழீஇக் கொளல்வேண்டும் - யானை
அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும் எறிந்தவேல்
மெய்யதா வால்குழைக்கும் நாம்

“யானையைப் போன்றவர்களுடன் நட்புக் கொள்ளக் கூடாது. நாயைப்போன்றவர்களுடன் தான் நட்புக்கொள்ளவேண்டும். ஏனென்றால் யானை அறிந்தறிந்ததும் தனது பாகனையே கொல்லும். ஆனால் நாய் தன்னைக் கொல்லவரும் எசமானை நன்றியுடன் பார்த்து வாலை ஆட்டும்”.

214. பலநாளும் பக்கத்தா ராயினும் நெஞ்சில்
சிலநாளும் ஓட்டாரோடு ஓட்டார் - பலநாளும்
நீத்தார் எனக்கை விடலுண்டோ தம்நெஞ்சத்து)
யாத்தாரோடு யாத்தா தொடர்பு.

“மகனே, பலநாட்கள் பழகினாலும் பெரியோர் தமது மனம்பொருந்தாதவரை நண்பராக ஏற்கமாட்டார்கள். பலநாளும் பழகிய நட்பு அவர் நீங்கிச் சென்றாலும் நீங்காது”.

215. கோட்டுப்பூப் போல மலர்ந்துபிற கூம்பாது
வேட்டதே வேட்டதாம் நட்பாட்சி - தோட்ட
கயப்பூப்போல் முன்மலர்ந்து பிற்கூம்பு வாரை
நயப்பாரும் நட்பாரும் இல்.

“மகனே, பூக்கள் காலையில் மலர்ந்து பின் படிப்படியாக வாடி உதிரும். அதுபோன்றதல்ல நட்பு. நட்பென்பது வாடாத மலரைப்போன்றது. பழகும் போது மகிழ்ந்து பின் நாளடைவில் மனவேறு படையும் இயல்பினரை நண்பராக்கிக் கொள்ள யாரும் விரும்பமாட்டார்கள்.

216. கடையாயர் நட்பிற் கமுகனையார் ஏனை
இடையாயர் தெங்கின் அனையர் - தலையாயர்
எண்ணரும் பெண்ணைபோன்(று) இட்டனான்(று) இட்டதே
தொன்மை யுடையார் தொடர்பு.

“மகனே, கடை நட்புக்குதாரணம் கமுகு. இடை நட்புக்கு
காரணம் தென்னை. முதல்தர நட்புக்கு உதாரணம் பனை.
கமுகிற்கு எந்நாளும் நீர்விட்டால் தான் பயன்தரும்.
தென்னைக்கு இளமையில் தண்ணீர் விட்டால் தான் பயன்தரும்.
பனைக்குத் தண்ணீர்விடத் தேவையில்லை. அது காலம்
பூராகவும் பயன் தரும். உனது நண்பர் பயனை விரும்பியே
நட்புக்கொண்டுள்ளனர் என்பதை அறிந்துகொள்”.

217. கழுநீரூள் காரட கேனும் ஒருவன்
விழுமிதாக் கொள்ளின் அமிழ்தாம் - விழுமிய
குத்துவையார் வெண்சோறே யாயினும் மேவாதார்
பைத்துண்டல் காஞ்சிரங் காய்.

“மகனே, தண்ணீரை மட்டும் விட்டுச் சமைத்த கீரையை
ஒருவன் அன்புடன் தந்தால் அது அமிர்தமாகச் சுவைக்கும்.
சிறந்த மாசாலாக்களிட்டு சமைத்த கறிகளோடு தரப்பட்ட
வெண்சோறேயாயினும் அன்பு இல்லாதவரிடம் பெற்றுண்டால்
அது எட்டிக் காயைப்போலக் கசக்கும்”.

218. நாய்க்கால் சிறுவிரல்போல் நன்கணிய ராயினும்
ஈக்கால் துணையும் உதவாதார் நட்பென்னாம்?
சேய்த்தானும் சென்று கொளல்வேண்டும் செய்விளைக்கும்
வாய்கால் அனையார் தொடர்பு.

“மகனே, மிகவும் நெருக்கமுடையவராக இருந்தாலும் உதவி செய்யாதவரது நட்பால் பிரயோசனம் இல்லை. வயல்கள் முழுவதற்கும் நீரைப் பாய்ச்சும் வாய்க் காலை ஒத்தவர்களது நட்பைத்தேடிச் சென்று பெறல் வேண்டும்.

219. தெளிவிலார் நட்பின் பகைநன்று சாதல்
விளியா அருநோயின் நன்றால் - அளிய
இகழ்தலின் கோறல் இனிதேமற் றில்லா
புகல்தலின் வைதலே நன்று.

“மகனே, நம்பத்தகாதவரின் நட்பிலும் பார்க்க அவரைப் பகைப்பது நல்லது. தீராத கொடியநோயிலும் பார்க்க இறப்பது நல்லது. பிறரைக் கொடுமையான முறையில் இகழ்வதிலும் பார்க்க அவரைக் கொல்வது நல்லது. ஒருவரை இல்லாதன கூறிப் புகழ்வதிலும் பார்க்க அவரை இகழ்வது நல்லது”.

220. மாரீஇப் பலரோடு பன்னாள் முயங்கிப்
பொரீஇப் பொருள்தக்கார்க் கோடலே வேண்டும்
பரீஇ உயிர்செகுக்கும் பாம்பொடும் இன்னா
மரீஇப் பின்னைப் பிரிவு.

“மகனே, ஒருவரைப் பலவழிகளாலும் ஆராய்ந்தறிந்த பின்பே நட்புக் கொள்ளல் வேண்டும். ஏனெனில் பாம்போடு தன்னும் பழகிய பின் அதைப் பிரிதல் துன்பத்தைத் தரும். அதனால் நட்பை ஆராய்ந்து கொள்ளுங்கள். நண்பரால் தான் நன்மையும் தீமையும் உண்டாகும். நல்ல நண்பர் வாழ்க்கைக்கு உரமாவர். தீய நண்பர் வாழ்க்கைக்குத் தீயாவர்” என்றார் சுவாமியார்.

23.நட்பில் பிழை பொறுத்தல்

221. நல்லா ரெனத்தாம் நனிவிரும்பிக் கொண்டாரை
அல்லா ரெனினும் அடக்கிக் கொளல்வேண்டும்
நெல்லுக் குமியுண்டு, நீர்க்குக் நுரையுண்டு
புல்லிதழ் பூவிற்கும் உண்டு.

மகனே, நட்புக் கொள்ளும் போது அவசரப்படக்கூடாது. தீயவர்கள் சில சமயம் நல்லவர்களாக நடப்பர். அவர்கள் எப்போதும் தீயவர்களாக வாழ்வதில்லை. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப அவர்கள் வாழ்ந்து தமது எண்ணங்களைப் பூர்த்தி செய்வர். அதனால் நன்கு ஆராய்ந்த பின்பு தான் நட்புக் கொள்ளல் வேண்டும். நல்லவர்களாக எப்போதும் வாழமுடியாது. நெல்லுக்கு உமி உண்டு, நீருக்கு நுரை உண்டு, பூவிற்குப் புற இதழ் உண்டு. இவ்வாறு உலக உயிர்களின் நடவடிக்கைகளில் நீக்க வேண்டிய சிலசில சிறு குற்றங்கள் உண்டு. அதுபோல நாம் நண்பர் என்று ஏற்றுக் கொண்டவர் சிறுசிறு தவறுகள் விட்டால் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமே தவிர கோபிக்கக்கூடாது” என்றார்’ சுவாமியார்.

222. செறுத்தோ(று) உடைப்பினும் செம்புனலோ(டு) ஊடார்
மறுத்தும் சிறைசெய்வர் நீர்நசைஇ வாழ்வர்
வெறுப்ப வெறுப்பச் செயினும் பொறுப்பரே
தாம்வேண்டிக் கொண்டார் தொடர்பு.

“மகனே, வாய்க்காலில் ஓடிவரும் நீரைப் பயிருக்கும். பாய்ச்சும் போது அது பல இடங்களில் உடைப்பெடுக்கும். அதை விவசாயி சீர் செய்வானே தவிரக் கோபங்கொண்டு மாறுபாடாக நடக்கமாட்டான். அது போன்றது தான் நட்பும். நண்பர்கள் தவறு செய்வர். அதை அவருக்கு உணர்த்தித் திருத்த வேண்டுமே தவிர அவரோடு கோபங்கொண்டு அவரை விலக்கக்கூடாது” என்றார் சுவாமியார்.

223. இறப்பவே தீய செயினும்தம் நட்டார்

பொறுத்தல் தருவதொன்று அன்றோ – நிறக்கோங்கு
உருவவண்டு ஆர்க்கும் உயர்வரை நாட!
ஒருவர் பொறைஇருவர் நட்பு.

மகனே பொறுமை தான் நட்பை வளர்க்கும். நண்பர் ஒருவர் தீங்கு செய்கிறாரானால் அது அவரின் அறியாமையென்று கருதி அவரைப் பொறுத்தல் வேண்டும். அது தான் நட்பின் இயல்பு” என்றார் சுவாமியார்.

224. மடிதிரை தந்திட்ட வான்கதிர் முத்தம்

கடுவிசை நாவாய் கரையலைக்குஞ் சேர்ப்ப!
விடுதற்கு அரியார் இயல்பிலரேல் நெஞ்சம்
சுடுதற்கு மூட்டிய தீ.

“மகனே, நண்பரான பின் நல்லியல்புகள் அவரிடம் இல்லா விட்டால், அவர் எந்நாளும் தீயாக இருந்து மனதைச் சுட்டுக் கொண்டிருப்பார்” என்றார் சுவாமியார்.

225. இன்னா செயினும் விடற்பாலர் அல்லாரைப்

பொன்னாகப் போற்றிக்கொளல்வேண்டும் பொன்னொடு
நல்லிற் சிதைத்த தீ நாடொறும் நாடித்தம்
இல்லத்தில் ஆக்குத லால்.

“மகனே, நட்பானவர் இடைக்கிடை தீயவற்றைச் செய்தாலும் அவர் மாசில்லா அன்பு கொண்டிருந்தால் அவரின் நட்பைப் பொன்னைப் போல மதித்துக் காத்துக்கொள்ளல்

வேண்டும். பொன்னில் இருந்து பெறுமதியான அனைத்தையும் எரித்தளிக்கும் தீயை நாள் தோறும் வீட்டில் வளர்க்கிறோம். அதுபோன்று தீயை ஒத்த நண்பருடன் மிகமிகஅவதானமாக வீட்டில் வளர்க்கும் தீயைப் போலப் பாது காத்தல் வேண்டு” என்றார் சுவாமியார்.

226. இன்னா செயினும் விடுதற்(கு) அரியாரைத்

துன்னாத் துறத்தல் தகுவதோ – துன்னருஞ்சீர்

விண்குத்து நீள்வரை வெற்பு! களைபவோ

கண் குத்திற்று) என்றுதம் கை.

“மகனே, குறைகளில்லாத செயல்கள் இல்லை. தன்னகை விரலே தன் கண்ணைத் தவறுதலாகக் குத்தும் . அதுபோல அறியாமல் தீமை செய்யும் நண்பரைப் பகைத்து நீக்காது பொறுத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்” என்றார் சுவாமியார்.

227. இலங்குநீர்த் தண்சேர்ப்பு! இன்னா செயினும்

கலந்து பழிகாணார் சான்றோர் கலந்தபின்

தீமை எடுத்துரைக்கும் திண்ணறி வில்லாதார்

தாமும் அவரிற் கடை.

“மகனே, நண்பர்கள் கொடுமை செய்தாலும் சான்றோர் அவர்கள் மீது குற்றம் காணார். நண்பரான பின் அவர் தம் குற்றங்களை எடுத்துப் பேசுகின்ற அறிவில்லாதவர்கள் தாமும் அந்த நண்பரைப் போலக் கடைப்பட்டவரேயாவர்” என்றார் சுவாமியார்.

228. ஏதிலார் செய்த(து) இறப்பவே தீதெனினும்

நோதக்க(து) என்னுண்டாம் நோக்குங்கால் - காதல்

கழுமியார் செய்த கறங்கருவி நாட!

விழுமிதாம் நெஞ்சத்துள் நின்று.

“மகனே, நண்பரல்லாத அயலவர் ஒருவர் செய்தது மிகக் கொடுமையான செயலென்றாலும் அதைப்பற்றி நினைத்து மனம் வருந்துவதால் என்ன பயன் உண்டாகும். அதுபோல நண்பர் செய்த தீங்கும் அன்பின் மிகுதியால் செய்யப்பட்டதாகும்” என்றார் சுவாமியார்.

229. தமரென்று தாங்கொள்ளப் பட்டவர் தம்மைத்
தமரன்மை தாமறிந்தார் ஆயின் அவரைத்
தமரினும் நன்கு மதித்துத் தமரன்மை
தம்முள் அடக்கிக் கொளல்.

“மகனே, நண்பராக ஏற்றுக்கொண்டபின் அவரின் செயல்களில் தவறுகள் இருப்பதைக் கண்டால், அவரை மகிழ்ந்து போற்றி புறத்தே தூற்றாது வாழ்தல் வேண்டும்” என்றார் சுவாமியார்.

230. குற்றமும் ஏனைக் குணமும் ஒருவனை
நட்டபின் நாடித் திரிவேனேல் - நட்டான்
மறைகாவ விட்டவன் செல்வுழிச் செல்க
அறைகடல் சூழ் வையம் நக.

“மகனே, ஒருவன் மீது நட்புக் கொண்டபின் அவனது குறைநிறைகளைத் ஆராயக் கூடாது. அப்படிச்செய்வது அவனது இரகசியங்களை மறைத்து வைக்காது வெளிப்படுத்தியவனாக மாற வேண்டிவரும். அது மிகவும். இழிவானது. உனது நண்பரின் போக்குச் சரியில்லை. அதைப் பற்றி ஆராயுதே. அவற்றை ஆராயாது பழகிவிட்டாய். அதனால் அவர்களை வெறுக்காமல் அன்புள்ளவர்களபோல நடந்து கொள். ஆனால் அவர்கள் செய்யும் செயல்களுக்குத் துணையாகாதே, என்றார் சுவாமியார்.

24. கூடா நட்பு

(பொருந்தாத நட்பின் இயல்பை விளக்குவது.)

231. செறிப்பில் மழங்கூரை சேறணை யாக
இறைத்துநீர் ஏற்றும் கிடப்பர் - கறைக்குன்றம்
பொங்கருவி தாமும் புனல்வரை நன்னாட!
தங்கருமம் முற்றும் துணை.

“மகனே தீய நண்பர்கள் எப்பொழுதும் தமது நலன்களையே நிறைவேற்றுவர். ஒழுகும் பழையகூரையை உடைய ஒருவர் தரையில் ஒழுகும் நீரைச் சேற்றுடன் அள்ளி வெளியேற்றித் துன்பப்படுவர். அதுபோல மனப் பொருத்தமில்லாத தீய நண்பருடன் தம் கருமம் முடியும் வரை துன்பங்களுடன் பெரியோர் பழகுவர். உனது நண்பர் சிலரும் அப்படியானவர்கள் தான். உனது கல்வி முடியும் வரை மிகவும் அவதானமானப் பழகு. எப்படிப் பழகினாலும் துன்பங்கள் தான்வரும். அதைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர நீக்கவோ சண்டை பிடிக்கவோ கூடாது”. என்றார் சுவாமியார்.

232. சீரியார் கேண்மை சிறந்த சிறப்பிற்றாய்
மாரிபோல் மாண்ட பயத்ததாம் - மாரி
வறத்தக்கால் போலுமே வாலருவி நாட!
சிறந்தகால் சீரிலார் நட்பு.

“மகனே, நல்லவர்களது நட்பு மிக்க நன்மை தருவதாய், சிறந்த மழையைப் போலப் பயனுடையதாக இருக்கும். அதுபோல தீய நண்பர்களது நட்பு பருவ மழை பெய்யாது விட்டது. போலப் பெரும் பெரும் துன்பங்கள் பலவற்றைத் தரும்” என்றார் சுவாமியார்.

233. நுண்ணூர்வி னாரோடு கூடி நுகர்வுடைமை
 விண்ணுலகே யொக்கும் விழைவிற்றால் - நுண்ணூல்
 உணர்வில ராகிய ஊதிய மில்லார்ப்
 புணர்தல் நிரயத்துள் ஒன்று.

“மகனே, நுண்மையான அன்புணர்வுடன் கலந்து பழகுவது தேவருலகில் தேவர் அனுபவிக்கும் இன்பத்தைப் போன்றது. நுண்மையான அன்புணர்வில்லாதவர்களுடன் நட்புக் கொள்ளல் என்பது நாகலோகத் துன்பத்தைவிட மேலானது” என்றார் சுவாமியார்.

234. பெருகுவது போலத் தோன்றியவைத் தீப் போல்
 ஒருபொழுதும் சொல்லாதே நந்தும் - அருகெல்லாம்
 சந்தன நீள்சோலைச் சாரல் மலைநாட!
 பந்தமிலாளர் தொடர்பு.

“மகனே, அன்பில்லாதவர்களது நட்பு வைக்கோலில் பற்றிய தீயைப் போல முன்பு பிரகாசிக்கும். பின் அவ்வைக்கலில் உள்ள தீ விரைவாக அணைந்தது போலக் கெட்டுவிடும்” என்றார் சுவாமியார்.

235. செய்யாது செய்துநாம் என்றலும் செய்வதனைச்
 செய்யாது தாழ்த்துக்கொண்டு ஓட்டலும் - மெய்யாக
 இன்புறாஉம் பெற்றி யிகழ்ந்தார்க்கும் அந்நிலையே
 துன்புறாஉம் பெற்றி தரும்.

“மகனே, பிறரால் செய்யமுடியாதவற்றையெல்லாம் செய்து முடிப்பேன் என்பதும், தான் செய்யக் கூடியவற்றை உரிய நேரத்தில் செய்யாமல் விடுவதும், இன்பமான செயல்களைக் கூடச் செய்யாது விட்டு வாய்வீரம் பேசுவோரின்

செயல்கள் பேசுபவர்களுக்குத் துன்பங்களைக் கொடுக்கும். அத்தகையோரின் நட்பு கூடாது” என்றார் சுவாமியார்.

236. ஒருநீர்ப் பிறந்தொருங்கு நீண்டக் கடைத்தும்
விரிநீரிக் குவளையை ஆம்பல்ஓக் கல்லா
பெருநீரார் கேண்மை கொளினும்நீர் அல்லார்
கருமங்கள் வேறுபடும்.

“மகனே, ஒரு குளத்து நீரில் தோன்றி ஒன்றாக வளர்ந்தாலும், நறுமணம் மிக்க குவளை மலர்களுக்கு ஆம்பல் மலர்கள் ஈடாக மாட்டாது. அதுபோலப் பெருந்தன்மையானவர்களின் நட்பைப் பெற்றாலும், அத்தன்மையில்லாதவர்களின் செயல்கள் வேறாகவே இருக்கும்” என்றார் சுவாமியார்.

237. முற்றல் சிறுமந்தி முற்பட்ட தந்தையை
நெற்றுக்கண் டன்ன விரலான் ஞெமிர்த்திட்டுக்
குற்றிப் பறிக்கும் மலைநாட! இன்னாதே
ஒற்றுமை கொள்ளாதார் நட்பு.

“மகனே, நண்பர்கள் உள்ளம் ஒன்று பட்டுப் பழகினால் தான் நன்மை செய்வர். உள்ளம் ஒன்று படாத நண்பர்கள் தமது காரியம் முடியும் வரை தான் நட்புக் கொள்வார்கள். காரியம் முடிந்ததும் நம்பிய நண்பரைக் கைவிட்டு விடுவர். அதனால் உள்ளம் ஒன்று படாத நண்பர்களின் நேயம் எப்போதும் துன்பத்தையே தரும்” என்றார் சுவாமியார்.

238. முட்டுற்ற பேபாழ்தின் முடுகியென் ஆருயிரை
நட்டான் ஒருவன்கை நீட்டேனேல் - நட்டான்
கடிமனை கட்டழித்தான் செல்வழிச் செல்க

நெடுமொழி வையம் நக.

“மகனே, நண்பனுக்குத் துன்பமுண்டானபோது தன் உயிரைக் கொடுத்தேனும் அவனைக் காப்பாற்றுதல் வேண்டும். அப்படிக் காப்பாற்றாவிட்டால் தன் நண்பனின் மனைவியின் கற்பை அழித்த தீயவன் செய்த தீப்பழிக்குச் சமமான பழி உண்டாகும். உலகம் இகழும்” என்றார் சுவாமியார்.

**239. ஆன்படு நெய்பெய் கலனுள் அதுகளைந்து
வேம்படு நெய்பெய் தனைத்தரோ – தேம்படு
நல்வரை நாட! நயமுணர்வார் நண்பொரீஇப்
புல்லறிவி னாரொடு நட்பு.**

“மகனே, பேரறிஞரின் நட்பிலிருந்து நீங்குவதென்பது, பசுநெய் வைத்த கலத்தில் வேப்பெண்ணையை இட்டு வைப்பதைப் போன்ற தென்று அறிந்து கொள். அதனால் நல்லவர்களின் நட்பை நீக்கி விட்டுத் தீயவர்களுடன் சேராதே” என்றார் சுவாமியார்.

**240. உருவிற்கு) அமைந்தான்கண் ஊராண்மை யின்மை
பருகற்கு) அமைந்தபால் நீரளாய் அற்றே
தெரிவுடையார் தீயினத்தார் ஆகுதல் நாகம்
விரிபெடையோடு) ஆடிவிட் டற்று.**

“மகனே, அழகான உருவ அமைப்பையோ, இனிய சொற்களையோ கண்டு நட்புக்கொள்ளாதே. இத்தகையவர்களது நட்பு பாலில் அளவுக்கதிகமான நீர் கலத்ததைப் போன்றதாகும். அத்துடன் ஞானமுள்ளவர்கள் தீயவர்களுடன் நட்புக் கொள்வதென்பது நாகபாம்பு பெட்டை வீரியன் பாம்புடன் உறவு கொள்வதைப் போன்றது. வீரியனோடு நாகம் கூடினால் அது

இறந்து விடும். எனவே நல்லவர்கள் தீயவரோடு நட்புக் கொண்டால் அது மரணத்தைத் தருகின்ற துன்பங்களைத் தரும்” என்றார் சுவாமியார்.

25. அறிவுடமை

(இயற்கை அறிவினை உடையனாதல்)

அன்று விஜயதசமி. பாடசாலையில் ஏடு தொடக்கல் விழா நடைபெற இருந்தது. அதற்காக வடிவேலன் சுவாமியாரை அழைத்துச் செல்ல வந்திருந்தான். வடிவேலன் நல்ல ஆசிரியன். சமூகப் பொறுப்புள்ளவன். தன்னிடம் கற்கும் பிள்ளைகளைத் தன்னுடைய பிள்ளைகளாக எண்ணுபவன். சுவாமியாருக்கு மிகவும் விருப்பமான சீடன். அதனால் சுவாமி யார் பல்வேறு விடயங்களை அவனுடன் பேசுவார். சிற்றம்பலத்தின் கொடுமைகள் சற்று அதிகரித்தால் வடிவேலன் உணர்ச்சி வசப்படுவான். அதனால் சுவாமியார் கவலைப்பட்டார். அவனின் குணங்கள் மாறி விடுமே என அஞ்சினார்.

241. பகைவர் பணிவிடம் நோக்கித் தக உடையார்
தாமேயும் நாணித் தலைச்செல்லார் காணாய்
இளம்பிறை ஆயக்கால் திங்களைச் சேராது
அணங்கருந் துப்பின் அரா.

“மகனே, இராகு என்ற பாம்பு நிலவு இளைய பிறையாய் இருக்கும் போது சந்திரனைச் சேராது. அது போலப் பகைவர் தளர்ந்த விடத்து அறிவுடையோர் அவர்களுக்கு எதிராக நடக்க மாட்டார்கள். இரக்கம் காட்டுவார்கள். சிற்றம்பலம் செய்தது பெரும்பிழை தான். அதற்காக அறிவுள்ள நீ அவருடன் பிரச்சினைக்குப் போகலாமா...? அது என்றோ நடந்த சீர் செய்ய

முடியாத தவறு. அதற்காக எந்நாளும் போரிடுவது நியாயமானதல்ல. கேடு தான் உண்டாகும்” என்றார் சுவாமியார்.

242. நளிகடல் தண்ணீர்ப்ப! நல்கூர்ந்த மக்கட்(கு)
அணிகலம் ஆவ(து) அடக்கம் - பணிவில்சீர்
மாத்திரை யின்றி நடக்குமேல் வாழுமூர்
கோத்திரம் கூறப்படும்.

“மகனே, வறியவர்களுக்குச் சிறப்பைத் தருவது அடக்கம். பணிவு இல்லாமல் தகாத வாழ்வு வாழ்தலோ, தகாத சொற்களைக் கூறுதலோ இகழ்ச்சிக்குரியது. இதை அறிவுள்ள உன்னால் ஏன் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை?” என்று கேட்டார் சுவாமியார்.

243. எந்நிலத்து வித்திடினும் காஞ்சிரங்காழ் தெங்காகா(து)
எந்நாட் டவரும் சவர்க்கம் புகுதலால்
தன்னாற்றான் ஆகும் மறுமை, வடதிசையும்
கொன்னாளர் சாலப் பலர்.

“மகனே, எந்த நிலத்தில் விதையை நடட்டாலும் எட்டி விதை தென்னை மரமாக வளராது. அது போல எந்த நாட்டில் வாழ்வோரும் தமது நல்வினையின் காரணமாகத் தான் தேவருலகம் செல்வார்கள். ஒருவருக்குத் தன் முயற்சியின் காரணமாகத் தான் மறுமைப்பேறு உண்டாகுமே தவிர, இடத்தின், பொருளின் சார்பாக மறுமைப் பேறு உண்டாகாது. அதனால் நீ என்னிடம் நல்லபடி நடந்தாலும் சிறும்பலத்துடன் கோபித்து நடப்பது சிறப்பைத் தராது” என்றார் சுவாமியார்.

244. வேம்பின் இலையுள் கனியினும் வாழைதன்

தீஞ்சுவை யாதும் திரியாதாம் ஆங்கே
இனந்தீ தெனிலும் இயல்புடையார் கேண்மை
மனந்தீதாம் பக்கம் அரிது.

“மகனே, வேம்பின் இலையைப் பரப்பி வைத்து
வாழைப்பழத்தை பழுக்கப் பண்ணினாலும் அதன் சுவை மாறாது.
அதுபோலத் தமக்கு நேர்ந்த உறவு தீயதென்றாலும், இயற்கை
அறிவுடையாளரது குணமும் செயலும் மாறாது” என்றார்
சுவாமியார்.

245. கடல்சார்ந்தும் இன்னீர் பிறக்கும், மலைசார்ந்தும்
உப்புசுண்டு உவரி பிறத்தலால் தத்தம்
இனத்தனையர் அல்லர் எறிகடல்தண் சேர்ப்ப!
மனத்தனையர் மக்கள் என் பார்.

“மகனே, கடலை அண்மிய நிலத்தில் நன்னீர்
இருப்பதுண்டு. மலையை அண்மித்த நிலத்தில் உப்பு நீர்
இருப்பதும் உண்டு, அதுபோலப் பகுத்தறிவுள்ளோர் தமது
சார்போடொத்த இயல்பினர் அல்ல. தத்தம் இயற்கை அறிவின்
நிலையினராவர் என்பது உனக்குத் தெரியாதா,?” என்று
கேட்டார் சுவாமியார்.

246. பராஅரைப் புன்னை படுகடல் தண்சேர்ப்ப!
ஓராஅலும் ஓட்டலும் செய்பவோ? நல்ல
மருஉச்செய்து யார்மாட்டும் தங்கு மனத்தார்
விராஅ அய்ச் செய்யாமை நன்று

“மகனே, நண்பனை, உறவினரை ஒரு சமயம் பிரிதலும் மற்றொரு சமயம் கூடுதலும் செய்யத் தக்கதோ? சிறந்த அறிவுடையவர்கள் எச் செயலையும் நன்கு ஆலோசித்த பின்பே செய்வர். நீ நிறைந்த அறிவுள்ளவன். மனமுறிவேற்பட்டுத் தீய செயல்களைச் செய்யலாமா?” என்று கேட்டார் சுவாமியார்.

247. உணர் உணரும் உணர்வுடை யாரைப்
புணரிற் புணருமாம் இன்பம் - புணரின்
தெரியத் தெரியும் தெரிவிலா தாரைப்
பிரியப் பிரியுமாம் நோய்.

“மகனே, நண்பர்கள், உறவினர்களின் நினைவுகளைக் குறிப்பால் அறிந்து ஒழுகுவது தான் அறிவுடையோரது பண்பு. அது இன்பமானது. வெளிப்படையாகத் தெரிவித்தாலும் அதை அறிந்து செயற்படாதவர்களை ஒதுக்கி வைப்பது தான் மேலானது. அத்துடன் துன்பமும் ஏற்படாது” என்றார் சுவாமியார்.

248. நன்னிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும், தன்னை
நிலைகலக்கிக் கீழிடு வானும் நிலையினும்
மேன்மேல் உயர்ந்து நிறுப்பானும், தன்னைத்
தலையாகச் செய்வானும் தான்.

“மகனே, சிறந்த நிலையில் தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொள்வதும், தன்னைக்கீழ் நிலையில் தாழ்த்திக் கொள்வதும், மேன்மேலும் தன்னை மேம்படுத்திக் கொள்வதும், தன்னை எல்லோரினது தலைவனாக்கிக் கொள்வதும் தானேயொளிய வேறுயாரும்ல்ல என்பதைப் புரிந்து நட” என்றார் சுவாமியார்.

249. கரும வரிசையால் கல்லாதார் பின்னும்
பெருமை யுடையாரும் சேறல் - அருமரபின்

ஓதம் அரற்றும் ஒலிகடல் தண்சேர்ப்ப!

பேதைமை யன்றுஅது அறிவு.

“மகனே, தொழில் முறையால் கல்வியறிவற்றவர்கள் சொல்வதைக்கேட்டு கற்றவர் ஒழுகுவது அறியாமை அல்ல. அது காலம் இடம் என்பவற்றை அறிந்து நடக்கும் வல்லமை. கல்வியறிவற்றவன் பெரும் முதலாளியாக இருக்கிறான். கல்வியறிவுள்ள பலர் அவனிடம் வேலை செய்கின்றனர். இது உலக இயல்பு. அதுபோலத் தீயவர் ஒருவர் உறவினரானால் அவரிருக்கும் இடத்தை விலக்கி வைத்தல் அறிவுடையவர்களின் கடமை” என்றார் சுவாமியார்.

250. கருமமும் உட்படாப் போகமும் துவ்வாத்

தருமமும் தக்கார்க்கே செய்யா – ஒருநிலையே

முட்டின்றி மூன்றும் முடியுமேல் அ.தென்ப

பட்டினம் பெற்ற கலம்.

“மகனே, வாழ்க்கைக்குத் தேவையானயளவு பொருள் தரும் தொழிலைச் செய்து தான் இன்பமாக வாழ்ந்து, தகுதியானவர்களுக்கு தானதர்மம் செய்து தனது வாழ்நாள் முழுவதும் வாழ்ந்தால், அத்தன்மை துறைமுகத்தை வந்தடைந்த கப்பலை ஒக்கும்” என்று பெரியவர்கள் கூறியுள்ளனர். நீ நல்ல தொழிலில் இருக்கிறாய், இன்பமாக வாழ்கிறாய், தானதர்மம் செய்கிறாய். அது போதும். மிகுதியை விதி என்று நினை” என்றார் சுவாமியார்.

26. அறிவின்மை

(கல்வி யறிவு இல்லாமை)

ஏடு தொடக்குவதற்காகப் பல பிள்ளைகள் வந்திருந்தனர். பெற்றோரும் பழையமாணவர்களும் , மாணவர்களும் வந்திருந்தனர். பூசை முடிந்ததும் சுவாமியார் அருள் உரை வழங்கினார்.

**251. நுண்ணுணர்வு இன்மை வறுமை அ.துடைமை
பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம் - எண்ணுங்கால்
பெண்ணவாய் ஆணிழந்த பேடி அணியாளோ
கண்ணவாத் தக்க கலம்.**

“பிள்ளைகளே, இன்று விஜயதசமி. பல பிள்ளைகள் கல்வியை ஆரம்பிப்பதற்காக வந்திருக்கின்றனர். மாணவர்கள் கற்பதற்குச் சரஸ்வதிதேவியின் ஆசியை நாடிவந்துள்ளனர். மற்றவர்கள் வணங்குவதற்காக வந்துள்ளனர். அன்பானவர்களே, அறிவு தான் செல்வம். அந்த அறிவைக் கல்வியால் தான் தேட வேண்டும். கல்வியைத் தேடியவன் அனைத்தையும் தேடுவான். அறிவை விட நுட்பமான அறிவு தான் சிறப்புக்களைத் தேடித்தரும். நுட்பமான அறிவில்லாதவர்கள் வறுமையுடையவர்களாவர். நுட்பமான அறிவைப் பெறல் வேண்டும். நுட்பமான அறிவு தான் பெருஞ் செல்வம். பேடிகளும் விலையயர்ந்த ஆபரணங்களை அணிவார்கள். அதனை ஒத்தது தான் அறிவில்லாதவர்களின் செல்வம்” என்றார் சுவாமியார்.

**252. பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் பாடழிந்து
அல்லல் உழப்ப(து) அறிதிரேல் - தொல்சிறப்பின்
நாவின் கிழத்தி உறைதலால் சேராளோ
பூவின் கிழத்தி புலந்து.**

“பிள்ளைகளே, கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த அறிஞர்கள் சிலர் வறுமை காரணமாக வருந்துவதுண்டு. அதற்குக் காரணம் அவர்களுக்கு நாம்களின் கிருபை இருப்பதால் திருமகள்

அவர்கள் மீது கோபக் கொண்டு விலகியமையாக இருக்கலாம். அதனால் திருமகளையும் வணங்குங்கள்” என்றார் சுவாமியார்.

253. கல்லென்று தந்தைகழற அதனையோர்
சொல்லென்று கொள்ளாது இகழ்ந்தவன் - மெல்ல
எழுத்தோலை பல்லார்முன் நீட்ட விளியா
வழுக்கோலை கொண்டு விடும்.

“பிள்ளைகளே, இளமையில் தந்தை படியென்று சொல்ல அதனை ஏற்காது விட்டவன், பின்பு வளர்ந்தபின் ஒருவர் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்துப் ‘படி’ என்று சொல்ல, அவன் மானத்தை இழந்து விடுவான்” என்றார் சுவாமியார்.

254. கல்லாது நீண்ட ஒருவன் உலகத்து
நல்லறி வாளர் இடைப்புக்கு - மெல்ல
இருப்பினும் நாயிருந் தற்றே, இராஅது
உரைப்பினும் நாய்குரைத்தற்று.

“பிள்ளைகளே, கல்வி கற்காது வளர்ந்த ஒருவன், அறிவாளிகளின் அவையில் நாய் நுழைந்ததைப் போலவே நுழைந்து ஒரு மூலையில் அடங்கி ஒடுங்கி இருப்பான். அவன் ஏதாவது பேசி னால் அது நாய் குரைப்பதைப் போன்றிருக்கும்” என்றார் சுவாமியார்.

255. புல்லாப்புன் கோட்டிப் புலவர் இடைப்புக்குக்
கல்லாத சொல்லும் கடையெல்லாம் - கற்ற
கடாஅயினும் சான்றவர் சொல்லார் பொருண்மேல்
படாஅ விடுபாக் கறிந்து.

“பிள்ளைகளே, கற்காதவர்கள் புல்லறிவாளரின் மத்தியில் நுழைந்து தமது கருத்துக்களை ஆரவாரமாக விரிந்துரைப்பர்.

ஆனால் அறிவாளிகள் அறிஞர்கள் கூட்டத்தில் அமர்ந்து அவர்கள் வினாவினாலும் அமைதியுடன் அடக்கமாக இருப்பர்” என்றார் சுவாமியார்.

**256. கற்றறிந்த நாவினார் சொல்லார்தம் சோர்வஞ்சி
மற்றைய ராவார் பகவர் பனையின்மேல்
வற்றிய ஓலை கலகலக்கும், எஞ்ஞான்றும்
பச்சோலைக்கு இல்லை ஒலி**

“ பிள்ளைகளே, கற்றறிந்த அறிஞர்கள் கருத்துப் பிசகாது அளவோடு பேசுவார்கள். அவர்கள் எப்பொழுதும் தவறான கருத்தைக் கூறமாட்டார்கள். கல்லாதவர்கள் அச்சமும் அடக்கமும் கருத்துச் செறிவுமின்றி உலர்ந்த பனையோலையைப் போலக் கலகலவென்று பேசுவர். கற்றவர்களின் பேச்சு பச்சைப் பனை ஓலை போல சலசலப்பு இன்றி இருக்கும்” என்றார் சுவாமியார்.

**257. பன்றிக்கூழ்ப் பத்தரில் தேமா வடித்தற்றால்
நன்றறியா மாந்தர்க்கு அறந்தாறு உரைக்குங்கால்
குன்றின் மேற் கொட்டுத் தறிபோல் தலைதகர்ந்து
சென்றிசையா வாகும் செவிக்கு.**

“பிள்ளைகளே, கீழ்மக்களுக்கு அற முறைகளை அறிவிப்பது, பன்றிக்குக் கூழ்வார்க்கும் தொட்டிக்குள் தேமாம் பழத்தைப் பிளிந்து சாறு விட்டது போல இருக்கும். அதைவிட மனையின் மேல் அறையப்படும் முளைக்குச்சி நுனி சிதைந்து, அதற்குப் பொருந்தாமை போல அவரின் செவிக்குள் நுழைந்து பொருந்தாமல் இருக்கும்” என்றார் சுவாமியார்.

258. பாலாற் கழீஇப் பலநாள் உணக்கினும்

வாலிதாம் பக்கம் இருந்தைக்கு இருந்தன்று
கோலாற் கடாஅய்க் குறினும் புகல் ஒல்லா
நோலா உடம்பிற்(கு) அறிவு.

“பிள்ளைகளே, கரியைப் பாலினால் கழுவினாலும் அது
வெண்நிறமாகாது. அதுபோலக் கோலால் அடித்து அதட்டிக்
கூறினாலும் புண்ணியம் செய்யாத உடம்பில் கல்வி அறிவு
ஏறாது” என்றார் சுவாமியார்.

259. பொழிந்தினிது நாறினும் பூமிசைதல் செல்லாது
இழிந்தவை காமுறாஉம் ஈபோல், இழிந்தவை
தாங்கலந்த நெஞ்சினார்க்கு(கு) என்னாகும் தக்கார்வாய்த்
தேன்கலந்த தேற்றச் சொல் தேர்வு.

“பிள்ளைகளே, மலர்களைத் தேடிச் சென்று தேனை
உண்ணாமல் இழிந்த பொருட்களைத் தேடிச் சென்று
உண்ணும் ஈக்களைப் போலக் கீழ் மக்களுக்குச் சான்றோரின்
அறிவுரைகள் ஏறாது. பயனும் கொடுக்காது” என்றார் சுவாமியார்.

260. கற்றார் உரைக்கும் கசடறு நுண்கேள்வி
பற்றாது தன்னெஞ்சு(சு) உதைத்தலால் - மற்றுமோர்
தன்போல் ஒருவன் முகநோக்கித் தானுமோர்
புன்கோட்டி கொள்ளுமாம் கீழ்.

“ பிள்ளைகளே, கற்றவர்கள் பேசுகின்ற
அறிவுள்ளவற்றைக் கேட்கவிரும்பாத கீழ்மக்கள், தம்போல

அறிவுள்ள கீழ்மக்களைச் சபையிற் கூட்டி அவர்களது முகத்தைப் பார்த்துப்பேசி மகிழ்வார். அப்படி வாழாது அறிவுள்ளவர்களாக வாழுங்கள். அறிஞர்களின் பேச்சைக் கேட்டு நடவுங்கள். நுண்ணறிவைத் தேடிக் கொள்ளுங்கள்” என்றார் சுவாமியார்.

27. நன்றியியல் செல்வம்

(யார்க்கும் நன்மை பயவாத செல்வம்)

261. அருகல தாகிப் பலபழுத்த கண்ணும்
பொரிதாள் விளவினை வாவல் குறுகா
பெரிதணிய ராயினும் பீடிலார் செல்வம்
கருதுங் கடப்பாட்ட தன்று.

“மாணவர்களே, இன்று தர்மவான் தர்மரத்தினம் அவர்கள் இப்பாடசாலையில் கற்கின்ற மாணவர்கள் அனைவருக்கும் பல இலட்சரூபா செலவில் கற்றல் உபகரணங்களும், சீருடைகளும் வழங்கியிருக்கிறார். கொடைகளிற் சிறந்தது கல்வித் தானம். கற்காத ஒருவனைக் கற்பிப்பதன் மூலம் சமூகம் சீர்திருந்தும், நற்பயனைப் பெறும் கற்காதவர்களால் எந் நாளும் தீமைகளை உண்டாகுமென்று நினைத்தே தர்மரத்தினம் உங்களுக்கு அன்பளிப்புச் செய்துள்ளார். அத்துடன் வறிய மாணவர்கள் பலரைத் தனது செலவில் கற்பிக்கிறார். மாணவர்களே பழமரங்கள் பலவுள்ளன. அதில் விளாமரமும் ஒன்று விளாமரம் ஆயிரக் கணக்கில் பழுத்தாலும் பறவைகள் விளாமரத்தை அணுகாது. வெளவால் விளாமரத்தின் பக்கம் செல்லா. ஏனென்றால் விளாவின் முள் அதன் சிறகைத் தாக்கி விடும். அதன் பின் அதனால் பறக்கமுடியாது. இது வெளவாலுக்கு நன்கு தெரியும். அதுபோலக் கொடுத்துவாத தன்மை இல்லாத தனவந்தர்களிடம் பெரியவர்கள் நல்ல காரியங்கள் செய்யக் கூடச் செல்ல மாட்டார்கள்” என்றார் சுவாமியார்.

262. அள்ளிக்கொள் வன்ன குறுமுகிழ வாயினும்
கள்ளிமேற் கைந்நீட்டார் சூடும்பூ அன்மையால்
செல்வம் பெரிதுடைய ராயினும் கீழ்களை
நள்ளார் அறிவுடை யார்.

“மாணவர்களே, நறுமணமுள்ள நல்ல மலர்களைத் தான் மக்கள் பறித்து மாலை கட்டிக் கடவுளுக்கு அணிவிப்பர், மகளிர் தலையிற் சூடுவர். கள்ளிப் பூவை யாரும் நாட மாட்டார்கள். அதுபோலச் செல்வமுள்ளவர்களானாலும் கொடுத்துதவாத கள்ளிச் செடியைப் போன்றவர்களை யாரும் நாடமாட்டார், புகழ் மாட்டார், மதிக்கமாட்டார்” என்றார் சுவாமியார்.

263. மல்கு திரைய கடற்கோட்(டு) இருப்பினும்
வல்லூற்றூ) உவரில் கிணற்றின்கண் சென்றுண்பர்
செல்வம் பெரிதுடைய ராயினும் சேட்சென்றும்
நல்குவார் கட்டே நசை.

“மாணவர்களே, கடற்கரையில் பலமணிநேரம் தங்கிக் குதூகலித்தாலும் மக்கள் கடலில் உள்ள நீரைப் பருக மாட்டார்கள். தொலைவில் உள்ள சிறிய நன்நீர்க் கிணற்றிற்குச் சென்று தான் நீர் பருகுவர். அதுபோலப் பல செல்வந்தர்கள் அருகில் இருந்தாலும் அவர்கள் கொடுத்துதவா விட்டால் அவர்களை நாடி மக்கள் செல்லாது தொலைவில் உள்ள ஒருவர் கொடுத்துதவினால் சிரமத்தைப் பாராது அவரிடமே சென்று உதவி பெறுபவர்” என்றார் சுவாமியார்.

264. புணர்கடல் வையத்துப் புண்ணியமோ வேறே
உணர்வ துடையார் இருப்ப – உணர்விலா
வட்டும் வழதுணையும் போல்வாரும் வாழ்வாரே

பட்டும் துகிலும் உடுத்து.

“மாணவர்களே, நல்வினையென்பது முன் செய்த புண்ணியம். அது இப் பிறப்பில் வெளிப்படும். இப்பிறப்பில் செய்யும் நல்வினை மறுமைக்கு உதவும். இப்பிறப்பில் நல்வினை செய்வோர் வளமின்றியே வாழ்கின்றனர். அவர்கள் மறுமையை நினைப்பதால் தான் அவர்களுக்கு அந்த நிலை. மறுமையை நினைக்காதோர் பட்டுப் பீதாம்பழம் அணிந்து ஆடம்பரமாக வாழ்வர். இது கறிமுள்ளி பூத்துக்காய்ப்பதை ஒத்தது. அதை யாரும் தேவைக்குப் பயன் படுத்தாமையால் பூத்துக் காய்த்துக்குலுங்கும். கத்தரி காய்க்கக் காய்க்க மக்கள் பறிந்துண்பதால் அது பொலிவின்றிக் காணப்படும்” என்றார் சுவாமியார்.

265. நல்லார் நயவர் இருப்ப நயமிலாக்

**கல்லார்க்கொன்(று) ஆகிய காரணம் - தொல்லை
வினைப்பயன் அல்லது வேல்நெடுங் கண்ணாய்!
நினைப்ப வருவதொன்றில்.**

“மாணவர்களே, மேலோர் எப்போதும் பிறரின் நலத்தை நாடுவதால் அவர்களின் வளம் குறைவடைந்திருக்கும். கீழ் மக்கள் யாருக்கும் உதவி செய்யாமையால் பகட்டாக வாழ்கின்றனர். அத்துடன் அவர்கள் முற்பிறப்பில் செய்த நல்வினை இப்பிறப்பிற்கு உதவுகிறதே தவிர வேறெதுவும் இல்லை” என்றார் சுவாமியார்.

266. நாறாத் தகடேபோல்நன்மலர்மேல் பொற்பாவாய்!

**நீறாய் நிலத்து விளியேரோ – வேறாய்
புன்மக்கள் பக்கம் புகுவாய்நீ பொன்போலும்**

நன்மக்கள் பக்கம் துறந்து.

“மாணவர்களே, ஒரு புலவன் தனது ஆற்றாமையை இவ்வாறு சொல்கிறார்”, தாமரை மலர் மேல் வீற்றிருக்கின்ற திருமகளே! நீ சாம்பலாக வெந்து அழிந்து போகக் கடவாய்! ஏனென்றால் மேல் மக்களுக்குச் செல்வத்தையும் வளங்களையும் கொடாமல், கீழ்மக்களுக்கே அவற்றைக் கொடுத்துள்ளாய். இது மணமற்ற புறப் பூவிதலுடன் நீ சேர்ந்திருப்பதைப் போன்றது. அதனால் நல்லோர் வருந்துவதாக உலகம் உன்னைப் பழகிறது” என்றார் சுவாமியார்.

267. நயவார்கண் நல்குரவு நாணின்று கொல்லோ!

பயவார்கண் செல்வம் பரம்பப் பயின்கொல்!

வியவாய்காண் வேற்கண்ணாய் இவ்விரண்டும் ஆங்கே

நயவாது நிற்கு நிலை.

“மாணவர்களே, மேன்மக்கள் வறுமைப்பட்டாலும் வெட்கப் பட மாட்டார்கள். கொடுத்துதவுவார்கள். கீழ் மக்கள் பிசினைப் போன்றவர்கள். பொருட்களை ஒட்டி வைத்திருப்பார்கள் . அதனால் அவர்கள் கொடுப்பதில்லை. பொருள் சேர்கிறது. மேன் மக்களுக்கு வறுமை இனிதன்று. கீழ் மக்களுக்குச் செல்வம் இனி தன்று. அதை நினைக்க வியப்பாக உள்ளது” என்றார் சுவாமியார்.

268. வலவைகள் அல்லாதார் காலாறு சென்று

கலவைகள் உண்டு கழிப்பர் - வலவைகள்

காலாறுஞ் செல்லார் கருணையால் துய்ப்பவே

மேலாறு பாய விருந்து.

“மாணவர்களே, நன்மக்கள் வறுமைப்பட்டால் வளமுள்ள வேறு ஊர்மக்களுக்குச் சென்று உழைத்துப் பிறருக்கு உதவுவர். ஆனால் கொடுத்துதவாத கீழ் மக்கள் ஊரோடு இருந்து அறுசுவை உணவைத் தாம் மட்டும் உண்பர்” என்றார் சுவாமியார்.

269. பொன்னிறச் செந்நெல் பொதியொடு பீள்வாட
மின்னொளிர் வானம் கடலுள்ளும் கான்றுகுக்கும்
வெண்மை யுடையார் விழுச்செல்வம் எய்தியக்கால்
வண்மையும் அன்ன தகைத்து.

“ மாணவர்களே, இயற்கையும் சில சமயம் பொய்த்து விடும். அதனால் உலக மக்களுக்கு உணவளிக்கும் செந்நெற்பயிர் கருவுடன் வாட மேகம் கடலில் நீரைச் சொரிந்துப் பெய்யும். கீழ் மக்கள் மேலான செல்வத்தை அடைந்தால் அவர்களின் கொடைத் திறனும் அவ்வாறே அமையும்” என்றார் சுவாமியார்.

270. ஓதியும் ஓதார் உணர்விலார் ஓதாதும்
ஓதி யனையார் உணர்வுடையார் - தூய்தாக
நல்கூர்ந்தும் செல்வர் இரவாதார் செல்வரும்
கூல்கூர்ந்தார் ஈயா ரெனின்.

“மாணவர்களே, இயற்கையான அறிவில்லாதவர்கள் நல்ல நூல்களைக் கற்றாலும் அதன்படி வாழமாட்டார்கள். மேன்மக்கள் நல்ல நூல்களைப் படிக்காவிட்டாலும் அந்நூல்கள் கூறிய படியே

வாழ்வர். அதுபோல வறுமையுற்ற போதும் பிறரிடம் இரவாது வாழ்வோர் செல்வந்தராவர். செல்வம் இருந்தும் பிறருக்கு உதவி செய்யாமல் வாழ்பவர்கள் ஏழைகள்” என்றார் சுவாமியார்.

28. ஈயாமை

(பிறர்க்கு ஒன்று ஈயாமையின் இயல்பு)

271. நாட்டார்க்கும் நள்ளா தவர்க்கும் உளவரையால்
அட்டது பாத்துண்டல் அட்டுண்டல் - அட்டது
அடைந்திருந்து) உண்டொழுகும் ஆவதில் மாக்கக்கு
அடைக்குமாம் ஆண்டைக் கதவு.

“இன்று விஜயதசமி. பிள்ளைகளுடன் பெற்றோரும் கூடியிருக்கிறீர்கள். பிள்ளைகளை நல்ல முறையில் வளர்த்துக் கல்வியாளர்களாக மாற்றுபவர்கள் பெற்றோர். அதனால் அவர்கள் கல்வி, சமூகம், சமயம் பற்றிய அறிவைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். சமைப்பது ஒவ்வொரு குடும்பத்தினரதும் தலையாய கடமை. நல்ல உணவில்லாதவனால் நெடுங்காலம் வாழமுடியாது, கற்கமுடியாது, தொழில் செய்யமுடியாது. இவற்றிற்கெல்லாம் மூலகாரணியாக இருப்பது உணவு. சமைத்துண்ணுதல் என்பது விருந்தினரோடு நாம் பகிர்ந்துண்பதாகும். அவ்வாறன்றித் தாம் சமைத்ததைத் தமது வீட்டின் கதவை தாளிட்டு மூடிவிட்டுத் தனியே இருந்து தாம் மட்டும் உண்பவர்களுக்கு சவர்க்கத்தின் கதவு மூடப்பட்டிருக்கும். அதனால் சமைத்ததைப் பகுத்து உண்ணுங்கள்” என்றார் சுவாமியார்.

272. எத்துணை யானும் இயைந்த அளவினால்
 சிற்றறஞ் செய்தார் தலைப்படுவர் - மற்றைப்
 பெருஞ்செல்வம் எய்தியக்கால் பின்னறிதும் என்பார்
 அழிந்தார் பழிகடலந் துள்.

“அன்பான பெற்றோர்களே, தம்மால் இயன்றவற்றைக் கொடுப்பவர்களே பிறவிப் பயனை அனுபவிப்பார்கள். அவர்களுக்குத்தான் மறுமை வாழ்வு சிறக்கும். பெரும் செல்வம் வந்தடைந்தால் அறத்தைச் செய்யுங்கள். பின்பு செய்வோம் என்று நினைத்து அறஞ் செய்யாமல் வாழ்வோர் பிறர் பழிக்கும் துன்பக் கடலில் வீழ்ந்து வருந்துவர்” என்றார் சுவாமியார்”.

273. துய்த்துக் கழியான் துறவோர்க்கொன்று ஈகலான்
 வைத்துக் கழியும் மடவோனை - வைத்த
 பொருளும் அவனை நகுமே உலகத்து
 அருளும் அவனை நகும்.

“பெற்றோர்களே, தானும் அனுபவிக்காமல், துறவிகளுக்கு உதவி செய்யாமலும் பொருளைச் சேர்த்துவிட்டு இறப்பவனால் என்ன நன்மை உண்டாகப் போகிறது? அதைக் கண்டு அவன் சேர்த்து வைத்த பொருளும் அருளும் நகைக்கும். பாடுபட்டுத் தேடிய பொருளை இன்னொருவன் பெற்றுக் குதூகலத்துடன் செலவு செய்வது தான் உலகில் நடைபெறுகிறது” என்றார் சுவாமியார்.

274. கொடுத்தலும் துய்த்தலும் தேற்றா இடுக்குடை
 உள்ளத்தான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் - இல்லத்து

உருவுடைக் கன்னியரைப் போலப் பருவத்தால்
ஏதிலான் துயக்கப் படும்.

“பெற்றோர்களே, தக்கார்க்கு ஈயவேண்டும், தான் நன்றாக அனுபவித்தல் வேண்டும். அப்படி வாழாது சேர்த்து வைத்தவனின் பெருஞ்செல்வம், தன் குடியில் பிறந்து வளர்ந்து தனக்கென நிட்சயிக்கப்பட்ட அழகிய இளம் பெண்ணைப் பருவகாலத்தில் பிறர் அடைந்து இன்பம் அனுபவிப்பதை ஓக்கும். அவளின் பெற்றோரே வெறுத்தொதுக்கும் நிலை ஏற்படும். பணத்தைப் பெற்றால் உதவ வேண்டும். திருமணமானால் அனுபவிக்கவேண்டும். பிள்ளைகளைப் பெற்றால் நன் நிலைப்படுத்தல் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவற்றால் பெருந்துன்பங்கள் ஏற்படும்” என்றார் சுவாமியார்.

275. எறிநீர்ப் பெருங்கடல் எய்தி யிருந்தும்
அறுநீர்ச் சிறுகிணற்று ஊறல்பார்த்து உண்பர்
மறுமை அறியாதார் ஆக்கத்தின் சான்றோர்
கழிநல் குரவே தலை.

“பெற்றோர்களே கடல் பெரியது. அதில் உள்ள நீர் கணக்கிட முடியாதது. கிணறு சிறியது நீரை எடுக்க எடுக்க ஊறும். மக்கள் கடல் நீரைக்குடியாது கிணற்று நீரையே குடிப்பர். அக் கிணறு சிறிதானாலும் தாகமுள்ள அனைவரின் தாகத்தையும் தீர்க்கும். கடல் நீர் ஒருவரது தாகத்தைக் கூடத் தீர்க்காது. அது போலக் கொடுத்துதவாத தனவந்தரிலும் பார்க்கக் கொடுத்துதவும் வறியவர்களே மேலானவர்கள்” என்றார் சுவாமியார்.

276. எனதென(து) என்றிருக்கும் ஏழை பொருளை

எனதென(து) என்றிருப்பன் யானும் - தனதாயின்
தானும் அதனை வழங்கான் பயந்துவ்வான்.
யானும் அதனை அது.

“பெற்றோர்களே, தன்னுடைய செல்லம் என்று ஈயாது
சேமித்து வைத்திருப்பவனது செல்வத்தை அதை அடையக்
காத்திருப்போர் தம்முடையது என்று நினைத்திருப்பர். ஈயாது
சேமிப்பவனின் செல்வம் திருடரின் சொத்தாக மாறலாம்.
இல்லாவிட்டால் உறவினரைச் சென்றடையலாம்.
இவர்களெள்ளாம் ஈயாதவனின் சொத்தைத் தமது சொத்தென்று
நினைப்பர்” என்றார் சுவாமியார்.

277. வழங்காத செல்வரின் நல்கூர்ந்தார் உய்ந்தார்
இழந்தார் எனப்படுதல் உய்ந்தார் - உழந்ததனைக்
காய்ப்புய்ந்தார் கல்லுதலும் உய்ந்தார்தங் கைந்நோவ
யாப்புய்ந்தார் உய்ந்த பல.

“பெற்றோர்களே, பிறர்க்கு உதவாத செல்வந்தர்களை
விட வறுமைப்பட்டவர்கள் மேலானவர்கள். ஏனென்றால்
உலகத்தவர்கள் அவர்களைப் பழிக்க மாட்டார்கள் அவர்கள்
பயத்திலிருந்து பாதுகாத்தலினின்று தப்பியவர்கள், புதைத்து
வைப்பதிலிருந்து தப்பியவர்கள், கட்டப்பட்டுச் சேமிப்பதிலிருந்து
தப்பியவர்கள். இதுபோன்ற பல இன்னலில் இருந்து
தப்பிவிட்டனர்” என்றார் சுவாமியார்.

278. தனதாகக் தான்கொடான், தாயத் தவரும்
தமதாய போழ்தே கொடாஅர், தனதாக
முன்னே கொடுப்பின் அவர்கடியார், - தான்கடியான்

பின்னை அவர்கொடுக்கும் போழ்து.

“பெற்றோர்களே, அவன் வழங்கினால் தான், அவனது சந்ததியினரும் வழங்குவர். அவனும் வழங்காதிருந்து, அவனது சந்ததியினரும் அவனைப் பார்த்து வழங்காதிருந்தால் அவனது சந்ததியினர் தமக்குத் தாமே உதவியாகவும் இரார். அவன் கொடுத்தால் அவனது சந்ததியினரும் கொடுப்பார். இவ்வாறு கொடுத்துதவாது வாழ்வதால் உண்டாகும் பயன் என்ன..?” என்று கேட்டார் சுவாமியார்.

279. இரவலர் கன்றாக ஈவார் ஆ வாக

**விரகிற் சுரப்பதாம் வண்மை – விரகின்றி
வல்லவர் ஊன்ற வடிஆபோல் வாய்வைத்துக்
கொல்லச் சுரப்பதாங் கீழ்.**

“பெற்றோர்களே, இரப்போர் கன்றுகளைப்போலவும் கொடுப்போர் பசுவைப்போலவும் மனமிரங்கி மகிழ்ந்து கொடுப்பதே கொடையாகும். அவ்வாறின்றி பாலைக்கறப்போர் பசுவை வருத்திக் கறக்க, பசு தனது கன்றுக்கென மறைத்து வைத்திருக்கும். அது போலச் சூழ்ச்சிக்காரர் வருத்தக் கீழ் மக்கள் அதனை மறைக்கப் பெரும் பாடுபடுவர்,” என்றார் சுவாமியார்.

280. ஈட்டலும் துன்பம்மற் நீட்டிய ஒண்பொருளைக்

**காத்தலும் ஆங்கே கடுந்துன்பம் - காத்தல்
குறைபடில் துன்பம், கெடில்துன்பம் துன்பக்கு**

உறைபதி மற்றைப் பொருள்.

“பெற்றோர்களே, பொருளைத்தேடுதல் துன்பம். அதைப் பாதுகாத்தல் அதை விடத்துன்பம். காக்கும்போது குறைந்து விட்டால் துன்பம். இயற்கையின் சீற்றத்தால் அவை அழிந்து போனால் துன்பம். அதனால் பொருள் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்தும் துன்பமாகும்” என்றார் சுவாமியார்.

29. இன்மை

(பொருள் இல்லாமையின் இழிவை உணர்த்துவது)

அன்று அவ்வூரில் வாழும் நடனசிகாமணியின் மகளுக்குத் திருமணம். நடனசிகாமணி சிவநாதனின் இரத்த உறவினன் சிவநாதன் பெரும் பணக்காரனாக இருந்தகாலத்தில் காலையில் இருந்து நள்ளிரவாகும் வரை அவருடன் கூட இருந்தவன். அவர் வியாபாரத்தில் நட்டமடைந்தபின் அவருடன் பேசுவதே வெட்கக்கேடென்று நினைத்து வாழ்பவன். அன்று நடைபெறும் திருமணத்திற்கு ஊரில் உள்ள பிரமுகர்களுக்கு மட்டும் சொல்லியிருந்தான். ஏழைகளுக்கெனத் தனியாக ஒரு மண்டபம் அமைத்து அவர்களை அங்கு வந்து உண்ணுமாறு தனது வேலைகாரர் மூலம் சொல்லிவித்திருந்தான். சிவநாதனுக்குத் திருமணத்திற்குத் தனியாகச் செல்லவில்லை. மடத்தில் வேலையாள் ஒருவன் வந்து, தனியாக ஒரு மண்டபம் அமைத்து அவர்களை

அங்கு வந்து உண்ணுமாறு தனது வேலைகாரர் மூலம் சொல்லிவித்திருந்தான். சிவநாதனுக்குத் திருமணத்திற்குத் தனியாகச் செல்லவில்லை. மடத்தில் அவனது வேலையாள் ஒருவன் வந்து, தனியாக அமைக்கப்பட்ட மடத்தில் வந்து இருந்து உணவு உண்ணுமாறு கூறினான். அது சிவநாதனுக்கு வேதனையாகவும் அவமானமாகவும் இருந்தது.

281. அத்திட்ட கூறை அரைச்சுற்றி வாழினும்

பத்தெட்டு(8) உடைமை பலருள்ளும் பாடெய்தும்
ஒத்த குடிப்பிறந்தக் கண்ணும்ஒன்று இல்லாதார்
செத்த பிணத்திற் கடை.

சிவநாதன் தனது மனைவியான காமாட்சிக்குச் சொன்னார், “காமாட்சி, ஒரு காலத்தில் என்னிடம் உண்டு வளர்ந்தவன் நடனசிகாமணி. நான் தான் கடனாகப் பணம் கொடுத்து அவனைத் தொழில் செய்யவைத்தேன். அவை எல்லாவற்றையும் அவன் மறந்து விட்டான். இடுப்பில் ஒரு துண்டைக் கட்டிக்கொண்டு துறவு வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும் பொருள் உடையவன் தான் மதிக்கப்படுவான். பெருமைப்படுத்தப்படுவான். உயர் குடியில் பிறந்தாலும் பொருளில்லாதவர்கள் செத்த பிணத்திலும் கடைப்பட்டவர்கள். அவர்களைப் போன்றவர்கள் தான் துறவிகளும்”.

282. நீரினும் நுண்ணிது நெய்யென்பர் நெய்யினும்

யாரும் அறிவர் புகைநுட்பம் - தேரின்
நிரப்பிடும்பை யாளன் புகுமே புகையும்
புகற்கரிய பூழை நுழைந்து.

“நெய் நீரைப் பார்க்கிலும் நுண்மையானது. நெய்யை விடப் புகை நுண்மையானது. வறுமைப்பட்டவன் அந்த

நுண்மையான புகையூடாகவும் சென்று இரப்பான்” என்று கண்கலங்கினார் சிவநாதன்.

283. கல்லோங்(கு) உயர்வரைமேல் காந்தள் மலராக்கால்
செல்லாவாம் செம்பொறி வண்டினம், - கொல்லைக்
கலாஅற் கிளிகடியும் கானக நாட!
இலாஅ அர்க் கில்லை தமர்.

“அன்பானவரே, உயர்ந்த மலையின் மேல் காந்தள் முதலிய மலர்கள் மலர்ந்திருந்தாலும் வண்டுகள் அங்கு சென்று தேனைக் குடிக்கும். தரையில் பூக்கள் மலராவிட்டால் அவ்விடத்திற்கு வண்டுகள் செல்லாது. அதுபோல பொருளில்லாதவர்களிடத்து உறவினர்கள் வருவதில்லை. இதுகூட உங்களுக்குத் தெரியாதா...?” என்று கேட்டாள் காமாட்சி.

284. உண்டாய போழ்தின் உடைந்துழிக் காகம்போல்
தொண்டா யிரவர் தொகுபவே – வண்டாய்த்
திரிதருங் காலத்துத் தீதிலிரோ என்பார்.
ஒருவரும் இல்வுலகத் தில்.

“அன்பானவரே, ஒருவன் இறந்துவிட்டால் காகக்கூட்டங்கள் அவனுடலை மொய்ப்பது போல, ஒருவனுக்குச் செல்வமுண்டான காலத்தில் உறவிர்கள் பலர் அவனுக்கு ஏவல்புரியச் சென்று காத்திருப்பர். அவன் வறுமையுற்ற காலத்தில் வண்டு போல உணவுக் கலையும் காலத்தில் அவரை உறவினர் என்று சொல்ல யாரும் இரார். இது உலக இயல்பு. அதற்காக வருத்தப்படலாமா?” என்று கேட்டாள் காமாட்சி.

285. பிறந்த குலமாயும் பேராண்மை மாயும்
சிறந்ததங் கல்வியும் மாயும் - கறங்கருவி
கன்மேற் கழுஉங் கணமலை - நன்னாட!
இன்மை தழுவப்பட் டார்க்கு.

“அன்பானவரே, ஒருவன் வறுமைப்பட்டால் அவனின் குலப்பெருமை கெடும், அவனுடைய பேராற்றல் கெடும், அவன் கற்ற கல்வி பெருமையை இழக்கும், உற்றார் உறவினர் அவனை ஒரு பொருட்டாக மதிக்க மாட்டார்கள். அது தான் நடந்திருக்கு” என்றாள் காமாட்சி.

286. உள்கூர் பசியால் உழைநசை இச் சென்றார்கட்(கு)
உள்;ர் இருந்தும் ஒன்(று) ஆற்றாதன் - உள்;ர்
இருந்துயிர் கொன்னே கழியாது தான்போய்
விருந்தினன் ஆதலே நன்று.

“அன்பானவரே, பசித்து வந்தவர்களுக்கு உதவமுடியாதவர்கள் உள்;ரில் இருந்து மதிப்புக் கெடாமல், வெளியூர் சென்று பிறரில்லத்தில் விருந்தினராக இருந்து உண்ணலே சிறப்பு. வேற்றாரில் இரந்து உண்டாலும் குடிப்பிறப்பின் பெருமை குலையாது. அதைச் செய்யாது உள்;ரில் துறவு வாழ்வை மேற்கொண்டமை தான் நாம் செய்த தவறோ?” என்று கேட்டாள் காமாட்சி.

287. நீர்மையே யன்றி நிரம்ப எழுந்ததம்
கூர்மையும் எல்லாம் ஒருங்கிழப்பர் - கூர்மையின்
முல்லை அலைக்கும் எயிற்றாய்! நிரப்பென்னும்

அல்லல் அடையப்பட் டார்.

“அன்பானவரே, வறுமைப்பட்டவர் தனது இயற்கை அறிவையும், தான் சிரமப்பட்டு வளர்த்துக் கொண்ட செயற்கை அறிவையும் ஒன்றாக இழப்பர். பொருள் தான் உலகைச் சிறப்பிப்பது அது தெரியாது கலங்குகிறீர்கள்.” என்றாள் காமாட்சி.

288. இட்டாற்றுப் பட்டொன்(று) இரந்தவர்க்(கு) ஆற்றாது
முட்டாற்றுப் பட்டும் முயன்றுள்;ர் வாழ்தலின்
நெட்டாற்றுச் சென்று நிரைமனையிற் கைநீட்டுங்
கெட்டாற்று வாழ்க்கையே நன்று.

“அன்பானவரே, வறுமையில் உழன்று உள்;ரில் இரந்து வாழ்தலை விட, வெளியூர் சென்று இரந்து வாழ்வது மேலானது என்று பெரியவர்கள் கூறியுள்ளனர். வெளியூர் செல்வோம் என்று முன்பு நான் பலமுறை கூறியும் நீங்கள் கேட்கவில்லை. இனியாவது செல்வோம்” என்றாள் காமாட்சி.

289. கடகஞ் செறிந்தக் கைகளால் வாங்கி
அடகு பறித்துக்கொண் டட்டுக் குடைகலனா
உப்பிலி வெந்தைதின் றுள்ளற்று வாழ்பவே
துப்புரவு சென்றுலந்தக் கால்.

“அன்பானவரே, முன்பு செல்வராக இருந்த போது கடகக் கணக்கில் பொருட்களைக் கொண்டு வந்து தருவீர்கள். இப்போது கீரையைப் பறித்து அதை உப்பில்லாமல் வேக வைத்துப் பனை ஓலையால் உண்கலம் செய்து அதில் உண்டு வாழ்கிறோம். அப்படியான எம்மை யார் மதிப்பார்கள்?” என்று கேட்டாள் காமாட்சி.

290. ஆர்த்த பொறிய அணிகிளர் வண்டினம்

பூத்தொழி கொம்பின்மேல் செல்லாவாம் - தீர்த்தருவி
தாழா உயர்சிறப்பின் தண்குன்ற நான்னாட!
வாழாதார்க் கில்லை தமர்.

“அன்பானவரே, வண்டினம் பூக்காத மரப்பக்கம் செல்ல மாட்டாது. அது போலப் பொருளில்லாத வறியவர்களை உறவினர்கள் என்று சொல்லி யாரும் மதிக்க மாட்டார்கள். அதற்காக வருந்திப்பயனில்லை. பொருள் இருக்கும் போது அறச்செயல்களிலீடுபட்டிருந்தால் மறுமையாவது சிறந்திருக்கும்” கலங்கினாள் காமாட்சி.

30. மானம்

(தாழ்வு தாளாத உள்ள இயல்பு)

291. திருமதுகை யாகத் திறனிலார் செய்யும்

பெருமிதங் கண்டக் கடைத்தும் - எரிமண்டிக்
கானத் தலைப்பட்ட தீப்போல் கனலுமே
மான முடையார் மனம்.

அவ்வூரில் மிகவும் ஒழுக்கமாக வாழ்பவர் கைலாய பிள்ளை அவர் தர்மரத்தினத்தின் வீட்டுக்கு வந்து சொன்னார், “தர்மரத்தினம் எனக்கொரு பெருங்கேடு நடைபெற்று விட்டது. எனது மகள் கவிதாவுக்கு அயல் ஊரில் மாப்பிளை பார்த்திருந்தேன். அவர்களின் வீட்டுக்குச் சென்ற நடனசிகாமணியும் அவனது கையாட்களும் எனது மகள் இன்னொருவனைக் காதலிக்கிறாள் என்று கூறித் தனது மகளுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்து விட்டான். நடப்பது தான்

நடக்கும். நடக்காதது நடக்காது. அதைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் எனது மகளைப்பற்றித் தரக்குறைவாகப் பேசி விட்டான். பணத் திமிரால் அவன் வரம்பு கடந்த தீய செயல்களைச் செய்கிறான். வேறு எதையும் சொல்லியிருக்கலாம்....” கொதித்தெழுந்தார் கைலாயபிள்ளை.

“கயவரின் கையில் பணம் சேர்ந்தால் செய்யக்கூடாதனவற்றையெல்லாம் செய்வார்கள். அதைக் கண்ட சான்றோரின் உள்ளம் காட்டில் உண்டான தீயைப்போல சுடர்விட்டெரியும் . எனினும் அதைப் பொறுத்துக்கொள். எல்லாம் நன்மைக்கென்று நினை” என்றார் தர்மரத்தினம்.

292. **என்பாய் உகினும் இயல்பிலார் பின்சென்று
தம்பாடு உரைப்பரோ தம்முடையார் - தம்பாடு
உரையாமை முன்னுணரும் ஒண்மை உடையார்க்கு
உரையாரோ தாமுற்ற நோய்.**

“கைலாயபிள்ளை, தன் மானமுடையவர்கள் தாம் எலும்பாகிச் சதை சிதைவுற்றாலும், தீயவர்களின் பின்சென்று தமக்கேற்பட்ட துன்பத்தை நீக்குமாறு வேண்டமாட்டார்கள். அத்துடன் அறிவுமிக்க குணசாலிகளுக்கும் கூறமாட்டார்கள். நீ எனது இரத்த உறவினன். அத்துடன் உனது மகளின் விடயமாதலால் கொதித்துள்ளாய். அமைதியாக இரு. இந்த விடயம் யாருக்கும் தெரியக் கூடாது” என்றார் தர்மரத்தினம்.

293. **யாமாயின் எம்மில்லம் காட்டுதும் தாமாயின்
காணவே கற்பழியும் என்பார்போல் - நாணிப்**

புறங்கடை வைத்தீவர் சோறும் அதனால்
மறந்திடுக செல்வர் தொடர்பு.

“கைலாய பிள்ளை, வறியவர்களானாலும் நல்லவர்கள், செல்வர்களுக்குத் தம்மில்லத்தில் தங்கவசதி செய்து கொடுப்பர். ஆனால் நடனசிகாமணி போன்ற செல்வந்தர்கள் ஏழைகளைக் கண்டவுடன் அவர்கள் தம் வீட்டில் தங்கிவிட நேர்ந்தால் தம் மனைவியின் கற்புப் போய்விடும் என்று நினைத்து வாசலில் வைத்தே அனுப்பி விடுவார்கள். அதனால் அத்தகைய செல்வர்களது தொடர்பு துன்பத்தையே தரும்” என்றார் தர்மரத்தினம்.

294. இம்மையும் நன்றாம் இயல்நெறியும் கைவிடா(து)
உம்மையும் நல்ல பயத்தலால் - செம்மையின்
நானம் கமழும் கதுப்பினாய்! நன்றேகாண்
மான முடையார் மதிப்பு.

“ கைலாய பிள்ளை, மானமுடையவர்களின் நடத்தை இம்மையில் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். உண்மை நெறி வழுவாததாக இருக்கும். அதனால் மறுமையும் நல்லதாக அமையும். தீயவர்கள் இம்மையில் பலருக்கும் தீமை செய்வதால் மறுமையும் தீமையுடையதாகவே இருக்கும். அதனால் கவலைப்படாதே,” என்றார் தர்மரத்தினம்.

295. பாவமும் ஏனைப் பழியும் படவருவ
சாயினும் சான்றவர் செய்கலார் - சாதல்

ஒருநாள் ஒருபொழுதைத் துன்பம் அவைபோல்
அருநவை ஆற்றுதல் இன்று

“மறுமைப்பயன் கருதிச் சான்றோர். தீய செயல்களை
தாம் இறக்கநேரிட்டாலும் செய்ய மாட்டார்கள். ஏனெனில்
இறத்தல் ஒரு நாளின் ஒருநேரத்துன்பம். ஆனால் தீய
செயல்களைச் செய்தால் இம்மையிலும் துன்பம் மறுமையிலும்
துன்பம் உண்டாகும் என்று சான்றோருக்குத் தெரியும்” என்றார்
தர்மரத்தினம்.

296. மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்பவர் உள்ளெல்லாம்
செல்வர் எனினும் கொடாதவர் நல்கூர்ந்தார்
நல்கூர்ந்தக் கண்ணும் பெருமுத்தரையரே
செல்வரைச் சென்றிராவா தார்.

“கயிலாயபிள்ளை, பெருந் தனவந்தனானாலும்
ஒருவருக்கொன்றாலும் ஈயாவிட்டால் அவன் வறியவன் தான்
வறுமையுற்ற காலத்தில் ஒருவரிடம் சென்று இரவாதவர்
பெருமுத்தரையாவர். நடனசிகாமணி வீடு தேடிச் சென்று இரந்து
தான் தனது மகளின் திருமணத்தை முடித்துள்ளான். உண்மை
தெரியவந்தால் அதனால் பெரும்பிரச்சினைகள் வரலாம்” என்றார்
தர்மரத்தினம்.

297. கடையெல்லாம் காய்பசி அஞ்சுமற் றேனை
இடையெலாம் இன்னாமை அஞ்சம் - புடைபரந்த
விற்புரவ வேல்நெடுங் கண்ணாய்! தலையெல்லாம்
சொற்பழி அஞ்சி விடும்.

“கைலாயபிள்ளை, மக்களிற் கடையவர் வயிற்றுப்
பசிக்கு அஞ்சுவர். இடைப்பட்டவர் துன்பங்களுக்கஞ்சி
மானத்தைவிட்டுத் தம்காரியம் பார்க்க முனைவர். தலையானவர்

பழிக்கு அஞ்சி ஒழுக்கத்தை உயிராகப் போற்றி நடப்பர். நீ தலையானவன். அதனால் என்னிடம் வந்துள்ளாய். அமைதியாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தாயானால் நடப்பவை யாவும் நன்மையானது என்று புரியும்” என்றார் தர்மரத்தினம்.

**298. நல்லர் பெரிதளியர் நல்கூர்ந்தார் என்றெள்ளிச்
செல்வர் சிறுநோக்கு நோக்குங்கால் - கொல்லன்
உலையுதும் தீயேபோல் உள்கனலும் கொல்லோ
தலையாய சான்றோர் மனம்.**

“கையிலாயபிள்ளை, சான்றோரது நல்லியல்புகளை இகழ்ந்து கூறித் தம் கருமங்களைப் பார்க்கும் செல்வர்களது நிலையை நினைத்தால் சான்றோரின் உள்ளம் கொல்லனது உலைக்களத்தில் ஊதி எழும் தீச்சுடர் போல உள்ளே அழல் கொள்ளும் என்பது எனக்குத் தெரியும். இருப்பினும் மகளின் நன்மை கருதி அமைதியாக இரு” என்றார் தர்மரத்தினம்.

**299. நச்சியார்க்கு) ஈயாமை நாணன்று, நாணாளும்
அச்சத்தால் நாணுதல் நாணன்றாம் - எச்சத்தின்
மெல்லிய ராகித்தம் மேலாயார் செய்தது
செல்லா(து) இருப்பது நாண்.**

“கயிலாயபிள்ளை, பொருள்பெறும் நோக்குடன் வந்தார்க்குக் கொடுக்க முடியாமை நாண் அன்று, தீயவற்றைச் செய்ய அச்சத்தால் நாணுவதும் நாணன்று, தம்முன்னோர் செய்த அரிய செயல்களைத் தமக்குப் பெருமையாகச் சொல்லாமையே நாண் ஆகும். ஆனால் நடனசிகாமணி தனது பாட்டாரினது பெயரைச் சொல்லியும் அவரது பெருமையைச் சொல்லியுமே இத் திருமணத்தை நடத்தியுள்ளான். இது வெட்கக்கேடான செயல்” என்றார் தர்மரத்தினம்.

300. கடமா தொலைச்சிய கானுறை வேங்கை

இடம்வீழ்ந்த(து) உண்ணா(து) இறக்கும் - இடமுடைய
வானகம் கையுறிலும் வேண்டார் விழுமியோர்
மானம் மழுங்க வரின்.

“கைலாயபிள்ளை, வீழ்த்தியபுலி, தனக்கு இடப்பக்கமாக விழுந்த யானையை, பசிமிகுதியால் தான் இறக்க நேரிட்டாலும் உண்ணாது உயிர்விடும். அதுபோல மறுமை வாழ்வு கிடைத்தாலும் அது தமது மானம் கெட வருவதாயின் அதனைப் பெரியவர் விரும்ப மாட்டார். அதனால் பொறுமையாக இரு. நல்லது நடக்கும்” என்றார் தர்மரத்தினம்.

31. இரவச்சம்

(தன்மானக்குறைவுக்கு ஏதுவான இரத்தலுக்கு அஞ்சி ஒழுகுதல்)

சிவநாதன் தனது மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு தூரத்தில் இருக்கும் ஓர் ஊருக்குச் சென்று வாழ விரும்பினார். ஊரில் மானம் மரியாதையுடன் வாழ்ந்து விட்டு இரப்பது மானக்கேடு. அத்துடன் எமது நிலைபற்றி உறவினர்களும் முகம் சுளிக்கின்றனர். அதனால் கண்காணாத ஊருக்குச் செல்வோம் என்று காமாட்சி கூறியது சிவநாதனுக்கு தியாயமாகப்பட்டது. அதனால் தனது எண்ணத்தைச் சுவாமியாருக்குச் சொன்னார்.

301. நம்மாலே யாவரிந் நல்கூர்ந்தார் எஞ்ஞான்றும்
தம்மெலாம் ஆக்கம் இலரென்று - தம்மை
மருண்ட மனத்தார்பின் செல்பவோ, தாமும்

தெருண்ட அறிவி னவர்.

“உனது எண்ணம் நல்லது. பெரியவர்கள் அவ்வாறு தான் கூறியுள்ளனர். பெரும்பாலான செல்வந்தர்கள் உனது உறவினர்கள் ஆவார்கள் எனக்கு அடிக்கடி உன்னால் தமது மானம் மரியாதை போகிறது என்று சொல்வார்கள். அதை எப்படி உனக்குச் சொல்வதென்று நினைத்தேன். நீயே கூறிவிட்டாய் சிவநாதன் இந்த ஏழை என்னை நம்பித்தான் வாழ்கிறான். இவன் ஒரு போதும் உழைத்து வாழமாட்டான் என்று செருக்குடன் நினைப்பவர்களிடத்தில் இரக்கக் கூடாது. அவர்கள் பெருமைக்காகவும் புகழுக்காகவுமே கொடுப்பார்கள் அவர்களிடம் ஈவு இரக்கம் இராது” என்றார் சுவாமியார்.

302. இழித்தக்க செய்தொருவன் ஆர உணலின் பழித்தக்க செய்யான் பசித்தல் தவறோ? விழித்திமைக்கு மாத்திரை யன்றோ ஒருவன் அழித்துப் பிறக்கும் பிறப்பு.

“சிவநாதா, மானக்குறைவான செயல்களைச் செய்து ஒருவன் உண்டு வாழ்வதை விடப் பசியோடு இருந்து மரணமடைதல் சிறப்பானது” என்று பெரியவர்கள் சொல்லியுள்ளனர். ஒருவனது பிறப்பு நொடிப்பொழுதில் மாறிவிடும். ஒருவன் எப்போ இறப்பானென்று தெரியாது. இறந்த மறுகணம் அவன் வேறு பிறப்பெடுத்து விடுவான். அதனால் இரப்பதை விடக் கொடுப்பதே மேலானது” என்றார் சுவாமியார்.

303. இல்லாமை கந்தா இரவு துணிந்தொருவர்

செல்லாரும் அல்லர் சிறுநெறி - புல்லா
அகம்புகுமின் உண்ணுமின் என்பவர்மாட் டல்லால்
முகம் புகுதல் ஆற்றுமோ மேல்?

“சிவநாதா, வறுமை காரணமாக ஒருவர் இரக்கப்போனால், கொடுப்பவர் அவரை இன்முகத்துடன் வரவேற்றுக் கொடுத்தல் வேண்டும். அப்படிக் கொடுக்காதவரின் வீட்டுப்படியேறக் கூடாது” என்றார் சுவாமியார்.

304. திருத்தன்னை நீப்பினும் தெய்வம் செறினும்
உருத்த மனத்தோடு உயர்வுள்ளின் அல்லால்
அருத்தம் செறிக்கும் அறிவிலார் பின்சென்று
எருத்திறைஞ்சி நில்லாதாம் மேல்.

“திருமகளின் கடைச்சம் இல்லாவிட்டாலும் ஊழ் மிகுந்தெழுந்து வருத்தினாலும் ஒருவர் ஊக்கத்தோடு முயற்சி செய்தல் வேண்டுமே தவிர மெய்யறிவில்லாத கீழ்மக்களின் வாசலில் போய்நின்று இரக்கக்கூடாது” என்றார் சுவாமியார்.

305. கரவாத திண்ணன்பின் கண்ணன்னார் கண்ணும்
இரவாது வாழ்வதாம் வாழ்க்கை - இரவினை
உள்ளுங்கால் உள்ளம் உருகுமால் என்கொலோ
கொள்ளுங்கால் கொள்வார் குறிப்பு.

“அன்புடன் மனமகிழ்ந்து கொடுப்பவர்களிடமும் பெறாமல் வாழ்வது தான் வாழ்க்கையாகும். இரத்தலாகிய செயலை நினைக்கும் போதே உள்ளம் கரைந்து அழிந்து விடும்.

அப்படியிருக்க ஒருவரிடம் ஒரு பொருளை வாங்கும்போது உள்ளம் என்ன பாடுபடும்?” கலங்கினார் சுவாமியார்.

306. இன்னா இயைக இனிய ஒழிகென்று

தன்னையே தானிரப்பத் தீர்வதற்கு) – என்னைகொல்

காதல் கவற்றும் வனத்தினாற் கண்காழ்ப்பட்ட(டு)

ஏதில் அவரை இரவு.

“தூய மெய்யுணர்வு ஒவ்வொருவருக்கும் வரவேண்டுமானால் துன்பங்கள் வரவேண்டும். இன்பம் தருவனவெல்லாம் நீங்க வேண்டும். அப்படி உண்டானால் அறிவு பாழாகிய உறவினரை இரக்க மனம் வராது” என்றார் சுவாமியார்.

307. என்றும் புதியார் பிறப்பினும் இவ்வுலகத்து)

என்றும் அவனே பிறக்கலான் - குன்றின்

பரப்பெலாம் பொன்னொழுகும் பாயருவி நாட!

இரப்பாரை எள்ளா மகன்.

“சிவநாதா, உலகில் புதிது புதிதாக மக்கள் பிறந்தாலும், என்றும் இரந்துண்ணும் எளியோரை இகழாது மனமகிழ்வுடன் வரவேற்று வேண்டிய பொருளைக் கொடுப்பவனே உண்மையில் பிறந்தவனாவான்” என்றார் சுவாமியார்.

308. புறத்துத்தன் இன்மை நலிய அகத்துத்தன்

நன்ஞானம் நீக்கி நிரீஇ ஒருவனை

ஈயாய் எனக்கென்று) இரப்பானேல் அந்நிலையே

மாயானோ மாற்றி விடின்.

“புறத்தே, உடம்பை வறுமைவருத்த, அதனால் உண்டான துன்பங்களால் நல்லறிவை மறைத்து மனம் துணிந்து தனவந்தனை அணுகி, ‘எனது பசிக்கு ஏதாவது தா’ என்று இரக்கும் போது, அத்தனவந்தன் மறுத்தால் அக்கணமே அவன் உயிர்போய்விடும்” என்றார் சுவாமியார்.

**309. ஒருவர் ஒருவரைச் சார்ந்தொழுகல் ஆற்றி
வழிபடுதல் வல்லுதல் அல்லால் - பரிசுழிந்து
செய்யீரோ என்னானும் என்னுஞ்சொற்கு இன்னாதே
பையத்தான் செல்லும் நெறி.**

“வறுமையானவர் செல்வந்தரைச் சார்ந்து வாழுதலே முறை. செல்வந்தர் தன்னைச் சார்ந்தவரின் இயல்பை அறிந்து உதவுதலே சிறப்பானது. அதைவிட்டு இரப்பது தீது. தொழுதுண்டு வாழலாமே தவிர இரந்துண்டு வாழக்கூடாது” என்றார் சுவாமியார்.

**310. பழமைந் தாகப் பசைந்த வழியே
கிழமைதான் யாதானும் செய்க, - கிழமை
பெறாஅர் அவரென்னின் பொத்தித்தம் நெஞ்சத்து
அறா அச் சுடுவதோர் தீ**

“நண்பர்களிடம் உரிமையுடன் எதையாவது சொல்லிப்பெறலாம். ஆனால் நண்பர் இரத்தலை விரும்பாவிட்டால் பெருந் மானக்கேடு உண்டாகும். அந்த வேதனை இறக்கும்வரை மனதைத் தீயாகச் சுடும். ஆகையால் உரிமை கருதியும் இறக்கக்கூடாது. நீ முதுமைக்கெனச் சேமித்து வைத்திருந்தால் இந்தநிலை வந்திராது. இனி அதைப்பற்றிப் பேசிப் பயனில்லை” என்றார் சுவாமியார்.

32. அவை யறிதல்

(அவையில் உள்ளாரின் தகுதி தெரிந்து ஒழுகுதல்)

அவ்வூர் மக்கள் சனசமூகநிலையத்தில் ஒரு முத்தமிழ் விழாவினைக் கொண்டாட விரும்பி அதற்கான முயற்சிகளை எடுத்தனர். சனசமூக நிலையத்தின் தலைவர் சோதிநாதன். நன்றாகக் கற்ற போதும் அறிவில்லாதவர்களை விடக் கேவலமாக நடந்து கொள்பவர். பெரும் தனவந்தன், தனது கையாட்களால் தலைவராகத் தெரிவானவர். அதனால் சான்றோர்கள் அச்சனசமூக நிலையத்திற்குச் செல்வதில்லை. தனது பணத்தை அளவுக்கதிகமாகச் செலவு செய்து ஆடம்பரமாக அடிக்கடி விழாக்களைக் கொண்டாடுவார் சோதிநாதன்.

அன்று கலைவிழாத் தொடங்கியதும் ஆசியுரையை வழங்கி விட்டுச் சுவாமியார் சென்று விட்டார். அதுசோதிநாதனுக்குப் பெரும் அவமானமாக இருந்தது. ஆனால் தனது கோபத்தை சுவாமியார் மீது தீர்க்க முடியாதெனக் கண்ட சோதிநாதன் தர்மரத்தினத்தை ஏசினார், “பொல்லாத சுவாமியார். ஊரில் ஒரு விழா நடைபெற்றால் அதுமுடியும்வரை நிற்கவேண்டும். நன்மைதீமைகளைக் கூறவேண்டும். அவர் பெரிய அறிவாளி என நினைத்துச் செல்ல அவரின் சீடர்களும் சென்று விட்டனர். இது தான் மெய்யறியுள்ளவர்களின் பண்போ....? இனிமேல் ஆசியுரைக்கும் அழைக்கமாட்டேன்”

தர்மரத்தினம் சுவாமியாரின் பக்தன், நேர்மையானவன், அஞ்சாதவன், எதையும் துணிந்து சொல்பவன்.

311. மெய்ஞ்ஞானக் கோட்டி உறழ்வழி விட்டாங்கோர்

அஞ்ஞானம் தந்திட்டி(டு) அதுவாங்கு(கு) அறத்துழாய்க்
கைஞ்ஞானம் கொண்டொழுகும் காரநி வாளர்முன்
சொன்ஞானம் சேர விடல்.

“சோதி, கற்ற நீ வாய்க்கு வந்தபடி பேசக்கூடாது. சுவாமியார் மட்டுமல்ல கற்றறிந்தவர் எவரும் நீ வைக்கும் விழாக்களில் கலந்து கொள்வதில்லை. அதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அறிவுள்ளவர்களின் சபையில் அறியாமையான கருத்துக்களைக் கற்காதவர்கள் கூறுவதை சான்றோர் விரும்பமாட்டார்கள். சுவாமியார் பற்றற்றவர். பாகுபாடுகாட்டாதவர். வேத உபநிடதக் கருத்துக்களைத் தவறாக உரைத்து, அதைப்பற்றி விளக்கம் கொடுத்து, அதுவே சரியென வாதிடும் சிற்றறிவினரின் சபையில் தமது ஞானப் பெருமையைக் காட்ட விரும்பாத சான்றோர் வரார்”

312. நாப்பாடஞ் சொல்லி நயமுணர்வார் போற்செறிக்கும்
தீப்புலவன் சேரார் செறிவுடையார் - தீப்புலவன்
கோட்டியுட் குன்றக் குடிப்பழிக்கும் அல்லாக்கால்
தோட்புடைக் கொள்ளா எழும்.

“பாடமாக்கிய விடயங்களை அப்படியே சொல்லிக்காட்டி, தனது அறியாமைக் கருத்துக்களை அவற்றில் புகுத்திக் கூறும் போலிப் புலவர்களது செய்கையை மெய்யுணர்வு பெற்றவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள். ஏனென்றால் மெய்ப்புலவன் சொல்வதையே சபை ஏற்கும். அதனால் போலிப்புலவன் அவமானமடைவான், கோபம் கொள்வான், பழிவாங்க நினைப்பான். அதனால் தான் சுவாமியார் சென்றார்”.

313. சொல்தாற்றுக் கொண்டு சுனைத்தெழுதல் காமுறுவர்
 கற்றாற்றல் வன்மையும் தாந்தேறார், - கற்ற
 செலவுரைக்கும் ஆறறியார் தோற்ப தறியார்
 பலவுரைக்கும் மாந்தர் பலர்.

சபையில் பலர் வசீகரமாகப் பேசமுனைவார்களே தவிர
 மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து பேசமாட்டார். இப்படியானவர்கள்
 நூல்களை உணர்ந்து படிப்பதில்லை. அதனால் தாம்
 கற்றவற்றை கேட்பவர்களின் மனதில் படியும் படி
 பேசமாட்டார்கள். தமது சொற்கள் பயனற்றுப்போவதையும்
 அறியார். சபையோர்பேச்சைக் கேளாது தமக்குள்தாம்
 உரையாடுவதையும் காணாதவராகப் பேசும் சபையில்
 அறிஞர்கள் இருக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் இருந்தால் அப்பேச்சு
 உண்மையாகிவிடும், உண்மையான கருத்தைச் சொன்னால் சபை
 குழம்பிச் சண்டையாகிவிடும்” என்றார் தர்மரத்தினம்.

314. கற்றதூஉம் இன்றிக் கணக்காயர் பாடத்தால்
 பெற்றதாம் பேதையோர் சூத்திரம் - மற்றதனை
 நல்லார் இடைப்புக்கு நாணாது சொதலித்தன்
 புல்லறிவு காட்டி விடும்.

“ஒருவிடயத்தை ஆழ்ந்து கற்கவேண்டும்.
 பெரியவர்களுடன் கலந்துரையாடி அதை உறுதிப் படுத்த
 வேண்டும். இவையில்லாது பள்ளியாசிரியர் கற்பித்ததை மாறுதல்
 இன்றி ஒப்புவிக்கச் சபை ஏன்? சபையில் அதைச் சொன்னால்
 சொல்பவனின் சிற்றறிவு தான் வெளிப்படும்” என்றார்
 தர்மரத்தினம்.

315. வென்றிப் பொருட்டால் விலங்கொத்து மெய்கொள்ளார்

கன்றிக் கறுத்தெழுந்து காய்வாரோடு) – ஒன்றி
உரைவித் தகம்எழுவார் காண்பவே கையுள்
கரைவித்துப்போலும் தம் பல்.

“பகுத்தறிவின்றி விலங்குகள் போல் உண்மையை
அறியாது கோபங்கொண்டு தாம் சொல்பவை உண்மையானவை
என்று வாதிடுபவர்களிடம் தமது உரைவன்மையைப் புலப்படுத்த
விரும்பும் மெய்ப்புலவன் தனது பற்களைத் தனது கையில்
காண்பான்” என்று கற்றறிந்த வல்லுனர்கள் கூறியுள்ளனர்.
அதுகூட உனக்குத் தெரியாதா...?” என்று கேட்டார்
தர்மரத்தினம்.

316. பாடமே ஓதிப் பயன்தெரிதல் தேற்றாத
மூடர் முனிதக்க சொல்லுங்கால் - கேடருஞ்சீர்ச்
சான்றோர் சமழ்த்தனர் நிற்பவே, மற்றவரை
இன்றாட்கு) இறப்பப் பரிந்து.

“செய்யுள்களை மனப்பாடமாகச் சொல்லி அதன்பொருள்
நுட்பங்களை அறியாத மூடர்கள் அதற்கு உரை சொல்லும்
போது, சிறந்த புலமையுள்ள பெரியோர் அவர்களைப் பெற்றதாய்
வருந்துவாள் என்பதற்காகப் பொறுத்துக் கொள்வார்கள். உனது
தாயார் சுவாமியாரின் பக்தை. உன்னை அவமதித்தால் உனது
தாய் கவலை கொள்வாள் என்பதற்காகத்தான் அவர் சபையை
விட்டுச் சென்றார்” என்றார் தர்மரத்தினம்.

317. பெறுவது கொள்பவர் தோள்மேல் நெறிப்பட்டுக்

கற்பவர்க் கெல்லாம் எளியநூல், மற்றம்
முறிபுரை மேனியர் உள்ளம்போன் நியார்க்கும்
அறிதற் கரிய பொருள்.

“கொடுக்கும் பணத்தைக் கருத்தாகக் கொள்ளும்
விலைமகளின் தோள்கள் பணம் கொடுக்கும் அனைவர்க்கும்
இனிப்பதுபோல விரும்பிக்கறபவர்கள் எல்லோருக்கும்
அந்நூல்களில் உள்ள பொதுக்கருத்து விளங்கும். ஆனால் அந்த
விலை மகளின் மனத்தை யாரும் தெளிவாக அறிய
முடியாதவர்களாக இருப்பதைப்போல, நூலின் உட்பொருளையும்
அறிதல் அரிது. அதனால் நூலின் உட்பொருளை அறியாதார்
சபையில் பேசும்போது நூலின் உட்பொருளை அறிந்தவர் இரார்”
என்றார் தர்மரத்தினம்.

318. புத்தகமே சாலத் தொகுத்தும் பொருள்தெரியார்
உய்த்தகம் எல்லாம் நிறைப்பினும் - மற்றவற்றைப்
போற்றும் புலவரும் வேறே பொருள்தெரிந்து
தேற்றும் புரவரும் வேறு.

“நூல்களைச் சேகரித்துச் சேமித்து வைப்பதால் பயன்
இல்லை, அதை வாசிப்பதாலும் பயன் இல்லை. அவற்றின்
உட்பொருளை உணர்வதால் தான் பயன் உண்டாகும்.
புத்தகங்களைச் சேமித்து வைத்துப் படிப்பவர்கள் அறிஞர்கள்,
அவற்றின் உட்பொருளை அறிந்திருப்போர் பேரறிஞர்கள்.
இருவரும் ஒன்றாகார்” என்றார் தர்மரத்தினம்.

319. பொழிப்பகல நுட்பநூல் எச்சம் இந் நான்கின்
கொழித்தகலம் காட்டாதார் சொற்கள் - பழிப்பில்

நிரையாமா சேர்க்கும் நெடுங்குன்ற நாட!

உரையாமோ நூலிற்கு நன்கு?

“சோதிநாதா, பொழிப்புரை, அகல்வுரை, நுட்பவுரை, எச்சவுரை என்னும் நான்கு வகையான தன்மையாலும் ஒரு நூலை ஆராய்ந்து விளங்கிப் பேசாதவருடைய பேச்சு நூலுக்கான விளக்கமாகுமா....?” என்று கேட்டார் தர்மரத்தினம்.

320. இற்பிறப் பில்லார் எனைத்துநூல் கற்பினும்

கொழித்தகலம் காட்டாதார் சொற்கள் - பழிப்பில்

நல்லறி வாளர் நவின்றநூல் தேற்றாதார்

புல்லறிவு வாளர் தாமறிவ தில்.

“சோதிநாதா, உயர்ந்த குடியில் பிறவாதவர். எவ்வளவு நூல்களைக் கற்றாலும், பொறுமையாக ஆராய்ந்து பேசமாட்டார். அப்படியான கீழ் மக்களது சிற்றறிவை சான்றோர் ஆராய்ந்து விமர்சிக்க மாட்டார்கள்”. என்றார் தர்மரத்தினம். சோதிநாதன் எதுவும் பேசவில்லை.

33. புல்லறிவாண்மை

(தாழ்ந்த அறிவையே உயர்ந்த அறிவாகக் கொண்டு ஒழுகும் இயல்பு)

“நீ சொல்வதெல்லாம் சான்றோருக்குப் பொருந்தும். இவ்வூரில் வாழும் பாலசிங்கம் சான்றோன் தானே. பலநூல்களைக் கற்றுத்தேர்ந்தவர் தானே. புலமை மிக்கவர் தானே. சுவாமியாரின் பக்தன் தானே, அப்போ ஏன் அவர் பிரதம விருந்தினராக வந்த சபையில் சுவாமியார் இருக்கவில்லை”. மிகுந்த சினத்துடன் கேட்டான் சோதிநாதன்.

321. அருளின் அறமுறைக்கும் அன்புடையார் வாய்ச்சொல்

பொருளாகக் கொள்வர் புலவர் - பொருளல்லா
ஏழை அதனை இகழ்ந்துரைக்கும் பாற்கூழை
மூழை சுவையுணரா தாங்கு.

“சோதிநாதா, பாலசிங்கம் பெரும் அறிஞர் அல்ல, நூல்கள் பலவற்றைக் கற்றவர். அவரை அறிஞர் என்று கற்றுணர்ந் எவரும் ஏற்றதில்லை. அவரது மகன் தலைமைப் பொறிவியலாளர். அவரிடம் சில சலுகைகள் பெறத்தான் நீ அவரின் தகப்பனான பாலசிங்கத்தைப் பிரதம விருந்தினராக அழைத்தாய் என்று மக்கள் பேசிக்கொள்கிறார்கள்”.

சோதிநாதன் அதிர்ந்து போனான். அது தான் உண்மை. பாலசிங்கத்தின் மகன் அருளாளன் நேர்மையானவன், ஒழுக்கமுள்ளவன், பாரபட்சம் காட்டாதவன். அவனைப் பிரதம விருந்தினராக அழைத்தபோது அவன் மறுத்து விட்டான். அதனால் தான் அவனது தந்தையை அழைத்தான். இது தெரிந்தால் அருளாளன் உதவமாட்டான் என அஞ்சினான் சோதிநாதன்.

“சோதிநாதா, அருளோடு அறமுரைக்கும் அன்புள்ளம் கொண்ட பெரியோர்களின் வாய்மொழியை அறிவுடையோர் ஏற்றுக் கொள்வர். அகப்பை பாற்சோற்றின் சுவையை அறியாதது போல அறிவில்லாதவர்கள் கற்றறிந்தவர்களின் வாய்மொழியின் சுவையை அறிய மாட்டார்கள்” என்றார் தர்மரத்தினம்.

322. அவ்வியம் இல்லார் அறத்தா(று) உரைக்குங்கால்
செவ்வியர் அல்லார் செவிகொடுத்துங் கேட்கலார்
கவ்வித்தோல் தின்னும் குணங்கர்நாய் பாற்சோற்றின்
செவ்வி கொளத்தேற்றா தாங்கு.

“புலையர்கள் கொன்று உரித்துப்போடும் மிருகங்களின் தோலைக் கவ்வித்தின்னும் அவர்களது நாய்கள், பாற்சோற்றின் சுவையை அறிந்து கொள்ளாதது போல, மாசில்லாதவர்கள் அறநெறிகளை அறிவுறுத்தும்போது புல்லறிவாளர்கள் அதைக் காது கொடுத்துக் கேட்கமாட்டார்கள்” என்றார் தர்மரத்தினம்.

323. இமைக்கும் அளவில் இன்னுயிர்ப்போம் மார்க்கம்
எனைத்தானும் தாங்கண் டிருந்தும் - தனைத்துணையும்
நன்றி புரிகல்லா நாணின் மடமாக்கள்
பொன்றிலென் பொன்றாக்கால் என்?

“ஒருநொடிப்பொழுதிலே, தமது இனிய உயிர் பிரிந்து சென்று விடும் என்று தெரிந்திருந்தும், தான் உயிரோடு இருப்பதற்குள் திணையளவாயினும் நற்செயல்களைச் செய்து நற்பயனைப் பெறுவோமென நிணையாத பலர் உயிர் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் இருப்பதும் ஒன்று தான், இறப்பதும் ஒன்று தான்” என்றார் தர்மரத்தினம்.

324. உளநாள் சிலவால் உயிர்க்கு) ஏமம் இன்றால்
பலர்மன்னும் தூற்றும் பழியாமல் - பலருள்ளும்
கண்டாரோடு) எல்லாம் நகாஅ(து) எவனொருவன்
தண்டித் தணிப்பகை கோள்.

“சோதிநாதா, உயிர்வாழும் நாட்கள்சில. ஆனால் உயிருக்குப் பாதுகாப்பே இல்லை. அதனால் அது எப்போதும் போய்விடலாம். இதைவிடப் பலர் தினமும் தூற்றுகின்றனர். இந்த நிலையில் ஒற்றுமையுடன் மகிழ்வாக வாழாமல், எதிர்ப் பட்டவர்களுடனெல்லாம் ஏன் கடும் பகை கொள்கிறாய்...?” என்று கேட்டார் தர்மரத்தினம்.

325. எய்தி யிருந்த அவைமுன்னார்ச் சென்றொள்ளி
வைதான் ஒருவன் ஒருவனை, - வைய
வயப்பட்டான் வாளா இருப்பானேல் வைதான்
வியத்தக்கான் வாழும் எனின்.

“சான்றோர் வீற்றிருக்கும் சபையிலே ஒருவன் சென்று
சான்றோரைத் திட்டினால் அச்சான்றோர் அப்புல்லறிவாளனை
மன்னித்து எதிர்ப்பேச்சுப் பேசாதிருந்தால், அச் சான்றோரை
வைதவன் அதன் பின் உயிர் வாழவேண்டுமா...? என்ன?”

326. மூப்புமேல் வாராமை முன்னே அறவினையை
ஊக்கி அதன்கண் முயலாதான் - நூக்கிப்
புறத்திரு போக்கென்னும் இன்னாச்சொல் இல்லுள்
தொழுத்தையால் கூறப்படும்.

“வயோதிபம் அடையுமுன் அறச் செயல்களைச்
செய்யாதவன் பின் வேலைக் காரியாலும் வெறுத்து
ஒதுக்கப்படுவான். வயோதிபனானதும் வேலைக்காரி, ‘ஒழிந்துபோ,
வெளியேபோ, வெளியே இரு’ என்று சொல்வாள்” என்றார்
தர்மரத்தினம்.

327. தாமேயும் இன்புறார் தக்கார்க்கு நன்நாற்றார்
ஏமஞ்சார் நன்னெறியும் சேர்கலார் - தாமயங்கி
ஆக்கத்துள் தூங்கி அவத்தமே வாழ்நாளைப்
போக்குவார் புல்லறிவினார்.

“சோதிநாதா, கீழான அறிவுடையவர்கள் தாமும்
இன்பமாக வாழ மாட்டார்கள். பிறரையும் இன்பமாக வாழவிட
மாட்டார்கள். தம் உயிருக்கு மேன்மையைக் கொடுக்கவல்ல அற
ஒழுக்கங்களையும் மீறுவார்கள். முற்பிறப்பில் செய்த
நல்வினையால் இப் பிறப்பில் இன்பமாக வாழ்கின்றோம்,

இப்பிறப்பில் அறநெறிப்படி வாழ்ந்தால் தான் மறுமையில் இன்பமடைவோம் என்று எண்ணாது ஆணவத்தால் வீராப்புடன் வாழ்வார்” என்றார் தர்மரத்தினம்.

328. சிறுகாலை யேதமக்குச் செல்வுழி வல்சி
இறுகிறுகத் தோட்கோப்புக் கொள்ளார் - இறுகிறுகிப்
பின்னறிவாம் என்றிருக்கும் பேதையார் கைகாட்டும்
பொன்னும் புளிவிளங்கா யாம்.

“இளம் பருவத்திலே தாம் பின் சென்று தங்கவேண்டிய மறுமைக்கு அறமாகிய கட்டுணவு தேடிக் கொள்ளாதவராய், அறச் செயல்களைப் பிற்காலத்தில் செய்வோம் என்று இறுமாந்திருக்கும் புல்லறிவாளர்கள் இறுதிக் காலத்தில் எழமுடியாது பேச முடியாது அவதிப்பட்டால் எது செய்வர்...?” என்று கேட்டார் தர்மரத்தினம்.

329. வெறுமை யிடத்தும் விழுப்பிணிப் போழ்தும்
மறுமை மனத்தாரே யாகி - மறுமையை
ஐந்தை அனைத்தானும் ஆற்றிய காலத்துச்
சிந்தியார் சிற்றறிவி னார்.

“வறுமைக் காலத்தில் நோய்வாய்ப் பட்டபோதும் மறுமைக்குரிய அறநினைவுகளோடு இருந்து, வறுமை நீங்கிய போது மறுமையைப் பற்றிச் சிந்திக்காது ஆடம்பரமாக வாழ்வோர் சிற்றறிவினர்” என்றார் தர்மரத்தினம்.

330. என்னேற் றிவ்வுடம்பு பெற்றும் அறம்நினையார்
கொன்னே கழிப்பர்தம் வாழ்நாளை - அன்னோ
அளவிறந்த காதல்தம் ஆருயிர் அன்னார்க்
கொளஇழைக்கும் கூற்றமும் கண்டு.

“தினமும் தமது ஆருயிர் நண்பர்களையும் உறவினர்களையும் கூற்றுவன் கவர்ந்து செல்வதைக் கண்டும் அற நினைவுகள் எதுவும் இல்லாதவராய்த் தீயசெயல்கள் பலவற்றை அஞ்சாது செய்து தம் வாழ்நாளை வீணாய்க் கழிக்கின்றனர். உலகைப் பார்த்தும் புரிந்து கொள்ளமுடியாத சிற்றறிவினர் இவர்கள்” என்றார் தர்மரத்தினம்.

34. பேதைமை

331. கொலைஞர் உலைநேறித் தீமடுப்ப ஆமை
நிலையறியா(து) அந்நீர் படிந்தாடி அற்றே
கொலைவல் பெருங்கூற்றம் கோள்பார்ப்ப ஈண்டை
வலையகத்துச் செம்மாப்பர் மாண்பு.

“ஒரு தனவந்தன் எப்பொழுதும் இன்றுபோலவே இருக்கும் என்று நினைத்து இன்பறுகிறான், தீயசெயல்களை அஞ்சாமல் செய்கிறான். அதைத் தனது பண்பலத்தால் அகற்றலாமென எண்ணுகிறான். ஆனால் அவன் செய்யும் செயல்கள் பலவும் தோல்வியில் முடியும் என்று அவன் நினைப்பதில்லை. முன்வினைப் பயனால் வந்தவை யாவும் தன்னுடமை என்று பேதைமை உள்ளவனைப்போல எண்ணுகிறான். கொலை செய்வதையே வழக்கமாகக் கொண்ட கூற்றுவன் உயிரைக் கவர எதிர்தோக்கியிருக்க, இவ்வுலகப் பற்றாகிய வலையில் சிக்கிக்

களித்திருப்பாறின் பேதைமை இயல்பு, கொலை ஞன் தன்னை உலையிலிட்டு தீயைக் கொழுத்த ஆமை அதையறியாது அந்நீரில் நீந்தி விளையாடி மகிழ்வதை ஒக்கும் என்பதை நீ பட்டும் அறிகிறாயில்லை” என்று கசவலைப்பட்டார் தர்மரத்தினம்.

332. பெருங்கட லாடிய சென்றார் ஒருங்குடன்
ஓசை அவிந்தபின் ஆடுதும் என்றற்றால்
இற்செய் குறைவினை நீக்கி அறவினை
மற்றறிவாம் என்றிருப்பார் மாண்பு.

“குடும்பத்திற்கு செய்யவேண்டிய அனைத்தையும் செய்து, தான் அனுபவிக்க வேண்டிய அனைத்தையும் அனுபவித்து விட்டு அறச்செயல்களைப் பின்பு செய்வோம் என்று கருதுவது, பெருங்கடலில் நீராடச் சென்றவன் கடலில் அலை அடங்கிய பின்பு நீராடுவோம் என்று நினைப்பதைப் போன்றது” என்றார் தர்மரத்தினம்.

333. குலந்தவங் கல்வி குடிமைமூப் பைந்தும்
விலிங்காமல் எய்தியக் கண்ணும் - நலஞ்சான்ற
மையறு தொல்சீர் உலகம் அறியாமை
நெய்யிலாப் பாற்சோற்றின் நேர்.

“குலம், தவம், கல்வி, குடிமை, மூப்பு என்றும் ஐந்தையும் தடையின்றிப் பெற்றவிடத்தும், இன்பம் நிரம்பிய தீதற்ற வீட்டின்பம் பற்றி அறியாதவனாக இருப்பது, நெய் விட்டுச் சமைக்காத பால் அனைத்திற்கு ஒப்பானதாகும் என்பது உனக்குத் தெரியாதா?” என்று கேட்டார் தர்மரத்தினம்.

334. கல்நனி நல்ல கடையாய மாக்களின்

சொல்நனி தாமுணரா வாயினும் - இன்னினியே
நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் இயங்குதலென் (று)
உற்றவர்க்குத் தாம்உதவ லான்.

“சோதிநாதா, மக்களிற் கடைப்பட்டவரான பேதையர்களை விடக் கற்பாறைகள் மேலானவை. ஏனெனில் அக் கற் பாறைகள் சான்றோரின் அறிவுரைகளை உணராவிட்டாலும், தம்மை வந்தடைந்தவர்களை இருக்க, சாய்ந்து கொள்ள, உடனே நிற்க, நடக்க எனப் பல வகைகளிலும் உதவி செய்யும்” என்றார் தர்மரத்தினம்.

335. பெறுவதொன் நிற்றியும் பெற்றானே போலக்
கறுவுகொண் டேலாதார் மாட்டும் - கறுவினால்
கோத்தின்னா கூறி உரையாக்கால் பேதைக்கு
நாத்தின்னும் நல்ல சனைத்து.

“காரணமில்லாவிட்டாலும் பேதைகள் சினந்து உயர்ந்தோரைத் தீய வார்த்தைகளால் கண்டித்துப்பேசாவிட்டால் அவர்களது நாக்கின் அரிப்புத் தீராதது” என்றார் தர்மரத்தினம்.

336. தங்கண் மரபில்லார் பின்சென்று தாம் அவரை
எங்கண் வணக்குதும் என்பர் - புன்கேண்மை
நற்றளிர்ப் புன்னை மலருங் கடற்சேர்ப்பு!
கற்கிள்ளிக் கையிழந் தற்று.

“தம்மை விடக் கற்றவரின் முன்சென்று அவரை அடக்குவோம் என்று கூறும் சிறியோருடைய செருக்கு,

கருங்கல்லை, கையால் உடைப்போம் என முயன்று கையில் பெருங்காயம் பட்டவனது நிலையாகும்”.

337. ஆகா தெனினும் அகத்துநெய் யுண்டாகின்
போகா தெறும் புறஞ்சுற்றும் - யாதும்
கொடாஅர் எனினும் உடையாரைப் பற்றி
விடாஅர் உலகத் தவர்.

“முடப்பட்ட குடத்தினுள் நெய் இருக்குமானால் எறும்புகள் உள்ளே செல்லாது வெளியே குடத்தைச் சுற்றி மொய்த்திருக்கும். அதுபோல எதுவும் கொடுக்கமாட்டார் என்றாலும் பொருள் உடையவரைச்சுற்றி பேதைமை உள்ள மக்கள் இருப்பார்கள்” என்றார் தர்மரத்தினம்.

338. நல்லவை நாடொறும் எய்தார் அறஞ்செய்யார்
இல்லாதார்க் கியாதொன்றும் ஈகலார் - எல்லாம்
இனியார்தோள் சேரார் இசைபட வாழார்
முனியார்கொல் தாம்வாழும் நாள்.

“சான்றோரிடம் சென்று அருள் உரைகளைக் கேளாமலும், செய்யக்கூடிய நற்செயல்களைச் செய்யாமலும், வறியவர்களுக்கு ஒன்றும் உதவாமலும், மனைவியின் தோளைத் தழுவிக் கூடிக்குலாவாமலும், புகழ் உண்டாகும்படி வாழாமலும் பூமியில் வாழும் பேதையர் என்ன இன்பத்தைக் கண்டனர்?” என்று கேட்டார் தர்மரத்தினம்.

339. விழைந்தொருவர் தம்மை வியப்ப ஒருவர்
விழைந்திலேம் என்றிருக்கும் கேண்மை - தழங்குகுரல்
பாய்திரைகூழ் வையம் பயப்பினும் இன்னாதே

ஆய்நலம் இல்லாதார் மாட்டு.

“சோதிநாதா, ஒருவர் தம்மை விரும்பி மதித்து உறவு கொண்டாட ஒருவர் அவரை விரும்பவில்லை என்று கூறிப்புறக்கணிக்கும் பேதைமையுள்ளவரின் உறவினால் கடலைப்போன்ற பெரும்பயன் வந்தடைந்தாலும் அது இனிமையானதல்ல” என்று பெரியவர்கள் கூறியுள்ளனர். அதனால் தான் நான் உன்னுடன் பழகினேன். அது தீது என்று இப்பொழுது தான் புரிகிறது” என்றார் தர்மரத்தினம்.

340. கற்றனவும் கண்ணகன்ற சாயலும் இற்பிறப்பும

**பக்கத்தார் பாராட்டப் பாடெய்தும், தானுரைப்பின்
மைத்துனர் பல்கி மருந்தின் தணியாத
பித்தனென் றெள்ளப் படும்.**

“தான் கற்ற கல்விகளும், தன் சாயலும், தனது உயர்குடிப் பிறப்பும் அயலவர் பாராட்டப் பெருமையடையும், அவ்வாறன்றித் தன் பெருமைகளை தானே கூறிப் பெருமைப்படுவானாகில், அவன் உலகத்தவரால், இகழ்ப்படுவான் என்பதை நான் உணரவில்லை” என்றான் தர்மரத்தினம்.

35. கீழ்மை

(கீழ்மை மக்களின் தன்மை உணர்த்திற்று)

“சோதிநாதனுடன் அப்படிக்கதைத்தது பிழையாக இருக்குமோ” எனப் பயந்தார் தர்மரத்தினம். அவரது மனம் அல்லற்பட்டது. அதனால் தனது நிலையை விளக்கிக் கூறச் சுவாமியாரிடஞ் சென்றார். சுவாமியாரின் அருகே ஊரில் உள்ள சான்றோர்கள் பலர் இருந்தனர். அவர்களையும் சோதிநாதன் வீடு தேடிச் சென்று கோபப்பட்டு ஏசியிருந்தான்.

341. கப்பி கடவாதக் காலத்தன் வாய்ப்பெயினும்
குப்பை கிளைப்போவாக் கோழிபோல் - மிக்க
கனம்பொதிந்த நூல்விரித்துக் காட்டினும் கீழ்தன்
மனம்புரிந்த வாறே மிகும்.

தர்மரத்தினத்தின் முகத்தில் படர்ந்திருந்த ரேகைகளைக்
கொண்டு சோதிநாதன் அவரையும் சினங்கொண்டு பேசியுள்ளான்
என்பதைப் புரிந்து கொண்டார் சுவாமியார். .

“மகனே, நாள்தோறும் நெய்யரிசியைக் கோழிக்கு
உணவாகக் கொடுத்தாலும், அது குப்பைகளைக் கிளறுதலை
விடாது. அதுபோலப் பெருமை நிறைந்த மெய்ஞானக்
கருத்துக்களை விளக்கமாகச் சொன்னாலும், கீழ் மக்கள்
தம்மனதை மாற்றிக் கொள்ளமாட்டார்கள்” ஆகையில்
அமைதியாக இருங்கள் என்றார் சுவாமியார்.

342. காழாய் கொண்டு கசடற்றார் தஞ்சாரல்
தாழாது போவாம் என உரைப்பின் - கீழ்தான்
உறங்குவம் என்றெழுந்து போமாம், அ.தன்றி
மறங்குமாம் மற்றொன் றுரைத்து.

“நல்லவற்றைப் பேசுவோம் வாருங்கள்” என்று சான்றோர்
கூறினால், கீழ்மகன் தூங்குவோம் வாருங்கள்” என்று கூறித்
தம்மோடொத்தவர்களை அழைத்துச் செல்வான். அத்துடன்
நல்லவற்றைச் சொன்னால் வேறு தீயவற்றைக் கூறிச் சபையைக்
குளப்புவான். இது உங்களுக்குத் தெரியாதா...?” என்று கேட்டார்
சுவாமியார்.

343. பெருநடை தாம்பெறினும் பெற்றி பிழையாது
ஒருநடைய ராகுவர் சான்றோர் - பெருநடை
பெற்றக் கடைத்தும் பிறங்கு) அருவிநன்னாட!

வற்றாம் ஒருநடை கீழ்.

“மகனே, உலகில் உள்ள அனைத்தையும் பெற்றாலும் சான்றோர் தமது இயல்பினின்று மாறுபடார். கீழ் மக்கள் பெருமித நிலை பெற்றதும் தமது இயல்பை மாற்றிக் கொள்ளாமல் தொடர்ந்தும் தீயவற்றையே செய்வர்” என்றார் சுவாமியார்.

344. தினையனைத்தே யாயினும் செய்தநன் றுண்டால்

பனையனைத்தா உள்ளூவர் சான்றோர் - பனையனைத்து

என்றும் செயினும் இலங்கருவி நன்னடா!

நன்றில் நன்றிறியார் மாட்டு.

“மகனே, தினையளவு உதவியைச் செய்தாலும் மேலோர் அதைப் பனையளவாகக் கருதி மகிழ்ந்திருப்பர். அதை உயிர் உள்ள வரை மறக்கவும் மாட்டார்கள். தினமும் பனையளவு உதவி செய்தாலும் கீழ்மக்கள் அதைத் தினையளவாகக் கூட எண்ணி நன்றி சொல்ல மாட்டார்கள். இது அவர்களின் இயல்பு” என்றார் சுவாமியார்.

345. பொற்கலத்து) ஊட்டிப் புறந்திரினும் நாய்பிறர்

எச்சிற்(கு) இமையாது பார்த்திருக்கும் - அச்சீர்

என்றும் செயினும் இலங்கருவி நன்னடா!

நன்றில் நன்றிறியார் மாட்டு.

“மகனே, பொற்கலத்தில் உணவிட்டாலும் நாய் பிறரின் எச்சில் சோற்றையும் விரும்பும். அவ்வாறு கீழ்மகன் ஒருவனைப் பெருமைப் படுத்தினாலும் அவன் தனது நிலையிலிருந்து மாறுபடாது செய்தவற்றையே செய்வான்” என்றார் சுவாமியார்.

346. சக்கரச் செல்வம் பெரினும் விழுமியோர்

எக்காலும் சொல்லார் மிகுதிச்சொல் - எக்காலும்
பெருமை யுடைத்தாகக் கொளினுங்கீழ் தன்னை
இந்திரனா எண்ணி விடும்.

“ மகனே, சான்றோர் ஆட்சி உரிமையைப் பெற்றாலும்
தன் நிலையில் இருந்து மாற மாட்டார்கள். அத்துடன் கொடுஞ்
சொற்களும் பேசமாட்டார்கள். ஆனால் கீழ் மகனின் செல்வம்
முந்திரிப் பழமளவு சிறிதளவு உயர்ந்தாலும் உடனே அவன்
தன்னைத் தேவர் கோனான இந்திரனாக நினைத்துச்
செயற்படுவான்” என்றார் சுவாமியார்.

347. மைதீர் பசும்பொன்மேல் மாண்ட மணியழுத்திச்
செய்த தெனினும் செருப்புத்தன் காற்கேயாம்
எய்திய செல்வந்த ராயினும் கீழ்களைச்
செய்தொழிலாற் காணப்படும்.

“மகனே, பொன்னால் செருப்புச் செய்தாலும் அதைக்
காலில் தான் அணிதல் வேண்டும். அதுபோலக் கீழ் மக்கள்
செல்வந்தரானாலும் அவர்கள் செய்கின்ற தொழிலாலும்
வாழ்கின்ற முறையாலும் அவர் இன்னாரென மக்கள் எளிதில்
புரிந்து கொள்வர்” என்றார் சுவாமியார்.

348. கடுக்கெனச் சொல்வற்றாம் கண்ணோட்டம் இன்றாம்
இடுக்கண் பிறர்மாட்டு உவக்கும் - அடுத்தடுத்து
வேகம் உடைத்தாம் விறன்மலை நன்னாட!
ஏகுமாம் எள்ளுமாம் கீழ்.

“மகனே, கீழ்மகன் கடுமையாகப் பேசுவான், கண்ணோட்டம் என்ற இரக்கம் அவனது கண்களில் ஒரு போதும் இராது, பிறர் துன்பப் பட்டால் அவன் மகிழ்வான். அடிக்கடி தேவையில்லாமற் கோபப் படுவான். கண்ட கண்ட இடங்களுக்கெல்லாம் செல்வான், பிறரை இகழ்ந்து மகிழ்வான் அது அவனது இயல்பு” என்றார் சுவாமியார்.

349. பழையர் இவரென்று பன்னாட்பின் நிற்பின்
உழையினியர் ஆகுவர் சான்றோர் - விழையாதே
கள்ளுயிர்க்கும் நெய்தல் கனைகடல் தண்ணீர்ப்ப!
எள்ளுவர் கீழா யவர்.

“ மகனே, தெரியாத ஒருவன் தம்முன் வந்து பணிவுடன் நின்றால் சான்றோர்கள், இவர் பலகாலம் பழகியவர் என்று நினைத்து அவர்மேல் அன்பு பாராட்டி உதவிகள் பலவும் செய்வர். அவர் ஒரு கீழ் மகனின் வீட்டுக்குச் சென்று பணிந்து நின்றால் அவர் தன்னிலும் பலவீனமானவர் என்று நினைத்து மதிக்காமல் ஒதுக்குவர்” என்றார்.

350. கொய்ப்புல் கொடுத்துக் குறைத்தொன்றும் தீற்றினும்
வையம்பூண் கல்லா சிறுகுண்டை - ஐயகேள்
எய்திய செல்வந்த ராயினும் கீழ்களைச்
செய்தொழிலாற் காணப்படும்.

“மகனே, தினமும் பசும்புல்லைக் கொடுத்து வளர்த்தாலும் சிற்றெருதுகள் வண்டியிழுக்கப்படா. சிறப்பான பெருந்தனவந்தராக இருந்தாலும் கீழ்மக்கள் ஏழைகளுக்கு உதவமாட்டார்கள். அவர்கள் செய்யும் தொழிலால் மற்றவர்கள் அவரை இன்னாரென இனங்காண்பர். இப்போ சொல்லுங்கள்

சோதிநாதன் நடந்து கொண்ட முறை சரியானதா இல்லைப் பிழையானதா என்று” கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தார் சுவாமியார்.

36. கயமை

(மெலிந்த உணர்வினாரது இயல்புணர்த்திற்று)

351. ஆர்த்த அறிவினர் ஆண்டிளைய ராயினும்
காத்தோம்பித் தம்மை அடக்குபவ - மூத்தொறூஉம்
தீத்தொழிலே கன்றித் திரிதந்(து) எருவைபோல்
போத்தறார் புல்லறிவினார்.

யாரும் எதுவும் சொல்லவில்லை. அதனால் சுவாமியார் சொன்னார், “மக்களாள், மெய்யறிவுள்ளவர்கள் வயது இளையவராக இருந்தாலும் அவர்கள் தீய செயல்களைச் செய்யமாட்டார்கள். ஆனால் கீழ்மக்கள் வயதில் முதிர் முதிரத் தீய செயல்களையே விரும்பிச் செய்வர். கழுது பிணத்தைத் தேடி அலைந்து தின்பதைப் போலக் கயவர் தீயவற்றைத் தேடித்தேடிச் செய்வார்கள்” என்றார் சுவாமியார்.

352. செழும்பெரும் பொய்கையுள் வாழினும் என்றும்
வழும்பறுக்க கில்லாவாந் தேரை – வழும்பில்சீர்
நூல்கற்றக் கண்ணும் நுணுக்கமொன்(று) இல்லாதார்
தேர்கிற்கும் பற்றி அரிது.

“மக்காள் பெருங்குளத்தில் வாழ்ந்தாலும் தவளையின்மேல் தோலில் உள்ள அழுக்கு நீங்காது. அது போலக் கயவர்கள் மெய்நூல்களைப் படித்தாலும் தம்செயல்களில் இருந்து மாறுபட மாட்டார்கள்” என்றார் சுவாமியார்.

353. கணமலை நன்னாட! கண்ணின்(று) ஒருவர்
 குணனேயும் கூற(கு) அறிலால் - குணன் அழுங்கக்
 குற்றம் உழைநின்று கூறும் சிறியவர்கட்(கு)
 எற்றால் இயன்றதோ நா.

“மக்காள், புறத்தோற்றத்தைப் பார்த்து அவரது நல்லியல்புகளைப் பற்றிப் பேசுவது இனிமையானது. ஆனால் அவரது நல்லியல்புகள் கெடும்படி அவர் செய்யாத குற்றங்களைக் கூட இருந்து பார்த்ததாகப் பேசுவது கொடுமையானது. அப்படிப் பேசுபவர்களின் நாக்கு எதனால் உருவானது...”? என்றார் சுவாமியார்.

354. கோடேந்(து) அகல் அல்குல் பெண்டிர்தம் பெண்ணீர்மை
 சேடியர் போலச்செயல் தேற்றார் - கூடிப்
 புதுப்பெருக்கம் போலத்தம் பெண்ணீர்மை காட்டி
 மதித்திறப்பர் மற்றை யவர்.

“மக்காள், நல்லியல்புகள் கொண்ட நற்பெண்கள் தம்மை விபச்சாரிகள் போல அழகு செய்து பிறருக்குத் தம்மழகை வெளிப்படுத்த மாட்டார்கள். ஆனால் தீய எண்ணமுடைய பெண்கள் தம்மை அளவுக்கதிகமாக அலங்காரஞ் செய்து தம்மழகைத் தாமே மதித்து வரம்பு கடந்து நடப்பர். நற்குடிப்பெண்களைப் போலச் சான்றோர் வாழ்வார். விபச்சாரிகளைப் போலக் கயவர் வாழ்வார்” என்றார் சுவாமியார்.

355. தளிர்மேலே நிற்பினும் தட்டாமற் செல்லா
 உளிநீரார் மாதோ கயவர்,- அளிநீரார்க் (கு)
 என்னானுஞ் செய்யார் எனைத்தானும் செய்பவே

இன்னாங்கு செய்வார்ப் பெறின்

“மக்காள், மிகவும் மென்மையான மரத்தின் மீது உளியை வைத்தாலும் அது மரத்தை வெட்டாது. மேலே தட்டினால் தான் வெட்டும். உளியைப் போன்றவர்கள் தான் கயவர்கள். கயவர்கள் தமக்குக் கொடுமை செய்பவர்களுக்குத் தான் கட்டுப்பட்டு வேலை செய்வர். சான்றோருக்குச் சிறு உதவி கூடச் செய்யமாட்டார்கள்” என்றார் சுவாமியார்.

356. மலைநலம் உள்ளும் குறவன் , பயந்த விளைநிலம் உள்ளும் உழவன், சிறந்தொருவர் செய்தநன்(று) உள்ளுவர் சான்றோர், கயந்தன்னை வைததை உள்ளி விடும்.

“மக்காள், குறவன் தான் வாழும் மலைநாட்டைப் பாராட்டுவான், உழவன் தன்னை வாழ வைத்த வயலைப் பாராட்டுவான். ஒருவர் செய்த நன்றியைச் சான்றோர் என்றும் பாராட்டுவார். ஆனால் கயவர் உதவி செய்தவரையும் பகைத்துக் கொள்வர், தன்னைப் பிறர் பழித்தால் அவர் மீது பகை கொள்வர்,” என்றார் சுவாமியார்.

357. ஒருநன்றி செய்தவர்க்கு ஒன்றி எழுந்த பிழைநூறுஞ் சான்றோர் பொறுப்பர், - கயவர்க்கு எழுநூறு நன்றிசெய்து ஒன்றுதீ(து) ஆயின் எழுநூறும் தீதாய் விடும்.

“மக்காள், தமக்கு ஒருநன்மை செய்தமைக்காக அவர் நூறு தீமைகளைச் செய்தாலும் சான்றோர் பொறுத்துக்கொள்வர். கயவர்களுக்கு எழுநூறு நன்மைகள் செய்த பின் தவறுதலாக ஒரு தீமை செய்தால் அவர் முன்பு செய்த எழுநூறு நன்மைகளும் தீமைகளாய்க் கருதப்படும்” என்றார் சுவாமிகள்.

358. ஏட்டைப் பருவத்தும் இற்பிறந்தார் செய்வன
மோட்டிடத்தும் செய்யார் முழுமக்கள் - கோட்டை
வயிரஞ் செறிப்பினும் வாட்கண்ணாய், பன்றி
செயிர்வேழம் ஆகுதல் இன்று.

“மக்காள், வறுமையுற்றகாலத்திலும் சான்றோர் செய்யும் நற்செயல்களைச் செல்வமுள்ள காலத்திலும் கயவர்கள் செய்யமாட்டார்கள். பன்றியின் கொம்பிற்கு வைரமிட்ட பூண் கட்டினாலும், அதுபோர் செய்யும் யானையாகாது” என்றார் சுவாமியார்.

359. இன்றாதும் இந்நிலையே ஆதும் இனிச்சிறிது
நின்றாதும் என்று நினைத்திருந்(து) - ஒன்றி
உரையின் மகிழ்ந்துதம் உள்ளம்வே றாகி
மரையிலையின் மாய்ந்தார் பலர்.

“மக்காள், இன்று செல்வராவோம், இப்பொழுதே செல்வராவோம், இன்னும் சற்றுப் பொறுத்துச் செல்வராவோம் என்று மகிழ்ந்து பேசி வாய்ச் சொல்லால் காலங்கழித்து வாழ்பவர் பலர். இப்படிப் பேசுவதைத் தவிர இவர்கள் முயற்சி செய்வதில்லை. இவர்கள் தாமரை இலைபோல இயல்பு மாறாது வாழ்ந்து இறப்பர். இத்தகைய கயவரது வாழ்வில் மேம்பாடு ஏற்படாது” என்றார் சுவாமியார்.

360. நீருட் பிறந்து நிறம்பசிய தாயினும்
ஈரங் கிடையகத் தில்லாகும் - ஓரும்
நிரைப்பெருஞ் செல்வத்து நின்றக் கடைத்தும்

அறைப்பெருங்கல் அன்னார் உடைத்து.

“மக்காள், நீரிலே தோன்றி மேலே பசுமையாக இருந்தாலும் நெட்டியின் உள்ளே ஈரம் இல்லை. அதுபோலப் பெரியதனவந்தராக இருந்தாலும் பாறையைப்போல வன்மையான நெஞ்சை உடைய கயவரின் மனதில் இரக்கமிராது. இத்தகைய கயவரை அதிகமாகக் கொண்டது தான் இவ் உலகம். அதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்” என்றார் சுவாமியார்.

37. பன்னெறி

361. மழைதிளைக்கும் மாடமாய் மாண்பமைந்த காப்பாய்
இழைவிளக்கு நின்றிமைப்பின் என்னாம்? – விழைதக்க
மாண்ட மனையாளை யில்லாதான் இல்லகம்
காண்டற்(கு) அரியதோர் காடு.

விநாயகலிங்கம் வேர்த்து விறுவிறுத்துக் களைத்துப் போய் வீட்டுக்கு வந்து முற்றத்தில் நின்ற வேப்பமரநிழலில் அமர்ந்தார். அவரது வளர்ப்புநாய் வீமன் மகிழ்வுடன் குரைத்தபடி ஓடிவந்து விளையாடியது. மகன் வந்ததை அறிந்து கொண்ட சரஸ்வதி வெளியே வந்தாள். அவளுக்கு வயது எண்பது. ஆறுமாதங்களுக்கு முன் விநாயகலிங்கத்தினது மனைவி லிங்கேஸ்வரி இறந்துபோனாள். அதன்பின் அவருக்கு நேரத்திற்குச் சாப்பாடுகிடைப்பதில்லை. வீட்டைக் கூட்டுவாரில்லை. நேரத்திற்கு விளக்கேற்றுவரில்லை. மேகங்கள்

தவழும் உயர்ந்த மாளிகையாக இருந்தாலும், விளக்குகள் பல இருந்தாலும், அதனால் என்ன பயன்? அது கண்கொண்டு பார்க்க இயலாத காடாக, சுடுகாடாகவும் இருக்கும்” என்று நூலொன்றில் வாசித்த ஞாபகம் விநாயகலிங்கத்திற்கு வந்தது.

**362. வழக்கெனைத்தும் இல்லாத வாள்வாய்க் கிடந்தும்
இழுக்கினைத் தாம்பெறுவ ராயின் - இழுக்கெனைத்தும்
செய்குறாப் பாணி சிறிதே அச் சின்மொழியார்
கையுறாப் பாணி பெரிது.**

விநாயகலிங்கம் பெருந்தனவந்தன். அவனது நண்பன் சிவகுரு. நண்பன் என்ற வகையில் விநாயகலிங்கம் அவனது வீட்டுக்கு அடிக்கடி செல்வான். சிவகுரு ஏழை. ஐந்து பிள்ளைகளுக்குத் தந்தை. அதனால் எவ்வேளையிலும் பற்றாக்குறை இருக்கும். அதனால் விநாயகலிங்கம் கணக்குப்பாராது உதவி செய்வான். மனைவி நாகபூசணி அவனுக்கு மதிய உணவு கொடுப்பாள். நாகபூசணி நல்ல அழகி. விநாயகலிங்கம் அன்று மதியவேளை உணவுக்குச் சென்றபோது வீட்டில் யாரும் இல்லை. அவன் வீட்டுள்ச் சென்றபோது நாகபூசணி அவனை மிக்க மகிழ்வுடன் வரவேற்றாள். அவன் உள்ளே சென்றதும் உரசியபடி நின்று உணவு பரிமாறினாள். விநாயகலிங்கத்தால் உணவை உண்ண முடியவில்லை. நேரஞ் செல்லச் செல்ல நெருக்கம் அதிகரித்தது. அதனால் அவன் உணவை உண்ணாமல் வந்து விட்டான். அவளை நினைக்க அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. கூரிய வாள் முனையில் பெண்களைக் காவல் வைக்கத் தேவையில்லை. அவர்களின் மனப் பாதுப்புத்தான் சிறந்த பாதுகாப்பு. ஏழையானாலும் தன்கணவனுக்குத் துரோகம் செய்யாத பெண்கள் தான் சிறந்த பெண்கள்” என்று நினைத்தான் விநாயகலிங்கம்.

363. எறியென்(று) எதிர்நிற்பாள் கூற்றம், சிறுகாலை
 அட்டில் புகாதாள் அரும்பிணி - அட்டதனை
 உண்டி உதவாதாள் இல்வாழ்பேய் - இம் மூவர்
 கொண்டானைக் கொல்லும் படை.

நாகபூசணி சிவகுருவுக்கு அடங்காதவள். தனது கணவனோடு தர்க்கித்துச் சினமூட்டி அடிப்பதனால் அடியென்று முன்னே வந்து நிற்பாள். அவளைப்பற்றி எந்நாளும் சிவகுரு குற்றம் சொல்வான். அத்தகைய பெண் கணவனுக்கு எமனாவாள். காலையில் அடுக்கணையிற் சென்று சமைக்காதவள் கணவனுக்கு ஏற்பட்ட தீராத நோயாவாள். சமைத்ததைத் தனது கணவனுக்குக் கொடாமல் உண்பவள் பேயாவாள். இப்படியான பெண்கள்கணவரைக் கொல்லும் படையாவர். நாகபூசணி ஒழுங்காகச் சமைப்பதில்லை. சமைத்தாலும் தானும் பிள்ளைகளாலும் உண்டபின் எஞ்சியதையே கொடுப்பாள். பாவம் சிவகுரு என்று நினைத்தான் விநாயகலிங்கம்.

364. கடியெனக் கேட்டும் கடியான் வெடிபட
 ஆர்ப்பது கேட்டும் அதுதெளியான் - போர்த்துமோர்
 இற்கொண்டு இனிதிருஉம் ஏழுறுதல் என்பவே
 கற்கொண்டு எறியும் தவறு.

விநாயகலிங்கத்திற்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. அதனால் உறவினர்கள் மறுமணம் செய்து கொள்ளும் படி வற்புறுதுகின்றனர், “ பெரியவர்கள் சாப்பறை முழங்கிய பின் துறவறத்தை மேற்கொள்ள வேண்டுமே தவிர இரண்டாம் மனைவியை மணந்து இன்புற்றிருப்பது தவறு” என்று கூறியிருக்கிறார்கள். என்று நினைத்து மனம் வாடினான். விநாயகலிங்கம்.

365. தலையே தவமுயன்று வாழ்தல், ஒருவர்க்கு)

இடையே இனியார்கண் தங்கல் - கடையே

புணராதென்(று) எண்ணிப் பொருள் நசையால் தம்மை
உணரார்பின் சென்று நினல்.

“வாழ்க்கையில் தவமுடையவராக வாழ்தலே
தலையானதாகும். மனைவியோடு சேர்ந்து வாழ்வது
இடையானதாகும், இந்த இரு வகை வாழ்வையும் வாழாது
செல்வரிடம் இரந்து வாழ்வது கடைநிலை வாழ்க்கையாகும்.
மனைவியை இழந்தபின் மறுமணம் செய்து வாழ்வதும்
கடைப்பட்ட வாழ்வுதான்” என்று நினைத்தான் விநாயகலிங்கம்.

366. கல்லாக் கழிப்பர் தலையாயர், நல்லவை
துவ்வாக் கழிப்பர் இடைகள், கடைகள்
இனிதுண்ணேம் ஆரப் பெறேமியாம் என்னும்
முனிவினாற் கண்பா டிலர்.

“உயர்ந்த மக்கள் பெரியோர் கூறிய அறிவுரைகளின் படி
வாழ்வர், இடைத்தர மக்கள் இனிமையான உணவு வகைகளை
உண்டு வாழ்வர். கடைத்தரமான மக்கள் எதையும்
அனுபவிக்காது ஏழ்மையால் இரவில் கூட உறங்காதவர்களாக
வாழ்வர்” என்று சுவாமியார் கூறியது விநாயகலிங்கத்தின்
காதுகளில் ஒலித்தது.

367. செந்நெல்லால் ஆய செழுமுனை மற்றும் அச்
செந்நெல்லே யாகி விளைதலால் - அந்நெல்
வயல் நிறையக் காய்க்கும் வளவயல் ஊர்!
மகனறிவு தந்தை அறிவு.

“உயர்ந்தாராகச் செந்நெல்லின் விதை விழுந்து முளைத்தால் அது செந்நெல்லையே விளைச்சலாகத் தரும். அதுபோல புதல்வனின் அறிவு தந்தையின் அறிவை ஒத்திருக்கும்” என்று பெரியவர்கள் கூறுவார்கள். அதுபோல வாழ வேண்டும். அப்பா காத்த ஒழுக்கத்தை மீறக் கூடாது” என்று நினைத்தான் விநாயகலிங்கம்.

368. உடைப்பெருஞ் செல்வரும் சான்றோரும் கெட்டுப் புடைப்பெண்டிப் மக்களும் கீழும் பெருகிக் கடைக்கால் தலைக்கண்ண தாகிக் குடைக்கால்போல் கீழ்மேலாய் நிற்கும் உலகு.

பெருந்தனவந்தர்களும், பெரும் தவமுனிவர்களும் வறியவராகித் தன் நிலையை இழப்பதும் உண்டு. அதே சமயம் வேசையரும், அவளது மக்களும், கயவரும் பெருந்தனவந்தராதலும் உண்டு. இந்த உலகம் குடைத்தண்டு கவிழ்வதைப்போன்றது. மேலது கீழாயும், கீழது மேலாயும் வரும். “நாகபூசணி அதைத்தான் நினைத்துச் செயற்பட நினைக்கிறாளோ?” என்று நினைத்தார் விநாயகலிங்கம்.

369. இனியார்தம், நெஞ்சத்து நோயுரைப்ப அந்நோய் தணியாத உள்ளம் உடையார் - மணிவரன்றி வீழும் அருவி விறன்மலை நன்னாட! வாழ்வின் வரை பாய்தல் நன்று.

“தமக்கு இனியராக இருப்பவரிடம் தனது நிலையை எடுத்துச் சொல்ல, அவர் அதை அலட்சியமாக நினைத்தால், அத்தகைய வன்நெஞ்சினை உடையவர்கள் உயர்ந்த மலை மீதேறி வீழ்ந்து உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளலே சிறப்பு” என்று பெரியவர்கள் சொல்லியுள்ளனர். அதனால் எனக்கு இனியவராக

உள்ள எவரிடமும் எனது துயரைச் சொல்லக் கூடாது” என்று தீர்மானித்தான் விநாயகலிங்கம்.

370. புதுப்புனலும் பூங்குழையார் நட்பும் இரண்டும்

விதுப்பற நாடினவே றல்ல – புதுப்புனலும்

மாரி அறவே அறுமே அவரன்பும்

வாரி அறவே அறும்.

“புதுநீர்ப் பெருக்கையும், வேசையரின் தொடர்பையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் இரண்டும் ஒரே தன்மை வாய்ந்தவை என்று புரியும். புது நீர்ப்பெருக்கு மழை நின்றதும் நின்று விடும். அதேபோல வேசைகளின் தொடர்பும் பணம் மூடிய நீங்கிவிடும்” என்பார்கள். நாகபூசணி பணத்திற்காகத் தான் இவ்வாறு நடக்கிறாள். முன்பு நாகலிங்கம் இவளால் தான் அழிந்தான் என்று ஊரவர் பேசுவது உண்மை போலத் தெரிகிறது” என்று நினைத்தான் விநாயகலிங்கம்.

38. பொதுமகளிர

(பொதுப் பொருளாயிருக்கும் மகளிரின் இயல்பு)

சரஸ்வதி வெளியே வந்து , “ சாப்பிட வா” என்று அழைத்தாள். அவன் சாப்பிட எழுந்த போது நாகலிங்கம் வந்தான். இருவரும் உண்டுவிட்டு மீண்டும் வேப்ப மரநிழலில் வந்தமர்ந்தனர்.

371. விளக்கொளியும் வேசையர் நட்பும் இரண்டும்

துளக்கற நாடினவே றல்ல – விளக்கொளியும்

நெய்யற்ற கண்ணே அறுமே, அவரன்பும்

கையற்ற கண்ணே அறும்.

“விநாயகலிங்கம் நீ நல்லவன், ஒழுக்கமானவன். அதனால் தான் நான் உன்னோடு கதைக்க வந்தேன். நீ சிவகுருவின் வீட்டுக்குப் போகாதே. அவள் பெரும் விபச்சாரி. கணவனுக்கு அடங்காதவள். பொருளாசை பிடித்தவள். இப்போதே ஊரில் உள்ளவர்கள் உன்னைப் பற்றித் தவறாகக் கதைக்கிறார்கள். அவள் அப்படியானவள். விளக்கின் ஒளியும் விலை மகளின் உறவும் ஒரே மாதிரியானது. விளக்கின் ஒளி எண்ணெய் குறைந்தால் மங்கி விடும். அது போலப் பணம் குறைந்தால் விலை மகளின் உறவும் அற்றுப்போய்விடும். என்னிடம் பணமில்லை என்பதை அறிந்த அவள் தனது கணவனுக்கு என்னைப்பற்றித் தவறாகக் கூறி அவனைக் கொண்டு எனக்கு அடிப்பித்தவள். அது ஊருக்குத் தெரியும்” என்றான் நாகலிங்கம்.

372. அங்கோட்(டு) அகல் அல்குல் ஆயிழையாள் தம்மோடு செங்கோடு பாய்துமே என்றாள்மன் - செங்கோட்டின் மேற்காணம் இன்மையான் மேமலா(து) ஒழிந்தாளே காற்கால்நோய் காட்டிக் கலுழ்ந்து.

“இயற்கை அழகும் செயற்கை அழகும் கொண்ட மோகினி அவள். நான் தனவந்தனாக இருந்தபோது, நான் தன்னுயிர் என்றும், நம் உறவு முன் தொடர்பென்னும், உங்களுக்கொரு துன்பமேற்பட்டால் எனது உயிரைக் கூடக் கொடுப்பேன் என்றவள். நான் வறியவனானதும் துன்பங்களைத் தாங்கமுடியாது மலையில் ஏறிக் கீழே குதித்து இறப்போம் வா என்று கேட்டேன். அவள் தனக்கு வாத நோயாம் நடக்கமுடியாது” என்றாள். எல்லாம் நடிப்பு. பொருள் கவரும் நடிப்பு. என்றான் நாகலிங்கம்.

373. அங்கண் விசும்பின் அமரர் தொழப்படும்

செங்கண்மா லாயினும் ஆகமன் - தம்மைக்
கொடுப்பதொன் றில்லாரைக் கொய்தளிர் அன்னார்
விருப்பாதம் கையால் தொழுது.

“தேவர்களால் வணங்கப்படுகின்ற திருமாலை ஒத்த
செல்வந்தனாக இருந்தாலும், அவள்கேட்கும் போதெல்லாம்
கேட்கப்பட்ட பொருளைக் கொடுக்காவிட்டால், “கும்பிட்டுக்
கேட்கிறேன் இனிமேல் இங்குவர வேண்டாம்” என்பாள். தனக்குச்
சங்கிலி வேண்டுமென்றாள். வாங்கிக் கொடுத்தேன். இப்போ
மூத்த மகளுக்குக் காப்பும் சங்கிலியும் வேணாமாம். அதைக்
கொடுக்க என்னால் முடியவில்லை. அதனால் என்னை
வரவேண்டாமென்று துரத்தி விட்டாள்” என்றான் நாகலிங்கம்.

374. ஆணமில் நெஞ்சத்(து) அணிநீலக் கண்ணார்க்குக்
காணமி லாதார் கடுவனையர் - காணவே
செக்கூர்ந்து கொண்டாரும் செய்த பொருளுடையார்
அக்காரம் அன்னர் அவர்க்கு.

“விநாயகலிங்கம், அன்பில்லாத உள்ளமும் ஆடவர்களை
மயக்கும் அழகிய நீல மலர் போன்ற கண்களையுமுடைய
பொது மகளிருக்குப் பொருளில்லாதவன் நஞ்சாகவே
தோன்றுவான். பலரும் காணச் செக்காட்டிப் பிழைப்பவர்களும்
பெரும்பணம் கொடுத்தால் அவர்களுக்கு அவர்
இனியசர்க்கரையாவர்” என்றான் நாகலிங்கம்.

375. பாம்பிற்(கு) ஒருதலை காட்டி ஒருதலை
தேம்படு தெண்கயந்து மீன் காட்டும் - ஆங்கு
மலங்கன்ன செய்கை மகளிர்தோள் சேர்வார்
விலங்கன்ன வெள்ளறிவி னார்.

“விலாங்கு என்றொரு மீன் உள்ளது. அது பாம்புக்குத் தலையைக் காட்டும், மீனுக்கு வாலைக்காட்டும். இப்படிக் காட்டி அவ்வவற்றின் இனமாக இருந்து உயிர் பிழைத்து வாழும். அந்த விலாங்கு மீனைப் போலக்கள்ளச் செயல்களை அடுத்தடுத்துச் செய்து பணம் சம்பாதிக்கும் விலை மகளின் தோளைத் தழுவுவோர் பகுத்தறிவில்லாத விலங்கு மனம் படைத்தவர்களே” என்றான் நாகலிங்கம்.

376. பொத்தநூற் கல்லும் புணர்பிரியா அன்றிலும்போல்
நித்தலும் நம்மைப் பிரியலம் என்றுரைத்த
பொற்றொடியும் போர்த்தகர்க்கோ டாயினாள் நன்னெஞ்சே
நிற்றியோ போதியோ நீ.

“நான் பொருளோடு வாழ்ந்த காலத்தில் கோர்த்த நூலோடு பொருந்திய மணியைப் போலவும், ஒரு போதும் பிரியாது வாழும் அன்றில் பறவையைப் போலவும் நாம் வாழ்வோம் என்று உறுதியாகக் கூறியவள், நான் வறியான பின் போர்த்தொழில் செய்கின்ற ஆட்டுக்கடாவின் கொம்பு போல மனம் முறுக்குண்டு நிலை மாறி விட்டாள். ஆனால் எனது நெஞ்சு அவளை விட்டு வர மறுக்கிறது” என்று அழுதான் விநாயகலிங்கம்.

377. ஆமாபோல் நக்கி அவர்கைப் பொருள் கொண்டு
சேமாபோல் குப்புறாஉம் சில்லைக்கண் அன்பினை
ஏமாந்(து) எமதென்(று) இருந்தார் பெறுபவே
தாமாம் பலரால் நகை.

“விநாயகலிங்கம், முதலில் காட்டுப் பசுவைப் போல அன்புடன் நக்கி, காழுகர்களின் பொருளைப் பறித்த பின் காட்டெருமை போலக் காலால் உதைத்து விட்டு விலகிவிடுவாள். அத்தகைய போலியான அன்பை உண்மையென நம்புவர் பெரியவர்களால் இகழப்படுவர். காட்டுப்பசு நாவினால் நக்கிக் குருதியை உண்பது போல விலை மகளிர் நாவினால் அன்பொழுகப் பேசிப் பொருளைக் கவர்வர்” என்றான் நாகலிங்கம்.

378. ஏமாந்த போழ்தின் இனியார்போன்(று) இன்னராய்த்
தாமார்ந்த போதே தகர்க்கோடாம் - மனோக்கின்
தம்நெறிப் பெண்டிர் தடமுலை சேராரே
செந்நெறிச் சேர்தும்என் பார்.

“காமத்துடன் செல்பவர்கள் விலை மகளின் புற அழகையே உணர்வர். அவளும் அன்பில்லாது பொருளுக்காக இனிமையாகப் பேசுவாளேதவிரப் பொருள்களை அபகரித்த பின் ஆட்டுக்கடாவின் கொம்பு முறுக்கேறுவது போல மனம் மாறுவாள். அப்படியான பொருட்பெண்டிரது மார்பினை அருள் நெஞ்சினர் கூடார். நீ அருள் நெஞ்சினன். அதனால் அவளது வீட்டுக்குச் செல்லாதே” என்றான் நாகலிங்கம்.

379. ஊறுசெய் நெஞ்சத்தம் உள்ளடக்கி ஒண்ணுதலார்
தேற மொழிந்த மொழிகேட்டுத் - தேறி
எமரென்று கொள்வாரும் கொள்பவே யார்க்குந்
தமரல்லர் தம் உடம்பி னார்.

“தீமை செய்யும் உணர்வைத்தம் நெஞ்சத்தில் அடக்கிக் கொண்டு, பொருளை நினைத்திருக்கும் பெண்கள், வலிந்து புன்னகைத்து, அன்புடன் பேசி மயக்கமுறச் செய்து தமது எண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்வர். காமுகர் இவள் எனக் குடமையானவள் என்றே நினைப்பார். ஆனால் அவளுடம்பு எவர்க்கும் உறவாகாது” என்றான் நாகலிங்கம்.

380. உள்ளம் ஒருவன் உழையதா ஒண்ணுதலார்
கள்ளத்தால் செய்யும் கருத்தெல்லாம் - தெள்ளி
அறிந்த இடத்தும் அறியாராம் பாவம்
செறிந்த உடம்பி னவர்.

“விலைமகளின் நெஞ்சம் ஒருவனுடன் கூடியிருக்கும் போதே இன்னொருவனை நாடும். இதுபற்றி நன்றாகத் தெரிந்திருந்தும் அவளைக் கூடுவோர் உண்மையானவற்றைப் புரிந்து கொள்வதில்லை. அவளின் கைக்குள் அடக்கமாகி விடுகின்றனர்” என்றான் நாகலிங்கம்.

39. கற்புடை மகளிர்

(இல்லறம் நிகழ்த்தும் மகளிரது இயல்பு)

381. அரும்பெறற் கற்பின் அயிராணி யன்ன
பெரும்பெயர்ப் பெண்டிர் எனினும் - விரும்பிப்
பெறுநசையால் பின்னிற்பார் இன்மையே பேணும்
நீறுநுதலான் நனமைத்துணை.

“எனது மனைவி லிங்கேஸ்வரி இறந்த பின்பு எனக்கு வாழ்க்கை வெறுத்துவிட்டது. சிவகுரு எனது உயிர் நண்பன். சிறுவயதிலிருந்தே பழகி வருகிறேன். அவன் ஏழை. இருப்பினும் தகுதி பாராது அவனும் நானும் பழகி வருகிறோம். அந்த நட்புக்

காரணமாகத் தான் நான் அவனது வீட்டுக்குச் சென்று வந்தேன். இனிமேல் போகமாட்டேன்” என்று பெருமூச்சு விட்டு விட்டுச் சொன்னான், “பெற்றுகரிய கற்பெபாழுக்கமுடைய தேவேந்திரனின் மனைவி அயிராணி போலக்கற்பொழுக்க உள்ள பெண்ணாக இருந்தாலும் அவள் தம்மை நாடிவரும் விருந்தினரை மகிழ்வுடன் வரவேற்று உபசரித்து அனுப்பவேண்டும். அப்ப அனுப்புப் பெண்ணே இல்லறத்தின் பயனை அறிந்தவனாவள். எனது மனைவி பெரும் கொடையாளி. தன்னை நாடிவந்தார்க்கு உணவு கொடாமல் அனுப்பமாட்டாள். நடு இரவில் வந்தாலும் மனம் வேற்றுமை காட்டமாட்டாள். அவளை இழந்தபின் எனக்கேன் வாழ்வு” அழுதான் விநாயகலிங்கம்.

382. குடநீர் அட் டுண்ணும் இடுக்கண் பொழுதும்

கடல்நீர் அறவுண்ணும் கேளிர் வரினும்

கடன் நீர்மை கை ஆறிக் கொள்ளும் மடமொழி

மாதர் மனைமாட்சி யாள்.

“குடத்திலுள்ள நீரைக் காய்ச்சிப் பசியாறிய வறுமையான காலத்திலும், வசதியாக இருக்கும் போது உறவினர் பலர் விருந்தினராக வந்து சேர்ந்தாலும் அந்நேரத்தில் மனங்கோணாது அவர்களை வரவேற்று மகிழ்வுடன் உபசரித்து வேண்டியவற்றை அவள் கொடுத்தே அனுப்புவாள். அவளது குடும்பம் மிகவும் வறியது. வறுமைப்பட்ட குடும்பத்தில் பிறந்த அவள் வறியவர்களின் துன்பங்களை முழுமையாக அறிந்தவள். அதனால் தான் அவள் மகிழ்வுடன் விருந்தினரை வரவேற்றாள்” விம்மினான் விநாயகலிங்கம்.

383. நாலாறும் ஆறாய் நனிசிறிதாய் எப்புறனும்

மேலாறு மேலுறை சோரினும் - மேலாய

வல்லாளாய் வாழும்ஊர் தற்புகழும் மாண்கற்பின்
இல்லாள் அமர்ந்ததே இல்.

“அவள் பிறந்த வீடு நாற்புறத்திலும் இடித்து வழியுடையதாகவும், மிகவும் சிறிதாகவும், கூரையின்பல பகுதிகள் இற்று துவாரம் உள்ளதாகவும் இருந்தது. அந்த நிலையில் அவர்கள் வாழும் போது தான் நான் பசியுடன் அவளது வீட்டுக்குச் சென்றேன். அவளும் குடும்பத்தினரும் என்னை அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்து உணவு தந்ததை என்னால் மறக்க முடியவில்லை. அதனால் தான் அவளை விரும்பி மணந்தேன். அதன்பின் அவளது உபசரணைகள் கூடியதே தவிரக் குறையவில்லை” என்றான் விநாயகலிங்கம்.

384. கட்கினியாள், காதலன் காதல் வகைபுனைவாள்
உட்குடையாள், ஊர்நாண் இயல்பினாள் - உட்கி
இடனறிந்(து) ஊடி இனிதின் உணரும்
மடமொழி மாதராள பெண்.

“இயற்கையாக அவள் பெரும் அழகி. என்னை மகிழ்விப்பதற்காக அவள் நான் விரும்பியவாறு தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வாள். அவளின் முகத்தில் பூத்திருக்கும் செழுமை காமுகர்களைக் கூட அஞ்சச் செய்யும். ஊரவர் அவளைத்தமது உறவினர்களில் ஒருவராகவே கருதினர். அவளும் ஊரவர்களை மதித்துப் போற்றுவாள், உதவிகள் செய்வாள், ஆலோசனை வழங்குவாள், எனது தேவையறிந்து நடப்பாள். நான் தவறு செய்தால் திருத்துவாள். எனது ஆசைகள் அனைத்தையும் நிறைவேற்றி வைப்பாள். இவளல்லோ பெண் என்று எனது பெற்றோர் கூறி மகிழ்வர். அப்படியான நற்பண்புகளை உடைய அவளை எப்படி நான் மறப்பேன்” மீண்டும் அழுதான் விநாயகலிங்கம்.

385. விஞ்ஞான்று எம்கணவர் எம்தோள்மேல் சேர்ந்தெழினும்
அஞ்ஞான்று கண்டேம்போல் நானுதுமால் - எஞ்ஞான்றும்
என்னை கெஇயனழீர் கொல்லோ பொருள்நசையால்
பன்மார்பு சேர்ந்தொழு வார்.

“அவள் சொல்வாள், “உங்களோடு கூடும்போதும், ஊடும் போதும், பேசும் போதும் அன்று தான் உங்களை முதன்முதலாகக் கண்டது போன்ற உணர்வு உண்டாகிறது. உங்களது செயல்கள் எனக்கு நாணத்தை உண்டாக்குகின்றன” என்பாள். அப்படி வாழ்ந்த அவளுக்கு நான் எப்படித்தரோகம் செய்வேன் கணவனுடன் வாழ்ந்துகொண்டு சிலபெண்கள் ஆடவர்கள் பலரின் மார்புகளை சற்றும் நாணமின்றிக் கட்டித்தழுவுகின்றனர். அப்படி அவர்களின் உடம்பில் என்னதான் இருக்கிறது? என்று கேட்பாள்” என்றான் விநாயகலிங்கம்.

386. உள்ளத் துணர்வுடையான் ஓதிய நூலற்றால்
வள்ளன்மை பூண்டான்கண் ஒண்பொருள் - தெள்ளிய
ஆண்மகன் கையில் அயில்வாள் அனைத்தரோ
நாணுடையாள் பெற்ற நலம்.

“நுண்ணறிவை உடையான் பெற்ற கல்வியை ஒத்த தாயும், கொடைக்குணமுடைய வள்ளளின் செல்வத்தை ஒத்ததாயும், வாட் பயிற்சி உடையானின் கையில் விளங்கும் கூரிய வாளை ஒத்ததாயும் இருக்கும் நாணத்தைப் பெற்ற பெண் உயர்ந்த பல சிறப்புக்களை உடையவள். அத்தனை சிறப்புக்களும் எனது மனைவியிடம் உண்டு” என்றான் விநாயகலிங்கம்.

387. கருங்கொள்ளும் செங்கொள்ளும் தூணிப் பதக்கென்று
ஒருங்கொப்பக் கொண்டானாம் ஊரன் - ஒருங்கொல்வா

**நன்னுதலார்த் தோய்ந்த வரைமார்பன் நீராடாது
என்னையும் தோய வரும்.**

“ மருத நிலத்தில் வாழும் ஒருவன் விலை குறைந்த கரிய கொள்ளையும், விலைகூடிய செங்கொள்ளையும் ஒரே விலைக்கு ஒரே அளவாக ஒன்றாய் வாங்கினானாம். அதுபோலப் பரத்தையருடன் கூடியிருந்த எனது கணவன் நீராடித் தன்னைச் சுத்தம் செய்யாது என்னுடனும் கூடியிருக்க வருகிறான். இது முறையாகுமா? என்று உனது மனைவி கூறுவதாக அறிந்தேன். இனியாவது உனது கற்பு மிக்க மனைவிக்குத் துரோகஞ் செய்யாதே” என்றான் விநாயகலிங்கம்.

**388. கொடியவை கூறாதி பாணநீ கூறின்
அடிபைய இட்டொதுங்கிச் சென்று – துடியின்
இடக்கண் அனையம்யாம் ஊரற்கு) அதனால்
வலக்கண் அனையார்க்கு) உரை**

“உண்மைதான் எனது மனைவியிடம் என்னைப்பற்றி யாராவது குறை கூறினால் அவள் சொல்வாள், “என்மீது அன்பு வைத்தவரே எனது கணவனின் நடத்தை பற்றி என்னிடம் கூறாதே. ஏனென்றால் உடுக்கின் இடப்பக்கத்தைப் போல நானும் பயன்படாமல் இருக்கிறேன். ஆதலால் எனக்குக் கூறாது உடுக்கையின் வலப்பக்கம் போலப் பயன்படும் பரத்தைக்குக் கூறு” என்பாள். அவளுக்குக் கூறுவதால் என்ன பயன்? அவள் என்னை விட்டால் தானே நான் மனைவியிடம் வரமுடியும்” என்றான் நாகலிங்கம்.

**389. சாய்ப்பறிக்க நீர்திகழும் தண்வய லூரன்மீ(து)
ஈப்பறக்க நொந்தேனும் யானேமன் - தீப்பறக்கத்
தாக்கி முலைபொருத தண்சாந்(து) அணியகலம்**

நோக்கி இருந்தேனும் யான்.

“எனது மனைவி உத்தமி, ஒழுக்கம் மிக்கவள், விருந்தினரை உபசரிப்பவள். அவள் சொல்வாள், வயலில் வேலை செய்து விட்டு வீட்டில் வந்துறங்கும் போது எனது கணவரின் நெஞ்சில் ஓர் ஈவந்தமர்ந்தாலும் அதை நான் தாங்கிக் கொள்ளமாட்டேன். அதன்பாரம் எனது கணவரின் நெஞ்சை அழுத்தும் எனப் பயப்பிடுவேன். இப்போ அந்த விலைமகளின் திரண்ட மார்பு எனது கணவனின் நெஞ்சை அழுத்துவதைத் துயரத்துடன் பொறுத்து வாழ்கிறேன் என்பாள். அதை இப்போ நினைக்கத் துன்பமாக உள்ளது” என்றான் நாகலிங்கம்.

**390. அரும்பவிழ் தாரினான் எம் அருளும் என்று
பெரும்பொய் உரையாதி, பாண, - கரும்பின்
கடைக்கண் அனையம்நாம் ஊரற்(கு) அதனால்
இடைக்கண் அனையார்க்(கு) உரை.**

“எனது நண்பர்கள், உனது கணவன் உன்னை மறக்கமாட்டான். உனக்குப்பெரும் பொருள் சம்பாதித்துத் தருவான்” என்று எனது மனைவிக்குச் சொன்னால், அவள் சொல்வாள், “வீணாக ஏன் பொய்யைக் கூறுகிறீர்கள். அது நடக்காது. எனது கணவனுக்கு நான் நுனிக்கரும்பு போலச் சுவையற்று இருக்கின்றேன். அந்தப் கரத்தை நடுக்கரும்புபோல் மிகுந்த சுவையுடையவளாக இருக்கிறாள். அதனால் சொல்லவேண்டியவற்றையெல்லாம் அந்தப்பரத்தையிடம் சொல்லுங்கள்” என்பாள். “நான் பெரும்பிழைவிட்டு விட்டேன்” கவலைப்பட்டான் நாகலிங்கம்.

40. காம நுதலியல்

391. முயங்காக்கால் பாயும் பசலைமற்ற(று) ஊடி

உயங்காக்கால் உப்பின்றாம் காமம் - வயங்கு) ஓதம்
நில்லாத் திரையலைக்கும் நீள்கழித் தண்சேர்ப்ப!
புல்லாப் புலப்பதோர் ஆறு.

அவளோடு வாழ்ந்த வாழ்க்கையை எண்ணிப் பார்க்கின்றேன். இன்னும் இப்பொழுதும் அவள் எனது நெஞ்சுக்குள் இருந்து என்னைக் களிப்படையச் செய்கிறாள். அவள் ஊடல் கொண்டானேயானால் என்னை அது வாட்டும். பின் அவள் காதல் கொண்டு என்னை நாடிவந்து மகிழ்வித்தாளானால் அன்றையப்போல இன்பத்தை நான் என்றும் அனுபவித்திராததைப் போலிருக்கும். அதனால் அவள் ஊடல் கொள்வதையே நான் விரும்புவேன். நான் அவளின் அருகே இல்லாவிட்டால் அவள் அலங்காரஞ் செய்யாள், உண்ணமாட்டாள், அழகு படுத்த மாட்டாள். உடல் சோர்ந்து பசலை நிறம் பாய்ந்து பார்க்கச் சகிக்க முடியாது இருக்கும். அவள் தினமும் ஊடல் கொள்வதற்குப் பலகாரணங்களை உருவாக்குவாள். நான் சிரிக்காவிட்டால், நீறு அணியாவிட்டால், மந்தைகளைக் கவனிக்காவிட்டால் கூட ஊடுவாள்” கண்களை மூடினான் விநாயகலிங்கம்.

392. தம்மர் காதலர் தார்குழ் அணியகலம்

விம்ம முயங்கும் துணையில்லார்க்கு) - இம்மெனப் பெய்ய எழிலி முழங்கும் திசையெல்லாம்
நெய்தல் அறைந்தென்ன நீர்த்து.

அவள் சொல்வாள் “தினமும் உங்களை இறுகத் தழுவி இன்புற வேண்டும். நீங்கள் என்னைப் பிரிந்து வெளியூர் சென்று விட்டால், மழைபொழிய மேகம் இடியிடிக்கும் திசையெல்லாம் சாப்பறை அறைந்தாற் போல இருக்கும். அதனால் ஒரு போதும் பிரியாது இருங்கள். நான் உடனிருந்து தேவையான

இன்பங்களையெல்லாம் தருவேன்” என்றவள் இப்போ என்னை விட்டுச் சென்று விட்டாள்” அழுதான் விநாயகலிங்கம்.

393. கம்மஞ்செய் மாக்கள் கருவி ஒடுக்கிய
மம்மர்கொள் மாலை மலராய்ந்து பூத்தொடுப்பாள்
கைமமாலை இட்டுக் கலுழ்ந்தாள் துணையில்லார்க்கு
இம்மாலை என்செய்வ தென்று.

“கம்மத் தொழில் செய்கின்ற மக்கள் வேலை முடித்து வீடு செல்லும் மாலைப்பொழுதில் நான் உங்களுக்குச் சூடவென மாலை தொடுப்பேன். வேலையாள் வந்து நீங்கள் வெளியூர் செல்வதாகச் சொன்னதும் மாலை கை நழுவி நிலத்தில் விழுந்து விடும். கணவன் இல்லாத பெண்ணுக்கு மலர்மாலை என்ன சுகத்தைத் தரும் என்று சொல்லி அழுவாள். நான் வந்ததும் அழுது புலம்பும் போது தான் அவளது துயரம் எனக்குப் புரியும்” என்றான் விநாயகலிங்கம்.

394. செல்குடர் நோக்கிச் சிதர் அரிக்கண் கொண்டநீர்
மெல்விரல் ஊழ்தெரியா விம்மித்தன் - மெல்விரலின்
நாள் வைத்து நங்குற்றம் எண்ணுங்கொல் அந்தோதன்
தோள்வைத்து அணைமேற கிடந்து.

“அவள் இல்லாததால் மாலைப் பொழுதைத் துயரத்துடன் பார்த்து கண்களால் பிரியும் நீரை கையால் துடைத்து அழுது, கையைத் தலையணையாகக் கொண்டு இந்த வேப்பமரநிழலில் படுத்து என் விரல்களினால் அவள் பிரிந்த நாளைக் கணக்கிட்டு அழுவதைத் தவிர இப்போது எனக்கு வேறு வேலை இல்லை” அழுதான் விநாயகலிங்கம்.

395. கண்கயல் என்னும் கருத்தினால் காதலி

**பின்சென்றது அம்ம சிறுசிரல் - பின்சென்றும்
ஊக்கி எழுந்து எறிகல்லா ஒண்புருவம்
கோட்டிய வில்வாக் கறிந்து.**

“எனது மனைவியின் கண்கள் கயல் மீனை ஒத்தன. அவள் இமைத்தால் கயல் மீன்கள் துள்ளுவது போல இருக்கும். எனது மனைவியின் கண்களைக் கயல் மீன்கள் என நினைத்த மீன் கொத்திப் பறவை அவளின் பின்னே சென்றது. கண்களின் புருவம் வில்லைப் போல வளைந்திருந்தமையால் அதை வில்லென நினைத்து மீன் கொத்திப் பறவை பயத்துடன் திரும்பிச் சென்றது என்று நான் நண்பர்களுக்குக் கூறினால் அவர்கள் என்னைக் கேலி செய்வார்கள். இப்போ அவளது கண்களையும் புருவங்களையும் நினைத்து மகிழ்கிறேன்” என்றான் விநாயகலிங்கம்.

**396. அரக்காம்பல் நாரும்வாய் அம்மருற்கிற(கு) அன்னோ
பாற்கானம் ஆற்றின கொல்லோ – அரக்காரந்த
பஞ்சிகொண்டு ஊட்டினும் பையெனப் பையனவென்று
அஞ்சிப் பின்வாங்கும் அடி.**

“நான் திருமணம் செய்த போது அவளது செவி லித்தாய் சொன்னாள், “மாப்பிளை, எனது மகளின் வாய் ஆம்பல் மலரின் நறுமணத்தையுடையது. அழகான உடுக்கிடையை உடையவள் அவள். அவளது பாதங்களுக்கு செம்பஞ்சக் குழம்பைத் தடவினாலும் அதன் வலியைத் தாங்கமுடியாது. தனது பாதங்களைப் பின்னே இழுப்பாள். அத்தகைய மென்மையான பாதங்களையுடைய அவளை கல்முள் உள்ள வழியால் அழைத்துச் செல்லாதீர்கள்” உண்மைதான். அவளது பாதங்கள் பஞ்சை விட மிருதுவானவை. அதைத் தொடுவதில் பெருஞ்சுகம் உண்டு” என்றான் விநாயகலிங்கம்.

397. ஓலைக் கணக்கர் ஒலியடங்கு புன்செக்கர்
 மாலைப் பொழுதில் மணந்தார் பிரிவுள்ளி
 மாலை பரிந்திட்டு அழுதான் வனமுலைமேல்
 கோலஞ்செய் சாந்தந் திமிர்ந்து.

“நான் இரவில் சிறிது நேரம் தாமதித்தாலும் தாங்கிக்
 கொள்ள மாட்டாள். தான் சூடிய மலர் மாலைகளை
 அறுத்தெறிந்து விடுவாள். தனது அலங்காரங்களைக் கலைத்து
 விடுவாள். அவளின் மனம் நோகக் கூடாதென்பதற்காக நான்
 பிந்திச் செல்வதில்லை” என்றான் விநாயகலிங்கம்.

398. கடக்கருங் காலத்துக் காளைபின் நாளை
 நடக்கவும் வல்லையோ என்றி - சுடர்த்தொடஇ
 பெற்றான் ஒருவன் பெருங்குதிரை அந்நிலையே
 கற்றான் அ.தூரும் ஆறு.

“லிங்கேஸ், பூக்களைவிட மென்மையான
 பாதங்களையுடைய நீ எப்படி அவருடன் நடந்து
 செல்லப்போகிறாய்..?” என்று அவளது தோழி கேட்டாள்.
 அதற்கு எனது மனைவி சொன்னாள், “அவர் எனக்காக எதையும்
 செய்வார். அவர் குதிரை வண்டி வாங்கியுள்ளார். அதைச்
 செலுத்தும் முறைகளையும் அறிந்தவர் அவர்” என்று அவள்
 சொன்னதை நினைக்க வேதனையாக உள்ளது” என்றான்
 விநாயகலிங்கம்.

399. முலைக்கண்ணும் முத்தும் முழுமெய்யும் புல்லும்
 இலக்கணம் யாதும் அறியேன் - கலைக்கணம்
 வேங்கை வெருஉம் நெறிசெலீய போலும்என்
 தீம்பாவை செய்த குறி.

“எனது மகள் தான் அணிந்திருந்த முத்துவடமும் மார்பும் அழுத்தும் படி என்னை அனைத்து முத்தமிட்டாள். அது எதற்கென என்னால் அப்போது அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவள் தனது கணவனின் வீடு செல்லப் போகிறாள் என்பதை உணர்த்தவே அப்படிச் செய்தவள்” என்று தாயார் இப்பொழுதும் பெருமையாகக் கூறி அழுவாள்” என்றான் விநாயகலிங்கம்.

**400. கண்முன்(று) உடையானும் காக்கையும் பையரவும்
என்ஈன்ற யாயும் பிழைத்ததென் - பொன்னீன்ற
கோங்கரும் பன்ன முலையாய்! பொருள்வயின்
பாங்கனார் சென்ற நெறி.**

“நான் ஒரு முறை அடங்காத சினங்கொண்டு அவளைப் பிரிந்து சென்று விட்டேன். அப்போது தோழிக்கு அவள் சொன்னாள், “சிவபெருமானும் காக்கையை வாகனமாகக் கொண்ட சனியும் இராகு என்னும் பாம்பும் என்னை ஈன்று வளர்த்த தாயும் என்ன பிழை எனக்குச் செய்தனர். என் அன்புக்கினிய தோழியே, எனது கவர்ச்சியை விடப் பொருள் அவருக்கு மேலாகி விட்டது”. என்று அழுதாளாம். அதனால் அவளை நினைத்து வாழ்வேனே தவிர மறுமணம் செய்ய மாட்டேன். பரத்தையரிடமும் செல்ல மாட்டேன்” என்று உறுதியுடன் கூறினான் விநாயகலிங்கம்.

